

ΑΡΞΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

2

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ

κρατος και
εκπαιδευση

δεκεμβριανα και αριστερα
ροζ κυλοτακια '84

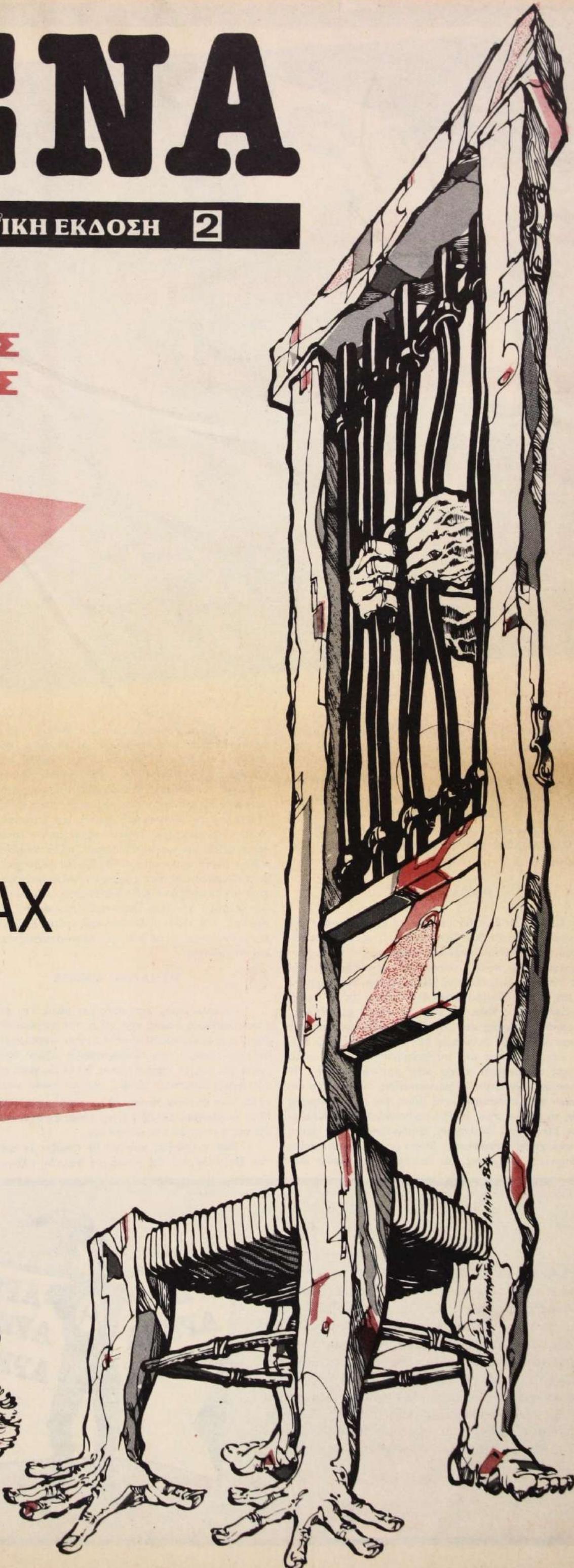
ΜΕΛΩΔΙΚΟ
ΦΕΜΙΝΟ·AX·BAX

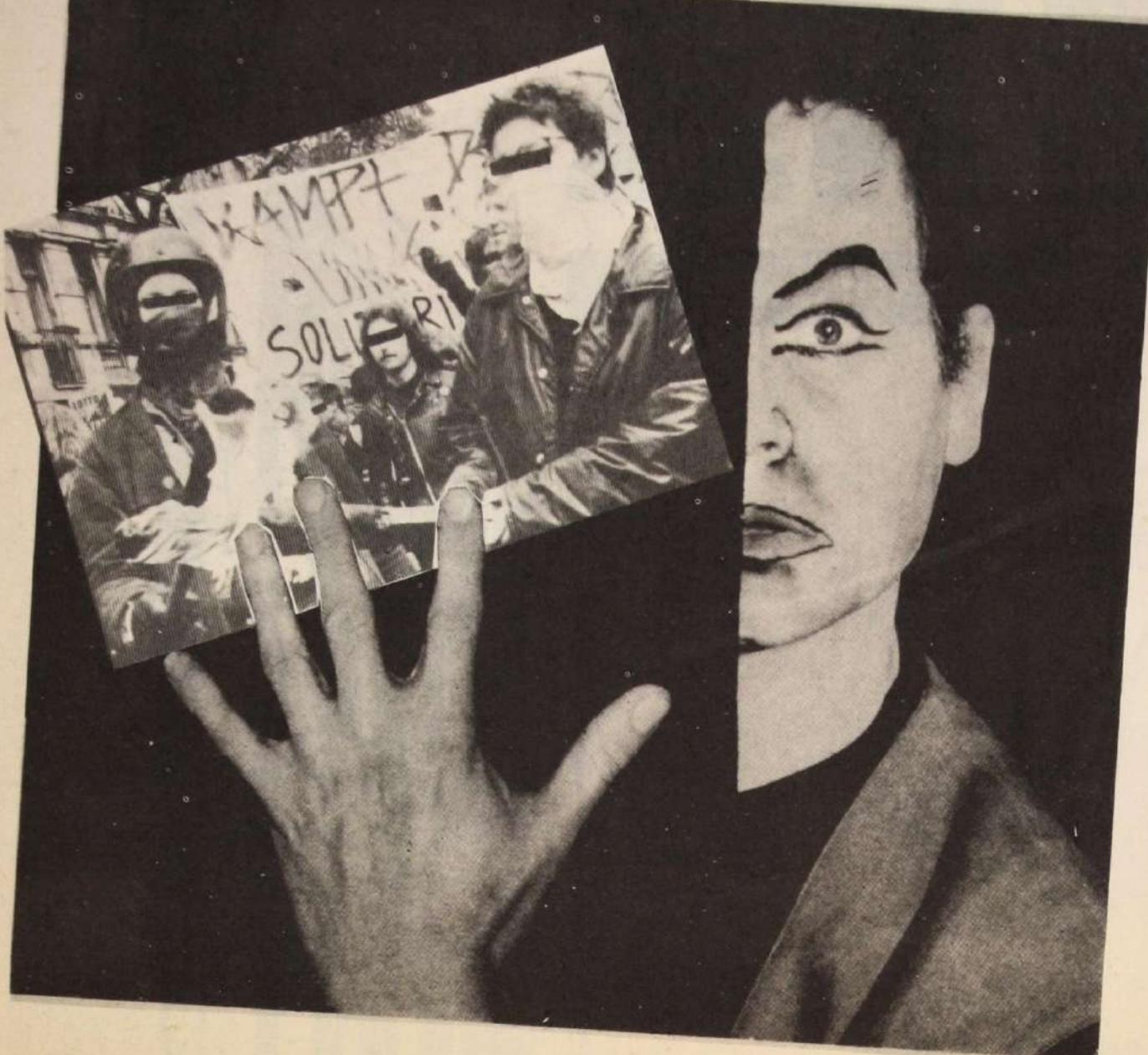
Τζ. Ρούμπιν:

ΤΟ ΙΣΟΓΛΩΜΗ ΤΗΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '84 ΔΡΧ. 40

2

Παρότι πιστεύαμε πως υπήρχε μια ξεκαθαρισμένη εικόνα γύρω από την Κολλεκτίβα μας και τους σκοπούς της (ήδη μέσα από την έκδοση του περιοδικού είχαν διατυπωθεί αρκετές θέσεις μας), είδαμε τελικά πως χρειάζεται να ξαναγίνει μια αναφορά πάνω στο ζήτημα αυτό και μάλιστα σε σχέση με τις τελευταίες εξελίξεις (εφημερίδα) και τα γεγονότα (τακτικές του "χώρου").

Η ΚΟΛΛΕΚΤΙΒΑ

Πρώτα απ' όλα θα θέλαμε να ξεδιαλύνουμε για άλλη μα φορά τον όρο "Κολλεκτίβα", αφού μέχρι τώρα έχουν διατυπωθεί πολλά ερωτήματα και πολλές παρεμπηνείς. Στο πρώτο τεύχος του περιοδικού (Οκτώβρης '83) είχε δηλωθεί πως "Κολλεκτίβα" δεν σημαίνει για μας απαραίτητα έναν κοινωνικό τρόπο ζωής. Μια Κολλεκτίβα είναι για μας μια ομάδα συγγένειας, μια ομάδα συνοχής που μπορεί να σχηματιστεί όταν κάποιοι άνθρωποι δουν πως δεν έχουν μόνο σαν ενοποίηση στοιχείο τους μια συγκεκριμένη θεωρία, αλλά και πως συμφωνούν πάνω στη μέθοδο πάλης. Η κολλεκτίβα δεν είναι μια κοοπερατίβα, ένα σύνολο ανθρώπων που προσπαθεί στη βάση της πλειοψηφικής αρχής να βγάλει προς τα έξω μια κοινή θέση. Η Κολλεκτίβα λειτουργεί διαλογικά, διαδικαστικά, στη βάση της αναρχικής συναίνεσης. Μέσα από τις διαδικασίες λειτουργίας, γνωριμίας και κοινής επεξεργασίας δια-

μορφώνεται ο χαρακτήρας και ο στόχος της ομάδας. Οι κολλεκτίβες είναι για μας τα μοναδικά ανθρώπινα δημιουργήματα που οφείλουν την ύπαρξή τους αποκλειστικά στην θέληση των ατόμων που τις συνθέτουν και είναι ο μοναδικός θεσμός μέσα στην σημερινή εξουσιαστική καπιταλιστική πραγματικότητα που καθορίζεται από την αυτοσυνείδηση και την αυτοβούλια των μελών της. Δεν είναι δημιούργημα για την συνοχή του εξωτερικού κρατιστικού κόσμου, αλλά αντίθετα ο πυρήνας για το τοάκισμά του. Ορίζεται σαν δημιούργημα αποκλειστικά και μόνο της απελευθερωτικής πάλης του απόμονων μέσα από διαδικασίες συλλογικές που αποβλέπουν στην ανάδειξη του "προσώπου". Είναι το σχολείο του Νέου Διαφωτισμού, η Νέα Συλλογικότητα, η αντι-τάξη με τη δική της επαναστατική συνείδηση και ψυχολογία.

ΤΟ ΜΑΖΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Οι παλιότερες αναφορές μας πάνω στη φύση της καπιταλιστικής μάζας, της μάζας που συγκροτείται στη βάση των κοινωνικών προτύπων που κυριαρχούν στον σημερινό κόσμο των εξουσιαστικών αξιών, δεν έχουν χάσει για μας τη σημασία τους. Κι αυτό, γιατί το "μαζικό αντιεξουσιαστικό κίνημα" για το οποίο παλεύουμε εμείς, δεν θα είναι τίποτα άλλο παρά μια ANTIMAZA. Ένα συλλογικό δηλαδή κίνημα που θα έχει συνείδηση της φύσης κα του ρόλου του.

Μια συνείδηση που δεν θα μοιάζει με τον σκύλο του Παβλώφ, που θα αντιδράει δηλαδή αλόγιστα και

Η APENA εκδίδεται σε 7.000 αντίτυπα και διανέμεται σ' όλη την Ελλάδα. Είναι έκδοση της Αντιεξουσιαστικής Κολλεκτίβας APENA, που με τη προσπάθειά της αυτή θέλει να συμβάλλει τόσο στην αντιεξουσιαστική πληροφόρηση, όσο και στην ενεργοποίηση κάθε επαναστατικής, αντικρατικής ιδέας και πρακτικής. Η εφημερίδα είναι ανοιχτή σε κάθε ελευθεριακή ιδέα και θα δημοσιεύει κάθε κείμενο (στη στήλη "Ελευθεριακό Φόρουμ" που σύντομα θα καθιερώσει) που θα κινείται μέσα στον χώρο της αντιεξουσίας.

ενστιχτώδικα, αλλά μια συνείδηση καλλιεργημένη, αυτόνομη από τα ερεθίσματα της εξουσιαστικής πραγματικότητας, μια συνείδηση ANTIEΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ!

Η ανάπτυξη ενός μαζικού (όπως εμείς το εννοούμε) αντιεξουσιαστικού κινήματος σήμερα στο τόπο μας είναι για μας ζωτικής σημασίας. Στο σημείο όμως αυτό θα πρέπει να σταθούμε και να δηλώσουμε πως δεν παλεύουμε για ένα κίνημα από αντιεξουσιαστές που θα ενσωματωθούν στα διάφορα κοινωνικά κινήματα, παραμερίζοντας το πρόβλημα της οικοδόμησης της δικιάς τους ξεχωριστής οργάνωσης. Η κολλεκτίβα μας παλεύει για ένα Αυτόνομο και Καθολικό αντιεξουσιαστικό κίνημα που θα ενέχει μέσα του όλα τα καταπιέζομενα στρώματα της κοινωνίας. Παλεύουμε για ένα αναρχικό κίνημα όπου κάθε κοινωνική ομάδα θα αποτελεί την αντιμάχα ενός και μόνου κινήματος: του Αντιεξουσιαστικού.

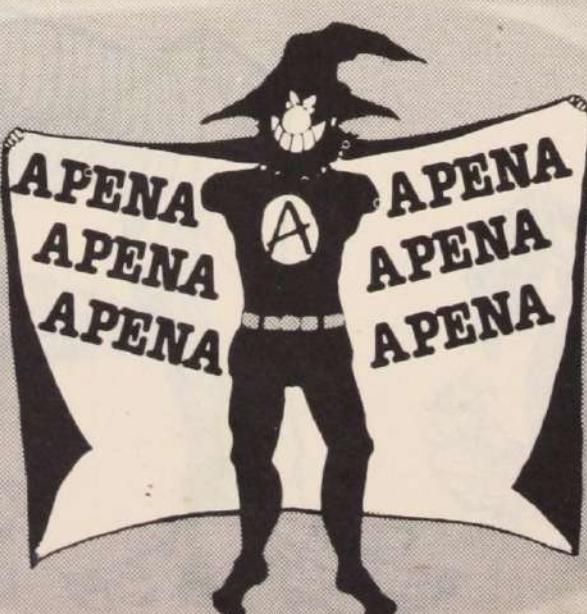
Για μας κάθε κοινωνικό κίνημα (ειρηνιστικό, οικολογικό, γυναικείο κλπ.) δεν είναι επαναστατικό αν δεν παλεύει ενάντια στο κράτος και τα αφεντικά. Κι αν συμβάνει αυτό, τότε δεν νοείται η "αυτονομία" του, αφού το κυρίαρχο πρόβλημα σήμερα είναι η ΣΥΝΘΕΣΗ του προλεταριάτου και η ΣΥΝΟΔΙΚΗ κριτική της καπιταλιστικής πραγματικότητας. Πρώτος στόχος δεν είναι η επιρροή των κινημάτων αυτών, αλλά η συγκρότηση ενός γνήσιου σε σύνθεση αντιεξουσιαστικού-αναρχικού κινήματος ικανού να παρέμβει σε όλα τα επίπεδα της κοινωνίας και να ΑΝΑΤΡΕΨΕΙ την ροή των πραγμάτων.

ΤΕΡΜΑ ΣΤ ΤΩΝ Ε

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΑΚΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ

Σήμερα το πρόβλημα της τακτικής δεν μπαίνει στο επίπεδο απλά της θεωρητικής αναζήτησης, αλλά σαν πρόβλημα που η λύση του πρέπει να δοθεί εδώ και τώρα. Οι αναρχικές και αντιεξουσιαστικές ομάδες που δουλεύουν στους διάφορους κοινωνικούς χώρους έχουν ήδη αρχίσει να ανοίγουν ένα δρόμο: είναι ο δρόμος της πληροφόρησης και της προπαγάνδησης των ιδεών μας, είναι ο δρόμος της άμεσης δράσης για την επίλυση των κοινωνικών προβλημάτων. Η περίοδος του ανούσιου "αντάρτικου" του ξεκομμένου από τους ευρύτερους κοινωνικούς χώρους δεν αποτελεί σήμερα κυρίαρχη αντίληψη του χώρου μας.

Παρόλα αυτά, μερικοί δεν εννοούν ακόμη και σήμερα να αντιληφθούν, πως οι τακτικές αυτές στη σημερινή περίοδο-μας οδηγούν στην απομόνωση και πως η δράση μας σήμερα πρέπει να είναι κύρια προπαγανδιστική και οργανωτική. Οι τακτικές του "χώρου" πρέπει να κεντραριστούν σ' αυτά τα δυο ξητήματα. Η οργανωτική συγκρότηση είναι σίγουρα ένα έργο κοπαστικό, αφού πολλά άτομα του χώρου μας δεν έχουν ακόμα κατασταλγμένες απόψεις και δεν έχουν συγκεκριμένες θέσεις πάνω σε διάφορα ξητήματα, κάτι που θα ταν και ο πυρήνας για να αρχίσουν οι πρώτες συζητήσεις. Το κυρίαρχο πρόβλημα, που παρέμενε πάντα το πρόβλημα της δράσης, παραμέρισε τη θεωρία με αποτέλεσμα ο αναρχικός λόγος να παραμένει ακόμα και σήμερα μωρουδίστικο συλλάβισμα και απρογραμμάτιστη κίνηση. Πρέπει όλοι να καταλάβουν πως ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΧΩΡΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ, ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΔΙΧΩΣ ΑΝΑΛΥΣΗ.

Η APENA

Μηνιαία εφημερίδα για την αντιεξουσιαστική

Θεωρία και Δράση

ΕΚΔΟΤΗΣ, Υπεύθυνος Τυπογραφείον:

Γιώργος Χάμπας, Σανθίπλου 63, 155 61 ΑΘΗΝΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μάνος Σουμπασίκης, Καμπάνη 6,

Κάτω Πατησία

ΣΥΝΤΑΞΗ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: Τηλ. 86.23.506

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΑΓΕΣ, ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ:

APENA, Γιώργος Χάμπας, Πόστ Ρεστάντ 155 01,

ΑΘΗΝΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Για 12 τεύχη, 500 δρχ., Ένσχυσης:

1000 δρχ.

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ

Ο ΞΥΝΟΓΑΛΟ DITORIAL

Η ΠΡΟΤΑΣΗ

Η θεωρία, η δράση, η προπαγάνδα, δεν μπορούν βέβαια να μην συμβαδίζουν αφού η σχέση που υπάρχει ανάμεσά τους είναι σχέση αμφιδρομή. Κάθε ένα επαρεάζει και επιρρέαζεται από τα υπόλοιπα. Για να μπορέσουν όμως να ΥΠΑΡΞΟΥΝ στην πραγματική και μοναδικά αληθινή διάστασή τους θα πρέπει να ξεκινήσει μια δουλειά πάνω στη συγκρότηση ενός αναρχικού λόγου που θα στηρίζει την δράση και θα δώσει νόημα στην προπαγάνδα.

Για το λόγο αυτό προτείνουμε να οριστούν θέματα που έχουν να κάνουν με την θεώρηση της σύγχρονης ελληνικής πραγματικότητας. Θέματα που θα ξεκαθαρίζουν τις θέσεις μας πάνω σε ζητήματα όπως:

- A. Η φύση και ο χαρακτήρας του ελληνικού καπιταλισμού.
- B. Ο ρόλος του κράτους στην ελληνική κοινωνία.
- C. Η κοινωνική κρίση και οι συνέπειές της.
- D. Η σύνθεση της διευθυντικής τάξης και τα κέντρα της σύγχρονης εξουσίας.
- E. Σύγχρονο επαναστατικό υποκίμενο.

Θέματα που θα καθορίσουν τις τακτικές που θα ακολουθούν όπως:

- A. Ποιά η σημασία της και τι είναι Άμεση Δράση.
- B. Τρόποι και οργανωτικά σχήματα παρέμβασης.
- C. Συντονισμός και συγκρότηση του αντιεξουσιαστικού κινήματος.

Τα θέματα αυτά θα δουλευτούν από τις διάφορες αναρχικές-αντιεξουσιαστικές ομάδες και θα παρουσιαστούν σε μια Πανελλαδική Συνδιάσκεψη, αφού πρώτα φτιαχτεί ένα Συντονιστικό από τις ομάδες που θα συμμετέχουν για την ανταλλαγή πληροφοριών και απόψεων.

Σαν εφημερίδα είμαστε πρόθυμοι να αφιερώσουμε έναν συγκεκριμένο χώρο στις σελίδες μας για μια συζήτηση και έναν διάλογο που μπορεί να ξεκινήσει από τώρα σχετικά με το ζήτημα αυτό.

ΚΑΙ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ

Στο πρώτο φύλλο της εφημερίδας δεν υπήρχε ένα Editorial που να εξηγεί τους λόγους της μετατροπής του περιοδικού σε εφημερίδα. Και αυτό γιατί πιστεύαμε πως ο κόσμος μας το μόνο που έχει γνωρίσει

μέχρι σήμερα είναι ένα στοκ από αναρίθμητα Editorial και τίποτα άλλο. Η άποψη όμως που είχαμε ήταν λανθασμένη. Φαίνεται πως τα Editorial δεν έχουν κουράσει τον αντιεξουσιαστικό "χώρο", αλλά έχουν γίνει μια μόνιμη ανάγκη του. Αντί πολλοί να περιμένουν την εξέλιξη ενός αναρχικού προϊόντος αναζητούν πάντα το στίγμα του, χωρίς να υπολογίζουν στις διαδικασίες εξέλιξης του, που είναι και το μόνο που θα είχε κάποια σημασία. Τέλος πάντων το κείμενο αυτό αποτελεί για μας όχι μόνο ένα Editorial, ένα σάγμα, αλλά και μια συγκεκριμένη πρόταση, που, διάσολε, δεν έχει ξανακουστεί. Λίγοι μέχρι σήμερα μας αντιμετώπισαν σαν μια ΟΜΑΔΑ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ!! που αναζητεί κι αυτή το δρόμο της. Μάθανε να είναι βλέπετε ανεκτικοί, μόνο απέναντι σ' αυτούς που δεν αρθρώνουν κάποιο λόγο και όχι με κείνους που προσπαθούν.

Η APENA δεν θέλει να αποκτήσει ένα "αναγνωστικό κοινό" που θα μας διαβάζει ανάμεσα σε ένα ποτήρι ουίσκι και τον νυχτερινό του ύπνο. Ούτε και ένα κοινό που το μόνο που θα το ενδιαφέρει θάνατο μια ανούσια κριτική. Γιατί εποικοδομητική κριτική σημαίνει όχι μόνο διατύπωση μιας αντίρρησης αλλά και μιας ΘΕΣΗΣ.

Θέλουμε να πιστεύουμε πως δεν είμαστε κι ούτε θα γίνουμε ποτέ αυτοί που θα λύσουν όλα τα προβλήματα, οι σοφοί που θα αναλύουν αλάνθαστα όλα τα θέματα, που το μάτι τους θάνατο το ίδιο το μάτι του κινήματος και η σκέψη τους η καθολική σκέψη του κινήματος. Είμαστε ένα τμήμα του που παλεύει για τη συγκρότησή του. Είμαστε όμως, και το δηλώνουμε προς εχθρούς και "φίλους", ένα ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟ τμήμα του που δεν θα σταματήσει ποτέ να παλεύει για τα ιδανικά του, για τα ιδανικά των παγκόσμιων αντιεξουσιαστικού κινήματος, για τα ιδανικά των Εργατικών Συμβουλίων και την Γενικευμένη Αυτοδιεύθυνση, για τον ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ και την ΑΝΑΡΧΙΑ. Και ο δρόμος που διαλέξαμε είναι σίγουρα πρωτόγνωρος και απάτητος για τη χώρα μας, και τα εμπόδια είναι πολλά. Είναι όμως για μας ο μόνος δρόμος που δηλώνει το σάγμα της ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ, ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ.

Σύντροφοι/φισες!!

Ο κόσμος θα γίνει δικός μας μόνο όταν τολμήσουμε να φανταστούμε πως ΜΠΟΡΟΥΜΕ να τον κατακτήσουμε. Και αυτό εμείς το πιστεύωμε ήδη!!!

Πάλη για την υπόθεσή μας εδώ και τώρα!!

Ο δρόμος είναι ανοιχτός! ΤΟΛΜΗΣΤΕ!!!

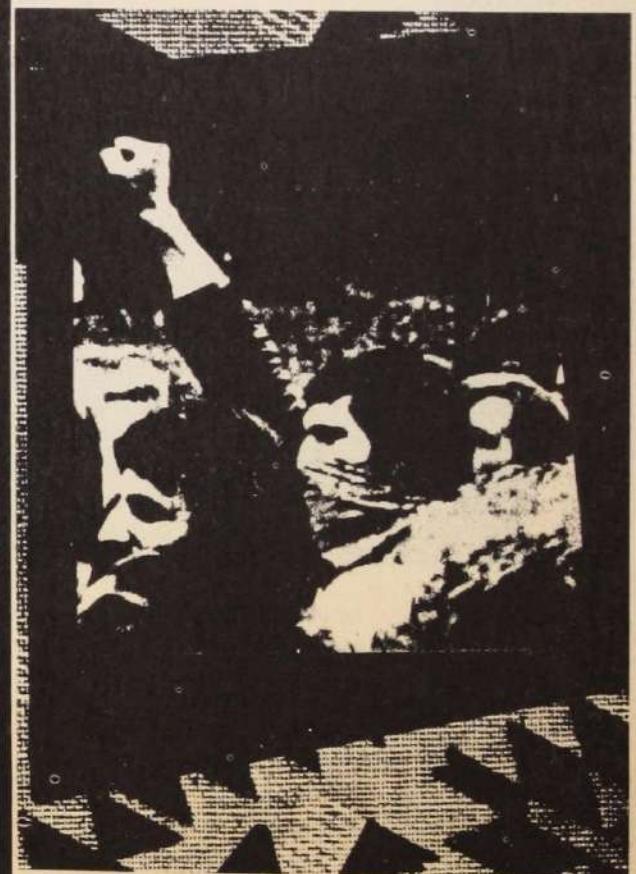
ΣΥΝΤΡΙΨΤΕ

ΚΡΑΤΟΣ

ΚΑΙ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ
84,

ΑΦΕΝΤΙΚΑ!

Η επίσκεψη του φασίστα Λεπέν στην Ελλάδα ήταν μια ακόμη αφορμή για να δείξει το καπιταλιστικό κράτος και η "σοσιαλιστική" κυβέρνηση το πραγματικό τους πρόσωπο:

Ο φασισμός αναπόσπαστο στοιχείο της λειτουργίας της αστικής δημοκρατίας, δεν υπάρχει μόνο στα μυαλά και στις πράξεις μερικών καθηματών τύπου Λεπέν, ΕΠΕΝ κλπ. Υπάρχει και εμφανίζεται σε κάθε ενέργεια του Κράτους και του Κεφαλαίου ενάντια σ' αυτούς που αμφισβήτησαν την καθημερινή εξουσία και καταπέσθη, ενάντια σ' αυτούς που δεν λένε όλο ναι, αλλά βροντοφωνάζουν ακόμη και με γυμνά χέρια και χαμογελαστά πρόσωπα μπροστά στους ρουφιάνους των ΜΕΑ και τους μισθοφόρους του Κράτους:

Θάνατο στους εχθρούς του ανθρώπων γένους, για την κοινωνία της Γενικευμένης Αυτοδιεύθυνσης και των Εργατικών Συμβουλίων, για τη Ζωή και την Ελευθερία!

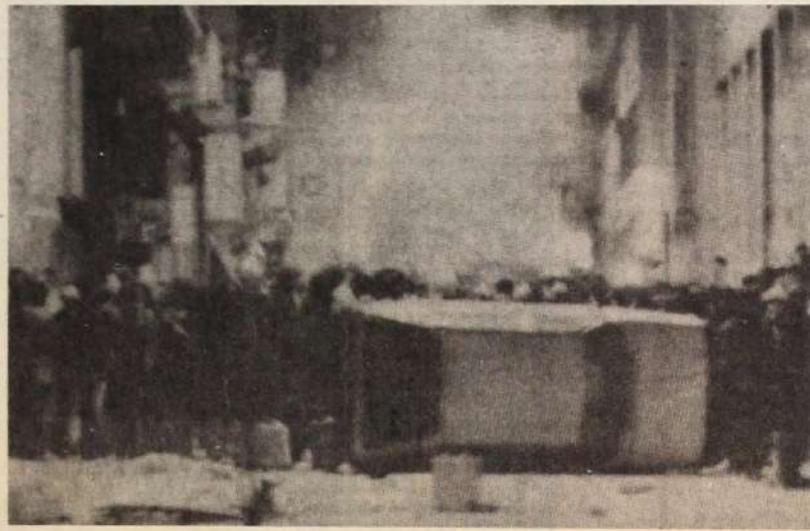
Το διήμερο 4,5 Δεκέμβρη 1984 γράφτηκε στο ενεργητικό του επαναστατικού κινήματος της Ελλάδας. Στις 4 Δεκέμβρη, οι πραγματικοί αντιφασίστες (και όχι τα καθήκια των κομματικών γραφείων και της μπουρζουάδικης ιδεολογίας) βροντοφωνάζαν στους δρόμους της Αθήνας, πως όσο θα υπάρχει ακόμα και ένας που θα σκέφτεται ελεύθερα και επαναστατικά, το κεφάλαιο, τα αφεντικά, το κράτος και οι μισθοφόροι χαφιέδες του, δεν θα μπορούν να κοιμούνται ήσυχα. Θα υπάρχει κάτι που θα τους ξυπνά, και ας εύχονται να μην είναι μολότωφ!!!

Στις 4 Δεκέμβρη οι αντιφασίστες αντικρατιστές, οι εχθροί τελικά της καθημερινής φασιστικοποίησης που πρωθεί το Κράτος και τα αφεντικά, συγκρούστηκαν με τις "δυνάμεις του νόμου και της τάξης" που προφύλασσαν το ανηφάκι τους Λεπέν και τα δειλά καθήκια, τους ΕΠΕΝίτες.

Το Κάραβελ έδειχνε την εκδόνα μιας κοινωνίας που οι υποδουλωμένοι στατέκονταν, αρνούνται, δημιουργούν την δική τους ιστορία απέναντα στα ψέματα των μπουρζουάδικων μέσων ενημέρωσης απέναντι στην υποκρισία της ψευτοφιλελεύθερης δημοκρατίας που περπατάει το δρόμο για τον εκσυγχρονισμό του κεφαλαίου.

Και όταν τα ΜΑΤ και τα ΜΕΑ αργότερα επιτέθηκαν σ' αυτούς που είχαν υποχρήσει στη Νομική, για μια ακόμη φορά φάνηκε πως το κράτος μπορεί να δέχεται τους φασίστες (υποτιθέμενους εχθρούς του) να χωρετούν στο Σύνταγμα και να προπηλακίζουν τους περαστικούς πολίτες, δεν δέχεται όμως με τίποτα, αυτούς που λένε με τα άματα στη πρόσωπο, αλλά με τη ζωή στα χέρια τους:

ΟΥΤΕ ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΟΥΤΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΚΑΤΩ Ο ΚΡΑΤΙΣΜΟΣ ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ!!!!

Στις 4 Δεκέμβρη, οι αντιφασίστες, αντιμετώπισαν την απροκάλυπτη επίθεση της αστυνομίας που με τα ΜΑΤ οπλισμένα με κράνη, ασπίδες και ρόπαλα, ΜΕΑ με πολιτικά να χτυπούν ύπουλα μέσα στη διαδήλωση, περιπολικά και μοτοσυκλέτες, νόμισε ότι θα πετύχανε μια εύκολη νίκη. Όμως η ψυχή και το θάρρος μας χούφτας ανθρώπων, για μια ακόμη φορά έδειξε πως το μέλλον ανήκει σ' αυτούς που ξέρουν να γελούν, να σγαπούν, να παλεύουν για μια καλύτερη ζωή που ο φασισμός δεν θα υπάρχει κάθε μέρα, σε κάθε βήμα, παντού.

4

Το κράτος έχασε το παχνίδι της 4ης Δεκέμβρη, γιατί ο κόδιμος δεν πίστεψε στο παραμύθι των "κακών αναρχικών" που τα σπάνε όλα. Η κοινή γνώμη κατάλαβε ποιός πολέμα τον φασισμό έμπρακτα καν όχι με φουσκωμένα λόγια και φευτοπορείς διαμαρτυρίας. Ο λαός αποδοκίμασε τους μισθωφόρους που χτύπαγαν με λύσσα προκεμένου να προφυλάξουν τα πραγματικά αφεντικά τους, που σήμερα μπορεί να φορούν τη μάσκα του σοσιαλισμού αύριο της δεξιάς και πάει λέγοντας.

Όμως η εξουσία δεν είναι τόσο ευάλωτη όσο πιθανά πιστεύουμε. Στις 5 Δεκέμβρη αποφασίζει να πάρει την εκδίκησή της. Εξαπολύει πογκρόμ ενάντια στους διαδηλωτές που ζητούσαν την απελευθέρωση συλληφθέντων συντρόφων της προηγούμενης μέρας. Στα Εξάρχεια ΜΑΤ και ΜΕΑ χτυπούν αδιάκριτα άλλους μόνο και μόνο γιατί κάθονται στο ΤΣΑΦ, άλλους γιατί έχουν μακρά μαλλιά, άλλους γιατί δεν είναι ντυμένοι φασιστικά. Έχω από την ΡΗΣΗ επιτίθονται στους συγκεντρωμένους που αποτέκονται, αλλά τελικά είναι τόσο λίγοι που νικιούνται από τα στίφη των αξαγριώμενων ρουφιάνων. Συλλαμβάνονται 170 άτομα, ενώ την ίδια στιγμή οι φασιστές άνετα και ανενόχλητα προπηλακίζουν και χτυπούν περαστικούς, σπάνε βιτρίνες, βρίζουν και ασχημούνται ενάντια στην αστική δημοκρατία, που με τόση φροντίδα προφυλάσσουν τα "όργανα της τάξης" από τους "αλήτες αναρχικούς".

Στις 5 Δεκέμβρη το ΠΑΣΟΚ έδειξε πια ολοκάθαρα το πραγματικό του πρόσωπο. Έδειξε πως όλη η τρομοκρατία που είχε αρχίσει από τις αρχές του '84 (απέναντι στις εργατικές διεκδικήσεις, τα δικαιώματα των φυλακισμένων, το κίνημα ενάντια στο στρατό, τις διεκδικήσεις της νεολαίας) και εντάθηκε πρό-

σφατα με τα πογκρόμ στα Εξάρχεια και το ξύλο στους απεργούς της Μόμπη, δεν είναι τίποτα άλλο παρά η απάντηση του κεφαλαίου και του κράτους, απέναντι στις όλες και αυξανόμενες διεκδικήσεις του ελληνικού προλεταριάτου.

Έδειξε πως η εξουσία θα χρησιμοποιήσει όλα τις τα μέσα (προβοκάτορες, ρουφιάνους, κόμματα, εφημερίδες κ.λπ.) προκειμένου να διαστρεβλώσει την αλήθεια και να υποτάσσει κάθε εστία αντίστασης. Έδειξε πως φοβάται ακόμα και μια αντιφασιστική διαδήλωση, μιας και ξέρει πως αντιφασισμός σήμερα δεν είναι τίποτε άλλο παρά η άρνηση μιας πνιγρής καθημερινότητας.

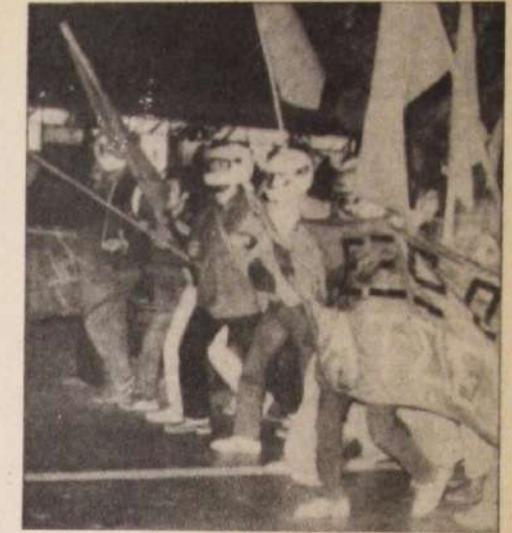
Ήθελε μια αντιφασιστική πορεία μέχρι το Κάραβελ, πιστεύοντας ότι θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα ενδεχόμενα μικροεπεισόδια -κάτι που ήταν σίγουρη για αποσπάσει πολιτική υπερασπία και να τα χρησιμοποιήσει για να στηρίξει το

δεν παθώνουν τίποτα. Οι βασανιστές της ΕΣΑ σιγά-σιγά βγάνουν από τις φυλακές, ενώ τη θέση τους πάρνουν οι σύντροφοι μας. Ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός σε όλο το μεγαλείο! Από την άλλη οι πορνοφυλάδες προβοκάρουν και διαστρεβλώνουν, τολμούν να μιλάνε για αντιφασισμό, ενώ το μόνο που κάνουν είναι αφ' ενός να παραπλανούν την κοινή γνώμη, και αφ' ετέρου να στέλνουν φωτογραφίες στην ασφάλεια.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ, ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ:

Το ΠΑΣΟΚ (προσωπείο του κράτους και των αφεντικών) περνάει σε ανοικτή επίθεση ενάντια σε όλους όσους δεν το βουλώνουν, δεν γονατίζουν, δεν γλύφουν τα βρώμικα χέρια της εξουσίας. Οι κωροί είναι δύσκολοι και πρέπει να περιμένουμε και άλλο χειρότερα. Όμως εμείς δεν θα λυγίσουμε, δεν θα το βουλώσουμε, δεν θα τους γλύψουμε: Θα υψώσουμε τις γροθίες μας, τη χαρά μάς το πάθος μας για μια ζωή καλύτερη χωρίς αφεντικά και κράτος, και θα δείξουμε στους εκμεταλλευτές πως ότι και να κάνουν τελακά η νίκη θα είναι δική μας.

Γιατί εμείς δεν παλεύουμε για να φυλάξουμε τα κεκτημένα δικαιώματα μας άθλιας μειονότητας που καταστρέφει και απομιγά την προσωπικότητά μας, αλλά παλεύουμε για μια κοινωνία ελεύθερη, αυτοδιευθυνόμενη, που οι άνθρωποι θα

χάρονται το πρωί που θα ξυπνάνε, και δεν θα βρίζουν στοιβαγμένοι στα λεωφορεία, καθώς θα πηγάνουν στις άθλιες δουλειές τους.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ, ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ:

ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΝΟΥΜΕ ΠΙΣΩ ΟΤΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΣ ΣΥΜΒΕΙ!! ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΖΗΤΟΥΝ ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΜΑΣ ΠΟΥ ΘΑ ΘΑΨΕΙ ΌΛΑ ΤΑ ΠΤΩΜΑΤΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΕΡΙΤΡΙΓΥΡΙΖΟΥΝ!! ΑΣ ΜΗΝ ΤΟΥΣ ΤΟ ΑΡΝΗΘΟΥΜΕ!!

ΚΟΛΛΕΚΤΙΒΑ ΑΡΕΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΝΟΥΝ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ

Εργαζόμενοι:

Οι σοσιαλιστές διαχειριστές του κεφαλαίου σήκωσαν το δολοφονικό τους χέρι! Οι σύντροφοι του αρχιδολοφόνου Καντάφι, οι συνοδοιπόροι του σοσιαλφασίστα Γιαρουζέλσκι ξεγύμνωσαν το συφλιασμένο πρόσωπο της εξουσίας.

Τα γυνορούνια του κράτους, αφήνοντας τους γελωτοποιούς του φασισμού και τους Ευρωπαίους ρατσιστές στο ρόλο του δεξιού φοβήτρου, εξαπέλυσαν τον δικό τους φασισμό, τον φασισμό του κράτους.

Εργαζόμενοι:

Τα γυνορούνια του κράτους σήκωσαν το δολοφονικό τους χέρι. Ξαναόπλισαν τα ΜΑΤ. Εξαπέλυσαν πρωτοφανή εκκαθαριστική επιχείρηση ενάντια στο λαό των Εξαρχείων. Πολιόκτησαν και αιχμαλώτισαν εκατοντάδες μέλη ακροαριτερών οργανώσεων και αναρχικούς. Συλλοκόπησαν και ποδοπάτησαν δεκάδες περαστικούς πολίτες, ανάμεσά τους συνδικαλίστες του ΠΑ.ΣΟ.Κ. καλέγοντας γυναικες. Επιτέθηκαν σε καφενεία και καφετέριες, έσπασαν καρέκλες και τραπέζια, κατέστρεψαν μηχανές έξω από στέκια νεολαίας.

Είναι οι ίδιοι που σκότωσαν τους συντρόφους μας το '73 κατ' αριθμόν τους.

Οι ίδιοι που επιτέθηκαν και αιματοκύλησαν επανειλημμένα το λαό της Αθήνας και τους εργαζόμενους.

Τα ίδια οπλισμένα γυνορούνια, οι ίδιοι δολοφόνοι, λυσσασμένοι γιατί προχέτες δεν προστατεύουν τη φασιστική σύναξη του Κάραβελ. Γιατί δεν μπόρεσαν να διαλύσουν τους διαδηλωτές που ανταπέδωσαν αποτελεσματικά τη βία που δέχτηκαν.

Τα πολιτικά τους αφεντικά, αναγκασμένα εκ των πραγμάτων, κάτω από συνθήκες που μόνο η δημοκρατία μπορεί να επιβάλει στον εαυτό της -να προστατεύει τους φασίστες και να χτυπήσει τους αντιφασιστές- φαντάζουν τόσο γελοία στην προσπάθειά τους να πουν ψέματα, να προβοκάρουν, να απομονώσουν.

Από τη μια, προστατεύεται ο Λεπέν, ο Ιταλοί νεοφασίστες και τα χουντικά κατακάθια. Από την άλλη, ο Σκουλαρίκης μάς αφαρεί το μονοπώλιο της αγανάκτησης για την επίσκεψη της Λεπέν (!) και μας κατηγορεί για άτυπη συμμαχία με τους φασίστες! Ο Μαγκάκης απειλεί με ισόβια φυλάκιση τους συντρόφους που αιχμαλωτίστηκαν. Ο νόμος 1366/83 (τροποποίηση του νόμου περί εσχάτης προδοσίας), φτιαγμένος για τους φασίστες όπως μας έλεγαν, χωριμοποιείται για τους αντιφασιστές. Ο ανεκδιηγητός Γεωργακάκης δηλώνει πως επιτέλους εκαθαδαίστηκαν τα Εξάρχεια.

Εργαζόμενοι:

Εμείς που, πάνω από έναν αιώνα, αντιστέκομεστε στην εξουσία των βασιλιάδων, των αυτοκρατόρων, των αφεντικών και του κράτους.

Εμείς που αγωνιστήκαμε στις Κομμούνες του Παρισιού, στη Ρωσική επανάσταση, στις Κολλεκτίβες της Ισπανίας, σ' όλες τις εξεγέρσεις κι επαναστάσεις αυτού του πλανήτη.

Εμείς που αντισταθήκαμε στη γέννησ

ΕΝ ΣΥΝΤΟΜΙΑ

Σ.Ε.Β.: παντριά ή παλούκωμα!

"Όταν ο κοινοβουλευτισμός δεν μπορεί να ικανοποιήσει τις ορέεις του κεφάλαιου, τότε αυτό αλλάζει κανάλι: Οι αρβύλες γυαλίζονται και τα διοπτρά των όπλων πιάνουν τον στόχο..."

Αν η κινδυνολογία του Μητσοτάκη και τα νεα "φασιστικο-σοσιαλιστικά" ήθη στο στρατό θεωρούνταν απλές ενδείξεις του τι πρόκειται κάποτε να συμβεί, τα λόγια του προέδρου της νόμιμης αυτής σφιγγοφωλιάς των αρχιλήσταρχων του 20ου αώνα που αποκαλείται ΣΕΒ, αποκαλύπτουν πια ολοφάνερα τα επικείμενα σχέδια του κεφάλαιου: 'Η ταξική συνεργασία ή Δικτατορία!'

Τα θρασύδειλα αυτά ανθρωπάρια που έχουν καταφέρει με τις "δημοκρατικές" ή "σοσιαλιστικές" τους κυβερνήσεις να αποδείξουν πως η αστική δημοκρατία είναι ο εχθρός του φασισμού και όχι ένα άλλο προσωπείο του καπιταλισμού, θυμίζουν σήμερα ξανά σ' όλους εκείνους που το είχαν εσκεμμένα λησμονήσει πως η "λύση των όπλων" είναι πάντα επίκαιρη!

Ο Πρόεδρός τους Παπαλεξόπουλος, μιλώντας στο Ελληνοβρετανικό Επιμελητήριο, δήλωνε πριν λίγες μέρες: "... η χώρα θα συνεχίσει να ταλαντεύεται από την μια άκρη του φάσματος στην άλλη ... έως ότου κάποιες απρόβλεπτες εξελίξεις ή μια νέα πολιτική ηγεσία μας απομακρύνουν από τον ανταγωνισμό και την αντιπαράθεση οδηγώντας τη χώρα σε μια σταθερότερη πορεία προόδου και αναπτύξεως."

Για μας η λύση του φασισμού είναι πάντα επίκαιρη όσο υπάρχει καπιταλισμός και όσο το προλεταριάτο θα αντιστέκεται στα σχέδια του κεφάλαιου. Τα κόμματα για μας, όπως ήδη είχαμε πει και παλιότερα, αποτελούν στο σύνολό τους την πλούρα λιστική μορφή ενός ενιαίου (μονοπολιαρχικού) κόμματος – πλουραλιστική στη μέθοδο και τον τρόπο κυριαρχίας πάνω στην κοινωνία, ενιαία σαν φορέας της απόλυτης εξουσίας πάνω στον πληθυσμό!

Ο κοινοβουλευτισμός είναι η άλλη – φιλελεύθερη – όψη του φασισμού. Και αν σήμερα η εξουσία (κυβέρνηση, κόμματα, συνδικάτα κλπ.) συγκαλύπτουν την απειλή του φασισμού, τότε είναι χρέος δικό μας να τονίσουμε πως το φάντασμά του είναι πάντα παρόν και πως η αστική δημοκρατία δεν είναι τίποτα άλλο, παρά τη φιλελεύθερο προσωπείο του!

Η συντριβή του φασισμού ισοδυναμεί με συντριβή του κράτους και των ένοπλων τμημάτων του, και την ανακατάστασή τους από την κοινωνία της Γενικευμένης Αυτοδιεύθυνσης και των Εργατικών Συμβουλίων!

Σύντροφοι/φιώσεις!

Ο καιρός που τα αφεντικά μίλαγαν για ειρήνη και προστοίμαζαν τον πόλεμο πέρασε. Τώρα παίζουν με ανοιχτά χαρτιά: Μιλάνε κατάμαυτρα για πόλεμο!

Προετοιμάστε την προβοκάτσια του προλεταριάτου που δεν είναι άλλη από τον ΤΑΞΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ!!!

«στρογγυλή τράπεζα» για τις αυτοκτονίες

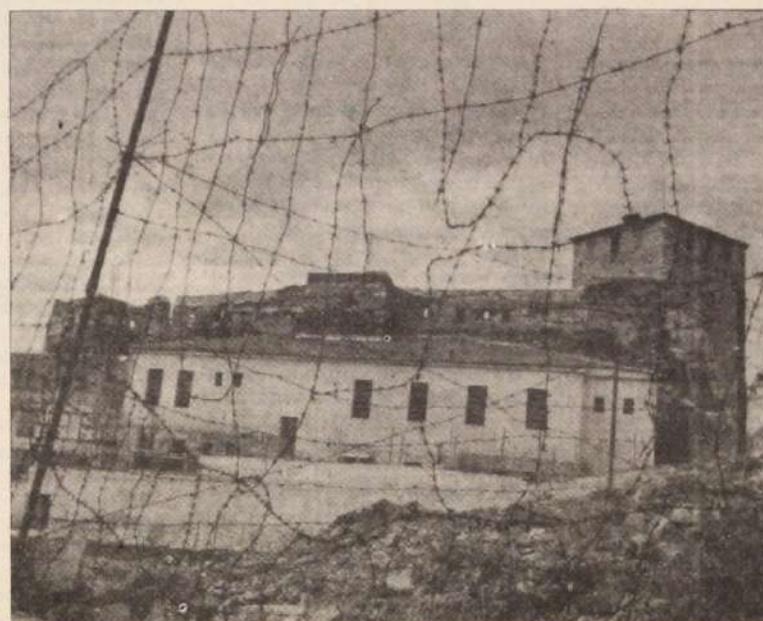
Οι στρατοκράτες αποφασίσαν να αποκτήσουν "ανθρώπινη συμπεριφορά"! Έτοι τουνάχιστον παραδέχτηκαν κι οι ίδιοι στο Γ Συνέδριο Ενόπλων Δυνάμεων, την έναρξη του οποίου κήρυξε ο υφυπουργός Υγείας και Πρόνοιας! Γιάννης Φλώρος με τις ευλογίες του Ντεγιάννη και του Ανδρέα Παπανδρέου.

Παρότι, όπως τονίζουν, το επίπεδο των αυτοκτονιών είναι σε χαμηλά επίπεδα, η πιο συχνή αιτία θανάτου στο στρατό είναι οι αυτοκτονίες...

Θεωρώντας την πράξη αυτή σαν "αυτοκαταστροφική συμπεριφορά" και θέλοντας οι ψυχιάτροι του στρατού να βοηθήσουν τα καημένα παιδιά να ξεπεράσουν τα "ανούσια" προβλήματά τους πρότειναν μεταξύ άλλων να εκπαιδεύονται οι μαθητές των σχολών αξιωματικών στις διαπρωτοποιητικές σχέσεις!

Φάίνεται πως ανακάλυψαν κι οι ίδιοι τώρα τελευταία ότι οι στρατοκράτες δεν ανήκουν στην κατηγορία των –έστω απόλυτα ψυσιολογικών– ανθρώπων, και θα πρέπει για αυτό να τους γίνονται ειδικά μαθήματα ομιλίας, επικοινωνίας, επεξεργασίας του λόγου και των αντιδράσεων. Ελπίζουμε πως το πείραμα αυτό της ψυχιατρικής θα βοηθήσει πολύ την ανθρωπότητα και την επιστήμη, αν τελικά αποδειχτεί πως υπάρχει δυνατότητα να μετατρέπουμε κι άλλα είδη έμβιων όντων σε κανονικούς ανθρώπους δίχως την επέμβαση της χειρουργικής και του αειμνήστου δόκτωρα Φράνκενστάιν...!

Φυλακές: ο βραχνάς της «δημοκρατίας»

Ενώ γράφεται αυτό το κείμενο, για μια ακόμη φορά τους τελευταίους μήνες, οι φυλακισμένοι στον Κορυδαλλό έχουν εξεγερθεί. Αφορμή αυτή τη φορά ήταν η αποφυλάκιση του ακροδεισιού βασιλόφρονα ηθοποιού και δημοτικού σύμβουλου Γκιωνάκη, που ήταν μέσα κατηγορούμενος για απόπειρα φόνου. Αιτία όμως ήταν η συνεχιζόμενη καταπίεση των φυλακισμένων από τους δεσμοφύλακες και την διεύθυνση των φυλακών, οι οποίες συνήθωσε η δυσκολία επαφής των κρατουμένων με τον έξω κόσμο (συγγενείς, φίλοι κλπ) και γενικά όλα αυτά που το κράτος φροντίζει να διατηρεί, ενάντια σε "ποινικά διώμιμους ανθρώπους" τους οποίους τελικά το ίδιο με τη συνεχιζόμενη εκμετάλλευση του δημοσιούργει.

Οι συνεχείς εξεγέρσεις των φυλακισμένων από το καλοκαίρι, τόσο στις φυλακές του Γεντί-Κουλέ στην Θεσσαλονίκη, όσο και στον Κορυδαλλό, ανάγκασαν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης να στραφούν προς αυτούς, και το κράτος μέσω του υπουργού Δικαιοσύνης Μαγκάκη, να υπόσχεται ότι θα βελτιώσει την κατάσταση (όπως πή με το κλείσιμο

του Γεντί-Κουλέ). Οι κρατούμενοι κατάλαβαν καλό πως μπορούν να επιβιώσουν, απέναντι στην ωριμή βία των δεσμοφύλακων και σ' ολόκληρο το σύστημα αντιμετώπισή τους σαν κοινωνικά παράσιτο πρόεπινα στην πληρώσουν για τις "αντικοινωνικές" τους πράξεις, μόνο με την αυτοργάνωση και την αυτοάμυνά τους.

Αναμένοντας και τις νέες εξελίξεις κλείνουμε την σύντομη αναφορά μας με ένα πολύ σύντομο απόσταση από το αυτοβιογραφικό βιβλίο του Σάντε Νοταρικόλα "Η αδύνατη απόδραση".

"Κατ' αρχήν δηλώνω ειλικρινά πως δεν με πειράζει ούτε η φυλακή ούτε η ποινή στην οποία θα με καταδικάσσετε ούτε η περιγραφή που δόθηκε για μένα σ' αυτό το χώρο και οπουδήποτε αλλού. Όλα αυτά καθερφετίζουν τον τρόπο σκέψης και απονομής δικαιοσύνης που χαρακτηρίζει την νοοτροπία της κυριαρχης τάξης. Αυτή με θεωρεί εχθρό της και δεν είναι δυνατόν να μου αποδώσει δικαω-

Όταν το κράτος γίνεται αστακός, τότε ο φούρνος της επανάστασης ΑΝΑΨΕ!

"Οσοι πλοτεψαν ότι η επιχείρηση Αρετή δεν ήταν η αρχή ενός πογκρόμ γελάστηκαν. Όσοι πλοτεύουν πως το προλεταριάτο παραμένει αποθέτης είναι σόματοι. Όσοι πλοτεύουν πως ο ταξικός πόλεμος ισοδυναμεί με τον πόλεμο των διτρών είναι νυσταλέοι!"

Ο μήνας Νοέμβρης ήταν σίγουρα ένας μήνας θερμός. Έεφαρση της αστυνομοκρατίας, εξεγέρσεις στις φυλακές, έκτακτα μέτρα ασφαλείας στα δημόσια κτίρια, κατάθεση αστυνομικών ταυτοτήτων και κάρτες εισόδου, συλλήψεις και έρευνες, τα ένοπλα σώματα του κράτους στους δρόμους...

Έκτακτα μετρα ασφαλείας στις ERT, στα υπουργεία και στις διάφορες κρατικές υπηρεσίες...

"Ενωποίοι υπάλληλοι του κράτους με τα αυτόματα στα χέρια βολτάρουν τις νύχτες σε Αθήνα και πράστεια..."

Ανώτατος αξιωματικός των υπηρεσιών ασφαλείας δηλώνει: Πληροφορίες για τρομοκρατική δράση στην Ελλάδα φθάνουν καθημερινά. Κάτι όμως συγκεκριμένο δεν έχει υπάρξει μέχρι στιγμής...

24-11-84. Το κράτος υποκτάει άλλοθι. Πέντε βόμβες σκάνε στην Αθήνα. Το σενάριο ολοκληρώνεται. Η εξουσία φροντίζει πριν από σας για σας. Πόλεμος ανάμεσα στους μητρητήρες της εξουσίας; Το ερώτημα κρίνεται "αφελές" θα σκεφτούν μερικοί...

Μιας και οι τύποι που "ανοίγουν" τις χειροβομβίδες με τα γυμνά τους δόντια είναι αδύνατον να αποκαλυφθούν, ο φακός δείχνει τέλος και συνεχίζει:

Το αποτέλεσμα: "Λυσσασμένοι ανατροπείς" ουλαμβάνονται από πάνωπλους μισθοφόρους του κράτους ενώ καιμούνται με τα σώβρακα. Το κράτος ανησυχεί: Μπορούν να καιμούνται ήσυχοι;...

Νεαρός "λυσσασμένος" δηλώνει ανάμεσα σε χασμουρητό και ζετούμπλασμα των ματών: Σας περίμενα... Εξετάζεται το ενδεχόμενο της ονειρικής σύνδεσης...

Οι εισαγγελίες αρνούνται τις συλλήψεις: Μα πρόκειται για τρέλα..

Μισθοφόροι του κράτους ζητούν συγγάνωμη από το σύντροφο Θ. Πισσίμη σηγιάτι κατά λάθος του αναστάτωσαν το σπίτι. Η ευγένεια είναι το παν...

Κι ο επίλογος: Αφιερωμένο σ' όλους εκείνους ειδικά τους "απογοητευμένους" που τα μάτια τους όχι μόνο δεν βλέπουν τη μύτη τους αλλά είναι διαρκώς αντεστραμμένα: βλέπου

Στείλτε μας τα δικά σας σχόλια, τις μικρές ειδήσεις που μπορείτε να θεωρήσετε εσείς ενδιαφέρουσες, παρουσιάστε τις ομάδες και τις κινήσεις σας...

ΝΕΚΡΟΦΙΛΙΑ ΤΕΛΟΣ καλή είναι η παρέα σου αλλά βρωμάν τα πόδια σου

Για άλλη μια φορά επαναλήφθηκε η ίδια κατάσταση.

Τα κόμματα συντηρούν τους μύθους του και οι "αναρχικοί" παίζουν πιστά το ρόλο τους. Βοηθούν την άρχουσα τάξη να γεμίζει τις φυλλάδες της με εικόνες από τα έκτροπα των "κακών" και παράλληλα να περνάει στα ψηλά την πλήξη και την μονοτονία των εκδηλώσεων για το πολιτευχείο.

Τι προσπαθούμε να αποδείξουμε με τη συμμετοχή μας;

"Οι αναρχικοί πρωτοστάτησαν στα γεγονότα του πολιτευχείου 73 τα συνθήματα" κάτω το κράτος" κλπ οντως γράφτηκαν, τα κόμματα έθωσαν την εξέγερση κλπ".

Δηλαδή ζητάμε από την άρχουσα τάξη "ευημηρη μνεία" για ηρωϊκά κατορθώματα. Ζητάμε και μείω μερίδα από την πίττα ενδόξων και ηρωϊκών καταστάσεων.

Δεν έχουμε συνειδητοποιήσει πως όσο υπάρχει κρατική εξουσία η οποία δράση μας θα σήβηνε στις κατοπινές μνήμες, θα είμαστε οι προβοκάτορες η άλλη εικόνα της κοινωνίας στη λογική του καλού και του κακού.

Δεν έχουμε συνειδητοποιήσει ότι έχουμε περάσει 11 χρόνια από την εξέγερση και ακόμα πιπλάμε τα ίδια. (Οι άλλοι τουλάχιστον το κάνουν συνειδητά για "άγρα" προβάτων εμείς γιατί).

Σε κάθε γιορτασμό μαζεύμαστε στα Προπύλαια με τα χρωματιστά φουλάρια μας και την έχειλη επαναστατικότητα μας και δίναμε μια γραφικότητα στο γιορτασμό. Προπτική καμία. Μόνο καμιά σπασμένη βιτρίνα, κανένα συνθημάτικι, ταυμουράς με τους κνίτες, και μετά συζήτηση για την επόμενη χρονιά.

Ας τους αφήσουμε να φουσκώσουν τους μύθους του. Θα

σκάσουν και θα τους πλακώσουν.

Κάποτε πρέπει να τους ανατρέψουμε λίγο το σκηνικό. Τους χαρίζουμε την αντιδικτατορική τους δράση, την αστική τους δημοκρατία, την σιλι των προβατοποιημένων πορειών στην αμερικανική πρεσβεία.

Τους χαρίζουμε την πανοποιαστική No 8, τις καταθέσεις στεφάνων, την πύλη του πολιτευχείου, την εικόνα της τάνκς, την εθνική ενότητα και ομοιωσιά.

Να ασχοληθούμε και με καμιά άλλη δουλειά. Να μην κατέβουμε στην πορεία, να μην σπάσουμε βιτρίνες, να μην πούμε τους μπάτσους "γουρούνια" (αλήθεια τις φτάνει αυτά τα συμπαθή ζωά). Υπάρχουν πολλοί τομείς να διοχετεύσουμε την ενεργητικότητά μας.

ΚΑΘΕ ΠΤΩΜΑ ΣΤΟ ΤΑΦΟ ΤΟΥ.

Ας τελειώνουμε μια για πάντα με το θέμα "Πολιτευχείο".

Να αφήσουμε την μεταφυσική συντίληψη "το πολιτευχείο ζει". Είναι ωραία. Το πτώμα του βρίσκεται στα κομματικά τους γραφεία. Η βρώμα του ανυπόφορη.

Δεν χρειάζομαστε σύμβολα. Ακόμη κι αυτό "ο Νοέμβρης ζει και μας οδηγεί" μου δίνει στα νεύρα. Εγώ αντιπάθω το Νοέμβρη και τις βροχές του. Τη βρίσκω με τον Απρίλη και τις λιακάδες του.

ΓΙΑ ΑΥΤΟ ΠΡΟΤΕΙΝΩ.

Μια μέρα "κατά προτίμηση μελανχολική" να κάνουμε σε στενό κύκλο την κηδεία του πολιτευχείου. Αρκετά το ταλαιπώρωσαν οι νεκροφιλίες κάθε είδους.

Του χρόνου στις 17 Νοέμβρη να στελνούμε στεφάνη για μνημόνου, και να κεράσουμε καφέ και κονιάκ στο καφενείο της γειτονίας (παξιμάδια τέλος).

Διαβάζουμε στην Ελευθεροτύπη της 15ης Νοέμβρη με το χαρακτηριστικό τίτλο ΧΟΥΛΙΓΚΑΝΣ ΜΕΣΑ ΜΕ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΗ, μεταξύ των άλλων τα εξής:

· Ένας αστυνομικός θα αντιστοιχεί προς 10 περίπου χούλιγκας την Κυριακή στην Καλογρέζα, κατά τη διάρκεια του μεγάλου ντέρμπτου Ολυμπιακού - Παναθηναϊκού. Στο μέτρο αυτό κατέληξε η Αστυνομία, προκειμένου να μην επαναληφθούν τα έκτροπα, που σημειώθηκαν πρότοτες, που κάπως από τις διαταγές της ΚΑ. ΓΚΕ. ΜΠΕ. διοργάνωνται αντάρτικο.

· Η συμετοχή ΚΝΙΤΩΝ από το απελευθερωμένο σοβιετικό έδαφος του Πειραιού στην επιβεβαίωση την επιχειρηση, η ελευθερία επιτέλους πλησιάζει...

Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

Σύντροφοι, με αφορμή τα μικροεπιόδια που έγιναν τελευταία στην πορεία του πολιτευχείου θεωρούμε απαραίτητο να κάνουμε μερικές διαπιστώσεις που αφορούν τη συμπεριφορά του χώρου μας στις πορείες και τη νοοτροπία που επικρατεί γενικότερα.

Στη συγκεκριμένη πορεία είδαμε για μια οκτώ φορά έναν κόσμο να πηγαίνει σε πελαγμένος, μην ξέροντας αν θα γίνει η πορεία ή ποιος θα είναι ο χαρακτήρας και ο στόχος της.

Γεγονός είναι ότι κάθε φορά η κατάληξη μιας πορείας, είναι το σπάσμα των βιτρινών, ο πονικός που έρχεται αναπόφευκτα και μερικές συλλήψεις. Ακολουθεί βέβαια σαν επιστέγασμα του επαναστατικού μας αυνανισμού, το καθιερωμένο πανίστημα "Κίνημα Συμπαράστασης". Φυσικά ο αστικός τύπος αρχίζει να ξερνάει πάλι τα σκατά περί πάνκ, κουκουλοφόρων, περι-

θωριακών κ.τ.λ.π. (Διαλέγετε και παίρνετε). Η θολούρα και η σαγανάκτηση του κόσμου επεκτείνεται και ο φαύλος κύκλος συνεχίζεται.

Αυτά ως προς τη μορφή της πορείας. Όσον αφορά το περιεχόμενό της είναι καρός να αναρωτηθούμε ποιούς σκοπούς εξυπηρετεί μια πορεία σήμερα. Υπότιθεται ότι κάνουμε την πορεία για να δηλώσουμε στον κόσμο την παρουσία μας, ώστε να μη νομίζει ότι όλα κυλάνε ήσυχα και ωραία, ότι τέλος πάντων υπάρχουν κάποιοι που ζουν και αντιδρούν. Άλλα κατά πόσο ισχύει αυτό, την στιγμή που οι περισσότεροι μετά την εκπλήρωση του "Επαναστατικού" τους καθήκοντας εμφανίζονται ένα χρόνο μετά για την ξανασπάσουν. Αυτή η κατάσταση βέβαια δεν είναι τυχαία και έρχεται σαν αποτέλεσμα της τελμάτωσης και της μιζέριας στην οποία βρίσκεται ο χώρος των τελευταιού καιρού.

Mobil: μερικές

απαραίτητες σκέψεις

Τα γεγονότα της Μόδιπλ είναι λίγο πολύ γνωστά. Ο αστικός τύπος μπροστά στην μαχητικότητα των απεργών δεν μπορούσε να κρύψει την αλήθεια όπως τόσες άλλες φορές έκανε στο παρελθόν (και θα κάνει στο μέλλον όταν μπορεί). Όμως εμείς θα θέλαμε να σας πούμε μερικές μας σκέψεις σχετικά μ' αυτή την απεργία και από κει πέρα στο καθένας.

(α) Η απεργία της Μόδιπλ όπως και άλλες παρόμιες πρόσφατα προφανώς υποκινούνται από το ΚΚΕ, για τους σκοπούς της σταλινικής ηγεσίας του. Δηλαδή μπροστά στην αναμφισβήτητη πίεση της βάσης για καλύτερες συνθήκες δουλειάς, σταμάτημα των απολύτων, καλύτερα μεροκάματα, οι σταλινικοί φροντίζουν με απεργίες εκτόνωσης να κραύτων την κατάσταση στα μέτρα τους. Αυτό φάνηκε και στη Μόδιπλ, όπου η ομοσπονδία ήθελε να ρίξει το βάρος της πανελλαδικής σπεργίας στην Αττική, και με δικαιολογίες του τύπου δεν προλάβημε να πληροφορήσουμε τα επαρχιακά εργατικά κέντρα, να εμποδίσει μια πραγματική πανελλαδική απεργία στον κλάδο των πετρελαιοειδών που θα συστέφωνται την πετρελαιοειδής της εργασίας. Έπειτα ο γκρούπ 4 υπάρχει και σε άλλες επιχειρήσεις με την υπογραφή της ομοσπονδίας (από το καλοκαίρι του 1983). Γιατί τώρα η ομοσπονδία πετρελαιού "ανανεώνεται" το πρόβλημα; Μήπως γιατί οι οστικοί τύπος δεν έγραψε άρθρο για το γκρούπ 4 στα NEA. Ας μη ξεχνάμε ότι η κυβέρνηση είναι οσιαπλική. Όμως γιατί ο αστικός τύπος δεν έγραψε τίποτα για τη πώς τελέωσε η απεργία; Γιατί τις φωτογραφίες σύγκρουσης των απεργών με την αστυνομία διαδέχθηκε η οιωπή; Μήπως γιατί και δω λειτούργησε για μια ακόμα φορά εκείνος ο αστικός μηχανισμός που θέλει τις εφημερίδες να "πληροφορούν", αλλά ποτέ να αιτιολογούν ή να ερμηνεύουν ουσιαστικά τις εργατικές διεκδικήσεις και συγκρούσεις με τα άργανα καταστολής κύρια στους χώρους δουλειάς;

Για μας η απεργία της Μόδιπλ ήταν ένα ακόμα παράδειγμα της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού σε επίπεδο θεσμών. Πιστεύοντας ότι υποβόσκει μια κρίση που κανείς δεν μπορείσει να την καναλισάρει τόσο εύκολα δύσκολα στο παρελθόν, συνιστούμε στους αστούς δημοσιογράφους και τους πουλημένους συνδικαλιστές να προσέχουν πολύ τι λένε και τι γράφουν γιατί άμα ξεπάσει η κρίση οι πρώτοι που θα μείνουν άνεργοι θα είναι αυτοί. Απλούστατα, γιατί απέτυχαν να πούντουν το γαρμένο, ύπουλο ρόλο τους που όλο και πολύ συντλαμβάνονται οι εκμεταλλευμένοι.

ΠΟΙΑ Η ΑΝΑΛΟΓΙΑ ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ;

Βρίσκονται διασκορπισμένοι μέσα στους πυρήνες των φανατικών και θα υποδεικνύουν με νοήματα στους "εν στολή" συναδέλφους τους κάθε ταραξία, ο οποίος σε πρώτη θα δέχεται συστάσεις και (σε περίπτωση υποτροπής) θα συγλαμβάνεται

**Νεολαία και
ρατσισμός: μια
συζήτηση
στον Πειραιά**

Στις 21 Νοεμβρίου παραβρεθήκαμε στη συζήτηση που διοργάνωσε στο Σινεάκ, Πειραιά, η Εναλλακτική ομάδα Πειραιά, με θέμα τον αντιελαστικό ρατσισμό. Τόσο στις τοποθετήσεις, όσο και στην συζήτηση που ακολούθησε δύο βασικά απόψεις κυριάρχησαν:

Η άποψη των διοργανωτών, της Ρήγης και αρκετών ξεχωριστών ομιλητών που μίλησαν συσαστικά για την υπάρξη ενός ρατσισμού απέναντι στην νεολαία λόγω της πρωτοποριακού ρόλου της τελευταίας, και η άποψη η δική μας, που επεσήμανε την γενίκευση της κρατικής καταστολής απέναντι σε οποιαδήποτε κίνηση αμφισβήτησε το κυριαρχό σύστημα, από οποδήποτε προερχόμενη (είτε από την νεολαία, είτε από τους εργαζόμενους, είτε από τους φυλακισμένους κλπ).

Η συζήτηση περιστράφηκε και γύρω από πιθανές λύσεις και προτάσεις απέναντι στην αυξανόμενη βία της εξουσίας, όπου πάλι προτείναμε σαν κύρια μέθοδο πάλης την περίοδο αυτή (α) το δυνάμαυμα των διάφορων κινήσεων και ομάδων σε γειτονιές και στην Επαρχία (β) ένα κάποιο συντονισμό τους, απαραίτητο τελικά για μια κοινή αντιεπιτώπιση των επιθέσεων της εξουσίας. Τέλος προτείναμε την επεξεργασία θεμάτων από τις ομάδες (όπως πχ Κράτος και καταστολή στην ομερινή ελληνική καπιταλιστική κοινωνία, ή Αυτοδιεύθυνση και εργατικό κίνημα) και μετά κοινή παρουσίαση και συζήτησή τους.

Παρά το σχετικά λίγο κόσμο που παρακολούθησε την εκδήλωση, και τις προστάθειες καπελλωής της από τη Ρήγη (που τώρα ειδικά σε ότι αναφέρεται στη νεολαία εμφανίζεται μέσου του περιοδικού της, Τα Θέλουμε 'Όλα), έγινε μια αρκετά ενδιαφέρουσα και χρήσιμη κουβέντα.

* Άλλωστε όπως είπαμε και μεις στην αρχή της τοποθετήσης μας, η διοργάνωση τέτοιων συζητήσεων, είναι ιδιαίτερα χρήσιμη, μέσα στην απομόνωση που προσπαθεί να μας επιβάλλει η εξουσία.

**ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ
ΑΠΟΚΤΟΥΝ
ΕΓΚΕΦΑΛΟΥΣ...**

Κάτω από τον εντυπωσιακό τίτλο μας πληροφορεί η Ελευθεροτυπία της 28ης Οκτωβρίου, ότι τα κόμματα οργανώνονται ήλεκτρονικά, από τα πό μικρά ως τα πο μεγάλα. Μετά το ηλεκτρονικό φακέλωμα της ασφάλειας οι κομματικοί μηχανισμοί. Το ΚΚΕ ήδη έχει οργανωθεί για τα καλά στο "σπίτι του λαού" όπου τα στοιχεία των πολιτικών του αντιπάλων συμπληρώνονται καθημερινά στο ειδικό επιτελείο.

Ακολουθεί το ΚΚΕσσ, και η Ν.Δ. Όσο για το ΠΑΣΟΚ κάποιο διάστημα θα βοηθάει τις υπόλοιπες κρατικές υπηρεσίες, μετά βλέπουμε.

Για το ΚΟΔΗΣΟ, τον ΕΠΕΝ και τους υπόλοιπους η εφημερίδα δε δίνει πληροφορίες, μάλλον θα εξακολουθούν να χρησιμοποιούν τις πατροπαράδοτες χειροποίητες μεθόδους.

**Δύο πράγματα μισώ στον κόσμο:
το ρατσισμό κι αυτούς τους
σκυλαραπάδες...**

"...πέθανε... αφού ένας γιατρός της περιοχής που κλήθηκε να βοηθήσει αρνήθηκε να το κάνει, όταν είδε ότι πρόκειται για Μωαμεθανούς, έφυγε χωρίς να δεί την άρρωστη".

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 21-8-84

Έτσι η 17χρονη Σελιμέ Αχμέτ Σερίφ, που ήταν και έγγυος στον δομήνο, αφού το ρατσιστικό γουρούνι που κλήθηκε να κάνει το καθήκον του, αρνήθηκε κάθε βοήθεια. (Αλήθεια, ποιό είναι το όνομα του "γιατρού" αυτού;).

Πέρα τώρα από το συγκεκριμένο περιστατικό, αυτός ο τρόπος αντιπετώπισης των μειονοτήτων στον τόπο μας δεν είναι η εξαίρεση, αλλά ο κανόνας. Οι αντιδράσεις του "Ευρωπαίου" Ελληνα απέναντι στους έγχρωμους ή τους Ασιάτες είναι καχυποψία, απέχθεια, περιφρόνηση, και στην καλύτερη περίπτωση απλά αδιαφορία.

Σχεδόν αποκλεισμένοι από την σγορά εργασίας οι Πακιστανοί, οι Ινδοί, και κυρίως οι Τούρκοι και οι Παμάκοι, αλλά και οι Γύφτοι, κάνουν τις βαριές και ανθυγιεινές δουλειές και έχουν μεροκάματα μικρότερο από το νόμιμο και ελεειπή ή ανύπαρκτη ασφάλιση. Για παράδειγμα, στα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά εργάζονται πάνω από 250 Έλληνες για την αντικαθεστωτική τους δράση στην Αθήνα, καθώς και οι "διευκολύνεις" για να φύγουν από την Ελλάδα. (Ταξιδιωτικό Έγγραφο κ.λ.π.) . (ΡΗΞΗ, Τευχ. 11,12-8-83).

"Οσο γι' αυτούς που τολμούν να περνούν τα συρματά του Λαυρίου, και μάλιστα να διαδηλώνουν κατά του φασιστικού καθεστώτος της χώρας τους, πρόσφατες είναι σε όλους μας οι μνήμες από την κατάληψη των γραφείων των Τούρκικων Αερογραμμών, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τις σφαγές των φυλακισμένων στο Ντιγιαρμπακίρ. Ο διοικητής των ΜΕΑ, ο Γεωργακάκης και βέβαια οι κάτω (και οι πάνω) απ' αυτόν, δεν χαρίζονται σε 'Έλληνες αριστερούς' εξτρεμιστές, αναρχικούς, τραβεστί, περιθώριους και παραπειριθώριους, και θα χαριστούν σε Τούρκους αντικαθεστωτικούς;

Ο ΣΠΑΣΤΗΣ

ΦΥΛΛΑ ΠΟΡΕΙΑΣ
Μια νέα προσπάθεια στο χώρο της "παράλληλης πληροφόρησης".

Κάθε τεύχος αποτελεί και ένα αφιέρωμα σ' ένα θέμα, όπως το τεύχος Νο2 που κυκλοφόρησε πρόσφατα με πολλά στοιχεία για τη ζωή και το έργο του συγγραφέα ΠΑΝΑΓΙΤ ΙΣΤΡΑΤΙ. Περίσσευκτά από τα βιογραφικά στοιχεία και τις πληροφορίες, άρθρα των ROGER DODUN, GERARD PONTHIEN, HEINRICH STIEHLER και άλλων.

ΠΟΛΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
Το 14ο τεύχος του μοναδικού περιοδικού που αυτή τη στιγμή στη χώρα μας, εκφράζει και δημοσιεύει ελευθεριακές απόψεις πάνω στο πρόβλημα της χειραφέτησης των γυναικών.

Επίσης από τα πολλά σχόλια, δημοσιεύει πληροφορίες για τη λειτουργία και τη δράση του Κέντρου Γυναικών Ντοκουμέντων που βρίσκεται στο Μπρίντιζι της Νότιας Ιταλίας.

Επίσης ένα ενδιαφέρον κείμενο της Νίνας Μαλλιάκου για τον "Μύθο του Νεωτερισμού και το φεύγοντα σπάσιμο των συνθητιών" καθώς και ένα άρθρο της αμερικανίδας φεμινίστριας PHYLLIS CLESNER πάνω στο γάμο και την ψυχιατρική.

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

Κυκλοφορεί το 2ο τεύχος του περιοδικού που εκδίδεται στη Θεσσαλονίκη.

Αυτό το τεύχος αξίζει μιας ιδιαίτερης προσοχής απ' όλους, μιας και οι ιστορικές αναφορές είναι αρκετά σημαντικές τουλάχιστον για αυτούς που ενδιαφέρονται για την απόκτηση κάποιας ιστορικής γνώσης σε σχέση με το ελληνικό επαναστατικό κίνημα του παρελθόντος.

Δυο λοιπόν ομιλίες που έγιναν στη Θεσσαλονίκη από τον Γιάννη Ταμτάκο και το Θόδωρο Σταυρόπουλο, όπως και ένα τρίτο κείμενο από τα ντοκουμέντα του Γ.Ταμτάκου, καλύπτουν τον κύριο όγκο της ύλης.

**Καταστροφή του παλιού κόσμου
ή αυτοκαταστροφή;**

(Σίγουρα υπάρχουν πολλά πράγματα να καταστρέψουμε πριν από τους εαυτούς μας.)

Παρά τις εξαγγελίες του ΠΑΣΟΚ ότι θα βελτιώσει (sic) τις συνθήκες στο στρατό όλο και πιο πολλοί στρατιώτες "επέλεξαν" να βάλουν τέλος στη "ζωή" τους τα τελευταία τρία χρόνια. Είναι λυπτρό το γενονός ότι αυτοί που νέοι άνθρωποι αντέδροσαν στη κτηνωδία αυτής της κοινωνίας με την ανησυχία της πολιτική στρατηγίας. Για μας η μόνη υγείας αντίδραση που είναι με το μέρος της ζωής και όχι του θανάτου, είναι η μεθόδευση της καταστροφής αυτού που μας καταστρέψει: του Κράτους και του Κεφαλαίου κι' όλων των μηχανισμών που συντρέπουν την κυριαρχία τους πάνω στη ζωή μας (στρατός, φυλακές, αναμφωφτήρια κ.λ.π.). Είναι θλιβερό επίσης το γενονός ότι ορισμένοι αφελώς μιλάνε για συνδικαλιστικό κίνημα στο στρατό, παρασύρμενοι από τον κρετινισμό των εξουσίας που είναι νέοι πιο βαθύ και ανεξέλεγχτο από αυτό που δείχνει να είναι μόνο η κορυφή του παγδόμου (π.χ. η επιτροπή του στρατού και οι ασθενικές διαμαρτυρίες της) έχει καταγραφεί από την εξουσία και την ανησυχία της αντιστροφής ανθρώπων συνθήκες στο στρατό, αλλά απατώνται οι οικτρά, εκτός και αν είναι οι ίδιοι απατεώντες. Ο στρατός είναι μια μολοφονική μηχανή, που παράγει τον θάνατο και την ίδια στιγμή μια καπιταλιστική επιχείρηση που εμπορεύεται τον θάνατο (βλ. ραγδαία ανάπτυξη της Ελληνικής Πολεμικής Βιομηχανίας, και αύξηση των εξαγωγών). Ο θάνατος είναι ο κοινός παρονομαστής κάθε μιλιταριστικής δραστηριότητας. Τον συναντάμε στα σφαγεία των μαχών και στην καθιμερινή ζωή του φαντάρου σε καρό ειρήνης. Οι καταναγκώνοι στερήσιες, οι εξευτελισμοί, οι ίδιες απομόνωση, μετατρέπονται στο φαντάρο σε ένα άβουλο ον, χωρίς ζωή, χωρίς πάθη, χωρίς την ορέη να παλέψει και να αντισταθεί. Μοναδική σκέψη και κυριαρχία συνίσθημα του φαντάρου είναι ότι ο εαυτός του έχει γίνει ένα πόνι, ένα αντικέιμενο στα χέρια των στρατών. Το ζήτημα δεν είναι πώς θα μεταρυθμίσεις τον στρατό, αλλά πώς θα τον αποφύγεις ή ακόμα καλύτερα, πώς θα τον πετάξεις στον σκοπιμότενεκό της ιστορίας σα

Μετά δέκα χρόνια πορείας του αυτόνομου γυναικείου κινήματος στην Ελλάδα καταρθώθηκε να γίνει η πρώτη πανελλαδική συνάντηση αυτόνομων γυναικείων ομάδων και γυναικών στη Θεσσαλονίκη. Το κάλεσμα από το Σπίτι Γυναικών Θεσσαλονίκης που πήραμε έκανε να φουντώσει μέσα μας η ελπίδα πως στη συνάντηση εκείνη θα ακούγαμε κάποιες διαμορφωμένες θέσεις της κάθε ομάδας για το θέμα ή τα θέματα που την απασχολούσαν. Ότι θα συναντούσαμε γυναίκες αντεξουσιαστριες της τουλάχιστον προβληματισμένες αυτόνομες φεμινίστριες και θα έβγαινε ίσως κάποιο ζουμί από την δλη ιστορία.

Βέβαια έχοντας υπόψη τη δουλειά ορισμένων ομάδων που κατά καιρούς και μεις επισκευήτηκαμε αισιοδοξόσαμε απ' την μια άλλα από την άλλη μας έτρωγε το σαράκι "αυτονομία".

Τέλος πάντων στη Θεσσαλονίκη η αισιοδοξία μας τονώθηκε όταν λύσαμε το πρόβλημα του καφέ και του ύπνου. Ήρα η θέση και κοντά στη θάλασσα και με "σωστές" τυρόπιτες και γλυκά, με πύργο προς το γκρι και με ελληνοχριστιανικά ιδεώδη και γενικά με Πασκάρα και Ολυμπιακά σε κόντρα, άφθονο ήλιο και αυτόνομες γυναίκες.

Νωρίς-νωρίς βρεθήκαμε στο αμφιθέατρο της Νομικής όπου γινόταν η συνάντηση, ή συνέδριο, ή σχτίφ, ή ότι άλλο θέλετε, γιατί για ότι άλλο θέλετε επρόκειτο τελικά. Η έγνοια μας ήταν να μάθουμε τι σήμαινε για αυτές τις γυναίκες η λέξη αυτονομία, και πως δούλεψαν τόσα χρόνια σ' αυτόν το χώρο. Από την αιθουσα σέβγαινε μιά τρεμουλιαστή φωνή πολύ θεατρική που περιέγραφε μια ιστορία γνωστή σε όλες ενός κτηνώδους ορσενικού που βασάνιζε την φτωχή γυναίκα του. Δεν δύσαμε σημασία και μ' ανοιγμένα μάτια κι αυτιά καθήσαμε στα έδρανα. Η κοπέλλα διεκόπει ως εκτός θέματος, κάποιες αποχώρησαν και μεις γυρίσαμε το βλέμμα για να δούμε τον κάσμο. Γυναίκες σε όλες τις ηλικίες, άλλες κουρεμένες, άλλες φρέσκες από κομωτήριο, άλλες σε κλιμακτήριο, άλλες στην εφεβία, άλλες φρικιά, άλλες νοικοκυρές, άλλες πάνκ, άλλες ακαθόριστες. Τα πράγματα μετά την παραπάνω σκηνή που περιγράψαμε μπήκαν σε κάποια σειρά όταν επιμύθηκε: "τελικά ας πει η κάθε ομάδα την εμπειρία της να δούμε τι γίνεται." Σηκώθηκε τότε μια κοπελά από την Κεφαλονιά, φαινόταν από καλό κόμμα και καλή οικογένεια, και μας είπε πως ξεκίνησαν εκεί να ενωθούν σα γυναίκες ξεχνώντας κάθε ιδεολογική διαφορά: εδώ πέταξε και κείνο το: "Και για σήμερα σε κάποια οργάνωση αλλά δουλεύω για το αυτόνομο γυναικείο κίνημα".

Οι ερωτήσεις έγιναν βροχή και αφού έπνιξαν την φτωχή κεφαλονίτισσα μετατράπηκαν σε μια μονομαχία ερωτήσεων-απαντήσεων μεταξύ του Σπιτιού και της Αυτόνομης κίνησης γυναικών Αθήνας, που χρόνια τα λένε στην Αθήνα μόνο που έπρεπε να τ' ακούσουν και οι γυναίκες του πανελλήνιου. Ευγενικά κοντραρίσματα με άπειρο ενδιαφέρον για το κοινό που όπως πάντα μένει άφωνο μπροστά στα φωτισμένα παραδείγματα της Πρωτεύουσας.

Εκεί ακούσαμε το περίφημο: "Δεν μπορούμε να εκφραστούμε με το γραπτό λόγο και στο τέλος τέλος γιατί να γράψουμε αφού δεν μπορούμε", ή το: "Γιατί λέτε πως δεν κάνατε τίποτα όταν ο ΜΑΓΚΑΚΗΣ στα δικά σας πορίσματα στηρίχθηκε για να βγάλει το νομοσχέδιο;" αλλά

Η ΜΙΖΕΡΙΑ ΤΩΝ «ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ»

και το: "Είμαστε χαρούμενες που δεν έχουμε Θεωρία, που δεν γεννήθηκε για μας ένας Μάρκ Θηλυκός γιατί δεν έχουμε ανάγκη Θεωρίας, γυναικες είμαστε και φοβόμαστε, ΦΟΒΟΜΑΣΤΕ.

Αυσαναίσθητα κοιταχτήκαμε μεταξύ μας και αντικρίσαμε τη μια που διέλλητη με μαλλιά ορθωμένα σε στυλ πάνκ και μάτια έτοιμα να βγουν έξω από τη φρίκη και την απορία. Να πάρει η οργή, πέσαμε σε ομάδα αυτοψυχανάλυσης.

Το επίπεδο της συζήτησης όσο πήγαινε και μας αποτρίχων. "Όλες κάπου την έβρισκαν με το να διαπιστώνουν και μόνο ότι αντιμετωπίζουν το χάος, ότι κάθε άντρας - που είναι απαράτητα και εγκληματίας... - τις πέζει, τις σκοτώνει, τις αυτοκτονεί, ότι οι ομάδες αυτοψυχανάλυσης οδηγήθηκαν μερικές φορές σε τοίχο, όπου πολλές κομμάτισαν τα κεφάλια τους, και πως πολλές φορές παρουσιάστηκαν διαρροές. Σε δέκα χρόνια δουλειάς έφτασε το χάος.

"Όμως όλα αυτά λέγονταν με ευτυχία. "Ήταν ένα ευτυχισμένο γυναικείο κλάμα - κι αυτό μέτραγε. Με ερωτήσεις του τύπου "εσείς πώς το πάθατε"; "Πότε αρχίσατε να νοιώθετε συμπτώματα"; και τελικά "φοβόμαστε να μιλήσουμε. Ας βρούμε τον γυναικείο λόγο", όλο αυτό το χάος ικανοποιούσε τις υπέροχες αυτές υπάρχεις που από κάθε άκρο της Ελλάδας μαζεύτηκαν στην Θεσσαλονίκη για να κλήψουν όλες μαζί. Έπεισε πολύ πανελλήνιο κλάμα και πανελλήνια ευτυχία. Μετά το μεσημεριανό διάλλειμα τρεις κοπέλες θέλησαν να θέξουν το θέμα της Αυτονομίας, να μιλήσουν για τα κράτος και τον αντεξουσιασμό, να μιλήσουν για κάτια ουσιαστικό και συγκεκριμένο. Καθώς τέλειωνε η τελευταία εισήγηση τους, κάποια σηκώθηκε έξαλλη, και με αγανάκτηση αναφώνισε: "Δεν μπορεί η κάθε μίλα να λέιται το χαβά της εδώ μέσα". (;;!!!)

Αν δεν το καταλάβατε ακόμα, σας λέμε πως επόρειτο για αυτόνομες του κώλου. Η βάση που ένωνε όλες τους ήταν "Αυτονομία" από όλους τους άντρες, και "δουλειά αυτόνομη" από τα κόμματά τους.

Στα πρόσωπά τους είδαμε πάλι εκείνα τα κομπλεξαρισμένα κομματίδια που κάτω από αυτόν τον τίτλο συσπειρώνουν κάποιο κώδιο.

Μετά τις κοπέλες, και το τρομερό σαμποτάρισμα των προτάσεων τους, ακούσαμε μια άλλη "χαρούμενη γυναίκα" από την Αυτόνομη Κίνηση Γυναικών Αθήνας. Αυτή άρχισε λέγοντας: "Επειδή οι γυναίκες βρέθηκαν στο περιθώριο της εξουσίας χρειάστηκε να φτιαχτεί ένα κίνημα...". (Εδώ θα ρωτούσε κανείς: Δηλαδή εσείς οι γυναίκες θα θέλατε να γίνετε χαλίφης στη θέση του χαλίφη;)

Κάποια αργότερα αναρωτήθηκε -άκουσαν, άκουσαν- μετά δέκα χρόνια κινήματος I, αν όντως το κίνημα παλεύει ενάντια στον καπιταλισμό, ενώ ταυτόχρονα πώσα μας ακούσαμε κάποια να ρωτά με απορία: "Τι είναι καπιταλισμός"; Το κλίμα προς το βράδυ είχε τεντωθεί, το πινγκ-πονγκ ανάμεσα στις ομάδες της Αθήνας συνεχιζότων, κι αυτές σαμποτάριζαν με σωπή -που ισοδυναμούσε με αρνητική στάση "του κόσμου"- κάθε πρόταση. Οι διοργανώτριες, που φάνηκαν μάλλον ανοιχτές και προβληματισμένες ως ένα βαθύ, είχαν φρίξει. Όμως δεν τολμούσαν να μιλήσουν γιατί θα τους δάγκωναν οι οργισμένες της Αθήνας, που δεν είχαν ακόμα καταλάβει, γιατί δεν είχαν αυτές το μικρόφωνο.

Η μέρα τέλειωσε με μια πραγματικά γενναία αυτοκριτική από την πλευρά των Ιωαννίνων και του σπιτιού που έφτιαξαν εκεί. Θίχτηκαν όλες οι αιτίες όμως δεν κουβεντιάστηκαν. Γιατί το κοινό ενδιαφερόταν μόνο για το κουτσομπολιό. Τα πως και τα γιατί, σαν και όλες τα άγγιξαν, καμιά τους δεν τόλμησε να τα συζητήσει. Και τι να συζητήσουν ένα τσούρμο γυναίκες, βολεμένες, που η καθημερινή τους ζωή δεν έχει καμία επαναστατική τακτική να παρουσιάσει; Τι να πουν γυναίκες που ενώ συνειδητοποίησαν την απομόνωση του φύλου τους από τους άντρες θέλουν τώρα με την σειρά τους να το απομονώσουν από μόνες τους; Τι να πουν άτομα που έφτασαν να μιλούν για γυναικεία γκέτο και που κάθε αρσενικό το ονόμασσαν βιαστή, έτσι ασβίαστα, όχι μόνο ξεχνώντας το ρόλο της εξουσίας και του κράτους πάνω στο σύνολο των ανθρώπων αλλά και εξυπηρετώντας το πεταρέποντας τη βασική διαφορά εκμεταλευτή εκμεταλευόμενου σε πλέον των δύο φύλων.....

Το βράδυ εκείνο ένα έντονο συναίσθημα αρδίσιας μας πλημμύριζε. Όλες τούτες είναι οι νέοι μας ταξικοί εχθροί, η πεπονόφλουδα κρυμμένη στη λέξη αυτονομία. Δεν είχαμε κανένα λόγο να βρισκόμαστε σύναμεστα τους.

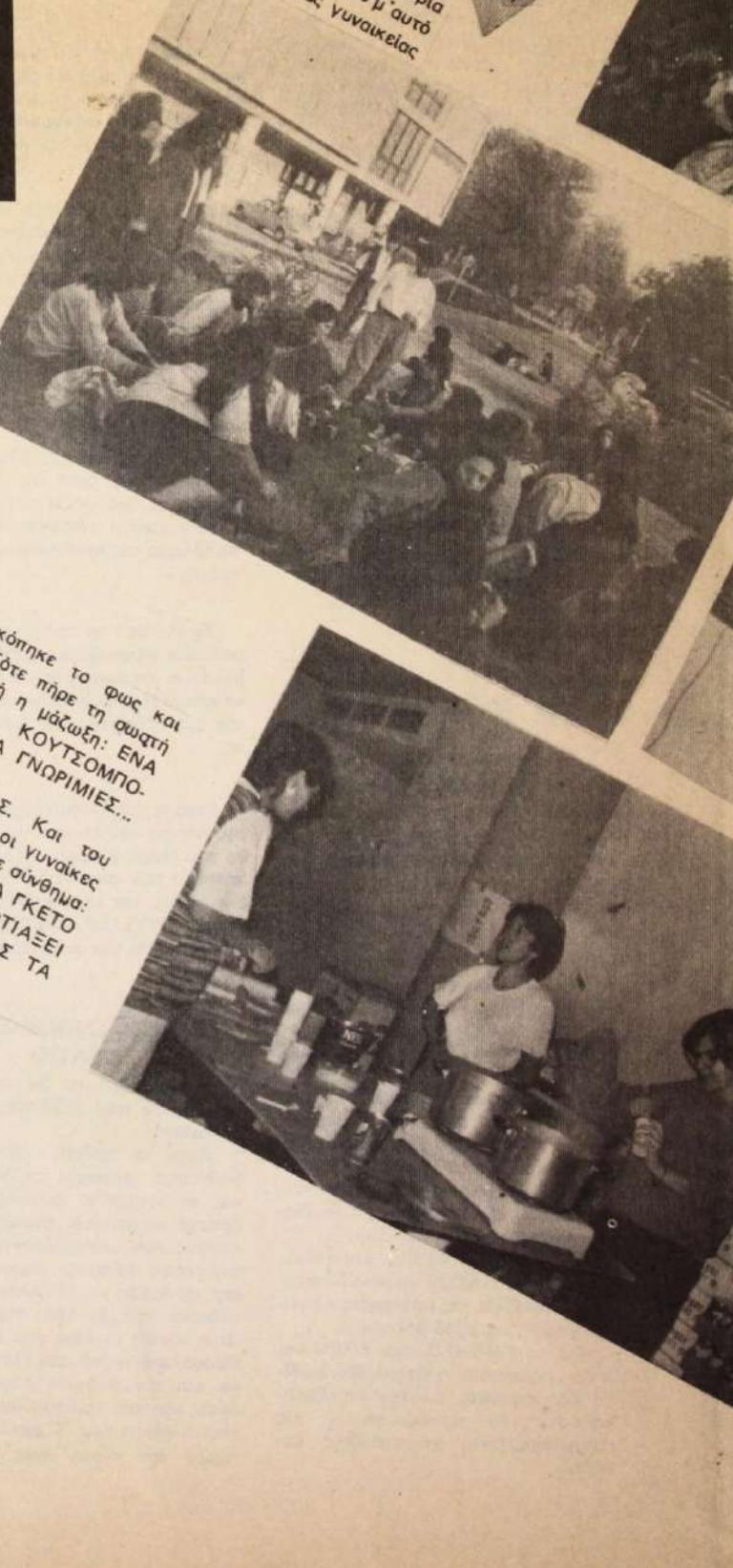
Τη γάλλη μέρα, γιατί είχαμε τον μαζοχισμό να ξανατάμε, είχαμε ετοιμάσει κάτι να πούμε για να ακουστεί η φωνή μας και για να δηλώσουμε την αντίθεσή μας, κοντά σε μία καταγγελία που θα έκαναν και οι κοπέλες που είχαν βίασα διακοπεί την προηγούμενη.

Όταν με βαριά καρδιά μπήκαμε στην αιθουσα βρήκαμε ένα ανύπαρκτο επίπεδο. Γυναίκες που έκαναν αυτοψυχανάλυση. Η μία έλεγε για την κλιμακτήριό της, η άλλη έβαλε το πρόβλημα: "Βρε παιδιά το παιδί μου γεννήθηκε αγόρι, τι να τα κάνω; Όλες ένοιωθαν ευτυχισμένες και έλεγαν: "Αυτή είναι η πόση ουσιαστική μέρα της συνάντησης.". Όλες ήταν αγαπημένες, κάποια τόλμησε να πει "το παιδί, ας μην πέφτουμε σε ένα ρατσισμό μεταξύ άντρων και γυναικών". Μόνο που δεν την φάγανε "δηλαδή θα βάλουμε τους άντρες στο κίνημα".

Επιτέλους κόπηκε το φως και Βγήκαν έξω. Τότε πήρε τη σωτήρια της μορχή αυτή η μάζωση: ΕΝΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ, ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΓΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ...

Συνόντηπο χρόνου διοκοπές όλες οι γυναίκες μόνες τους στη λέσβο με σύνθημα: ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΓΚΕΤΟ ΠΟΥ ΘΑ ΕΧΟΥΜΕ ΣΤΙΑΞΕΙ Και δεν θα μας τα ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΕΧΟΥΝ ΕΠΙΒΑΛΕΙ ΆΛΛΟΙ. Κουφό!!!!!!

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΟΜΑΔΩΝ

αναφορά στη συνάντηση της Θεσσαλονίκης

Όταν μαζεύονται δέκα γυναικες
σε μιό ομάδα ή εκατό σε μιό αίθου-
σα και κλαίνε τη μοιρά τους, αυτό
λέγεται τα άλλα ωστή; "Το προσωπικό
κατά τα διαπίστεωση; "γίνεται αφορμή
μη μας- διαπίστεωση; "γίνεται αφορμή
είναι και πολιτικό εσωτερικές συμβαλέει-
να θεωρηθούν εσωτερική που κουβαλάει
οι κάθε λογής εσωτερική που κουβαλάει
εξ κει η αλλοτρίωση, χωρίς καμιά
η κάθε μια μέσα της, χωρίς διαφό-
ρο προσπάθεια μανόλυσης αποξένωσης του
ρων υπχανιομών αποξένωσης του
ατόμου, τότε αυτό θεωρείται ρίζο-
σπαστικοποίηση της καθημερινής
ζωής;

Θεωρούμε τον σγάνα μας για την απελευθέρωση του συγχρώπου Καθή-
κον του καθένα, εφ' όσουν μας επι-
ρεύξει άλλους μας ως προς την εκπλη-
ρωση μας σαν ολοκληρωμένα αν-
θρώπινα όντα. Δεν θεωρούμε τον
άντρα εχθρό, αλλά τις κοινωνικές
δομές που κάνουν φύλλου πάνω στο
αρχία του ενός φύλλου πάνω στο
άλλο και διαστρεβλώνουν την πρ-
στικότητα των στόμων κάνοντάς
τα να αποδέχονται στόσεις και
βαθύτερες που αντιστρατεύονται τις
και αρμές τους.

Οταν κάτω από τη σημαία της διασταξικότητας ενώνονται γυναίκες διαφόρων κοινωνικών στρωμάτων και πεποιθήσεων με μόνη κοινή μοίρα την καταπίεση από τους άντρες, ποιοι κοινοί στόχοι και δρόμοι μπορούν να τεθούν;

Η κατίν έχει με μας μια ρολερ-
νη αστή, που εκτός του ότι μπορεί-
να αντιμετωπίσει τα προβλήματά της
με μεγαλύτερη ευχέρεια, θα υπερασ-
πίσει λυσσαλέα τα συμφέροντά της
σε κάποια περίοδο κοινωνικής σύ-
γκρουσης και θα βρεθεί στο απένα-
ντι στρατόπεδο.

“Η μήπως δεν θα βοηθήσει σε μια τέτοια περίπτωση τον άντρα, που μέχρι τώρα την καταπλεζε, για να κρατήσουν και οι δύο τα προνόμια τους; Με την ίδια λογική ας εντάξουμε μέσα στο κίνημα και τις μπαταίνες, που τις καταπλέζει ο άντρας τους στο σπίτι, οι ίδιες όμως βρίσκονται μέσα στον ανδροκρατούμενο αστυνομικό χώρο, ας πάρουν και αυτές λοιπόν τους ανώτερους βαθμούς, ας μπαίνουν και στα ΜΑΤγια να μας κυνηγάνε στις διαδικλώσεις!!!”

Κάπου είσαστε πιό επικίνδυνος από τις διαφορες ΕΓΕ, ΟΓΕ, ΚΔΓ. Γι' αυτές στο κάτω -κάτω Έξερουμε το παιχνίδι τους -δεν το κρύβουμε αλλωστε. Έξερουμε πώς πίσω τους υπάρχει κάποιο κόμμα που περνάει γραμμές και στρατολογεί ψηφοφόρους και πώς τα γυναικεία συμφέροντα ,αν κάπως πρωθήτηκαν, και απασχόλησαν, αυτό γινόνταν μέσα στην αστική λογοτή και τα δεδομένα κοινωνικά πλαίσια. Εσείς όμως δηλώσατε "αυτόνομες" και πίσω απ' αυτή την ταμπέλα συγκαλυμμένα πιά παίζεται το ίδιο παιχνίδι. Γιατί με την μέχρι τώρα πραστική σας μόνο τις σημερινές κοινωνικές δομές των αστών δεν ζητάτε να καταρριψετε. Μόλλον το βόλεμά σας μέσα σ' αυτές επιδιώκετε.

Όμως οι γυναίκες είναι κάτι παραπάνω από αντικείμενο εκμετάλλευσης και βρίσκονται παραπάνω από τις καταστάσεις που τις καθορίζουν.

Σαν επαναστατικά υποκείμενα πρέπει να ξεπεράσουν αυτό ακριβώς το στάδιο του καταπιεσμένου και να δημιουργήσουν νέα πρότυπα ζωής και αξιών. Το επαναστατικό τους δυναμικό πρέπει να τις αθεί να δύνανται λύσεις τόσο σε ατομικό επιπέδο όσο και σε κοινωνικό, δημιουργώντας καταστάσεις, σχέσεις και οργανωτικά σχήματα, στα οποία θα ενυπάρχουν τα στέρεματα μιας μελλοντικής κοινωνίας.

Λοντίκη Κοινωνίας.
Ο φεμινισμός υπήρξε πάντοτε για μας ως αναρχοφεμινισμός και σαν τέτοιος ένα πολύ ανατρεπτικό πρόγραμμα που περικλείει την προσβολή όλων των κοινωνικών ταμπού.

Η ανθρώπινη προσωπικότητα είχει μικτή σύνθεση. Και η γυναίκα και ο ἄντρας έχουν θηλυκά και αρσενικά στοιχεία. Βασική διαφορά τους το φύλο. Ο πολιτισμός μας μέσα από την κοινωνική διάρθρωση είναι που επιβάλλει έναν απόλυτα προσδιορισμένο ρόλο στον καθένα μας. Ο αντρας δίνει έμφαση στα ανδρικά δυναμικά χαρακτηριστικά του, θεωρώντας αδυναμία κάθε θηλυκή εκφρασή του. Ενώ στην γυναίκα συναπτύσσονται μόνο τα θηλυκά χαρακτηριστικά (της στοργής, της αφοσίωσης, της μητρότητας κ.λ.π.) στήριξης και ανάπτυξης της αντροκρατικής κυριαρχίας. Βαθύτερα και από την κοινωνική εκμετάλλευση πρέπει να συνειδητοποιήσουμε την ψυχική εκμετάλλευση που μας επιβάλλεται. Για παράδειγμα οποιαδήποτε "προοδευτική" νομοθεσία δεν μπορεί να κάνει τίποτα για ν' αλλάξει την στάση της καταπιεσμένης κοινωνικής συνείδησης που αρχίζει να διαπαιδαγωγείται από την γέννησή μας.

Η σεξουαλική μας καταπίεση ξεκινάει από τις εξουσιοδοτικές υπαγορεύσεις της πατριαρχικής οικογένειας -τον κύριο θεσμό- μέσω του οποίου το κράτος και η κοινωνία διατηρούν τις δομές ισχύος που είναι απαραίτητες για την επιβίωσή τους.

Η πατριαρχική οικογένεια είναι

και την τεχνικοπολιτική ανάπτυξη
αλλά πάντα σε μιό υποδεέστερη κοι-
νωνική θέση.

Μέσα από τους δοσμένους ρόλους της γυναίκας σα συζύγου και μητέρας κύριος στόχος είναι η στήριξη της νόμιμης και καθηγιασμένης αστικής πατριαρχικής οικογένειας, αφού αυτή αποτελεί την οικονομική βάση του καπιταλισμού. Η κάθε απομονωμένη οικογένεια έχει δικό της σπίτι, αυτοκίνητο, ψυγείο, μίξερ, τηλέδραση και συμβάλλει έτσι στην κατανάλωση των πλεοναζόντων εμπορευμάτων.

Μέσα σε μια τέτοια λογική η
έννοια της ιδιοκτησίας γενικεύεται.
Μαθαίνουμε ν' αποδεχόμαστε το
σεξουαλικό καταμερισμό εργασίας
(νοικοκυρά).

Μέσα σ' αυτή την οικογένεια οι γυναίκες είναι σεξουαλική ιδιότητα των ανδρών μέχρι το σημείο της αωματικής βίας και του ψυχολογικού και πνευματικού βιασμού. Με δομημένη την οικονομική και συναισθηματική εξάρτηση και αδυναμία αποκλείεται η αμφισβήτηση.

Χτυπάνωτας δύμας τον καπταλίσμο δεν ξεριζώνουμε και την πατρι- αρχία. Ο νόμος του πατέρα εμφανί- ζεται ακόμη και στις προκαπιταλι- στικές καθώς και στις σοσιαλιστικές κοινωνίες, γι' αυτο πιστεύουμε πως η δύναμη του πατέρα και ο θεσμός της οικογένειας δεν έχουν ακόμα υπο- στεί αρκετή κριτική και αμφι- σβήτηση.

Αυτή η σεξουαλική οικονομική και πολιτική υποδούλωση που βιώνουμε κάθε στιγμή χαρακτηρίζεται από μία κοινή αρχή: την ε ο υ σ ι α. Το γεγονός ότι πίσω από την πατριαρχία, το κεφάλαιο, το κράτος, βρίσκεται η αρχή της εξουσίας, μας οδηγεί στο συμπέρασμα πως η σεξουαλική- κοινωνική επανάσταση δεν μπορεί να πραγματωθεί, εφόσον θα υπάρχει η εξουσία σε οποιαδήποτε μορφή. Και για μας η εξουσία δεν μπορεί να καταστραφεί από κανένα κίνημα που κι αυτό βρίσκεται στην εξουσία. Ότι δηλαδή η πατριαρχική, καπιταλιστική, και κρατική εξουσία δεν μπορεί ποτέ να ανατραπεί, από οργανώσεις που κι αυτές είναι ιεραρχικές και εξουσιαστικές.

Επειδή όμως δεν μπορούμε να περιμένουμε την παγκόσμια επανάσταση και ανατροπή της κοινωνικής τάξης και επειδή πρέπει να ζήσουμε πραγματώνοντας όσο μπορούμε τα ιδανικά μας, γι' αυτό για μας φεμινισμός σημαίνει να βρίσκουμε νέους τρόπους αντιμετώπισης των παρούσιασκών καταστάσεων μέσα σ' όλες τις εκφάνσεις της ζωής μας. Αντί να "θεραπεύουμε" και να καλλιεργούμε την προσωπική μηδαμινότητα της κάθε μιάς μέσα στη γυναικεία ομάδα, καλύτερα να παροτρύνουμε τους εαυτούς μας πρώτα κι ύστερα τις άλλες σε αυτενέργεια και επάνεπινόηση της καθημερινής ζωής μας.

Δεν είναι δυνατόν πια να αυνεχίσουν οι γυναικείες ομάδες να γίνονται όργανα του αντίθετου-άρχοντος φύλου στοχεύοντας στην εξίσωση και τα ίσα δικαιώματα στο συγκεκριμένο αντροκρατούμενο σύστημα. Χειραφέτηση σημαίνει για μιά γυναίκα να αποκτήσει τα ίδια δικαιώματα με τον άντρα της,όπως για ένα παιδί δι τον πατέρα του.Δεν κατακρίνουμε ένα σύστημα μόνο και μόνο γιατί δεν είμαστε στην εξουσία. Και ένα γυναικείο κίνημα δεν πρέπει να μιμάται ή να διεκδικεί ίση συμμετοχή στην εξουσία αλλά να καταστρέψει όλα τα χνάρια της αντροκρατούμενης κρατικής δομής και του ίδιου του κράτους με όλο το μηχανισμό του- την καταπεστική νομοθεσία που επεμβαίνει στην ιδιοτική ζωή του καθένα, και καθορίζει το κοινωνικά αποδεκτό πρότυπο.

Όταν εμείς μιλάμε για κατάργηση της εξουσίας εννοούμε την απελευθέρωση από όλους τους θεσμούς, κι όλους τους τρόπους με τους οποίους οι άνθρωποι καταπέπειται στην εξουσία.

Ζουν ο ένας τον άλλον.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Μέρος Α'

Υπάρχουν πολλοί τρόποι υποδούλωσης.

Ελάχιστοι όμως τρόποι για την κατάκτηση της αληθινής γνώσης και της ελευθερίας. Η τεχνολογία μπορεί να σκοτώνει μολύνοντας το περιβάλλον προκαλώντας πολέμους, εντείνοντας τον υπερπληθυσμό. Έχει την δυνατότητα να υποδουλώνει αλυσοδένοντας τους ανθρώπους σε αέναος κύκλους ανταγωνιστικής κατανάλωσης, επιβάλλοντας την αστυνομική βία, προκαλώντας την εξάρτηση από τρόπους παραγωγής που μακροπρόθεσμα δεν είναι βιώσιμη. Δεν υπάρχουν συγκεκριμένοι τρόποι για να δραπετεύσουμε από την απειλή αυτών των κινδύνων. Δεν μπορεί να υπάρξει όμως κανένας τρόπος δραπέτευσης όσο οι άνθρωποι παραμένουν υπόδουλοι σε μια μονολιθική εγκόσιμη ορθοδοξία. Η μεγαλύτερη απειλή ενάντια μας είναι το παγκόσμιο μονοπόλιο της κυριαρχίας πάνω στα μυαλά των ανθρώπων.

"Εβερετ Ρέιμερ"

Ξεκινάω αυτό το άρθρο επειδή πιστεύω ότι η εκπαίδευση μας αφορά όλους, γιατί πραγματικά είναι ένας θεσμός που οι διαστάσεις του καλύπτουν τον άνθρωπο σαν άτομο-στα βαθμό που αποτυπώνει στα κεφάλια των μαθητών φοιτητών ορισμένες γνώσεις, στάσεις, και συμπειφορές-και ταυτόχρονα απλώνονται σε όλες τις σφαίρες της ανθρώπινης κοινωνικής δραστηριότητας: στην πολιτική, στην οικονομία, την επιστήμη, την παιδεία, την τέχνη.

Το σίγουρο είναι ότι με ένα άρθρο δεν μπορεί να καλυφθεί ένα τόσο σημαντικό θέμα για το οποίο έχουν γραφτεί τόσα πολλά μα και πολλοί μ' αφορμή αυτό έδωσαν την ίδια τους τη ζωή. Ελπίζω να υπάρξει μια συνέχεια για το στήσιμο μιας αναρχικής άποψης. Μιας άποψης που θα διαδοθεί και θα παρέμβει δυναμικά εναντίον του κατεστημένου εκπαιδευτικού θεσμού δείχνοντας το αίσχος κάνοντάς το ακόμα πιο επαίσχυντο και με τελικό στόχο τη διάλυση του περνώντας σε όλες τις μορφές εκπαιδευτικής διαδικασίας-αν υπάρξει πραγματική ανάγκη.

Είναι κοινό μυστικό ότι ζούμε σε μια κοινωνία γεμάτη αντίθεσεις και αντιφάσεις. Όπως κοινό μυστικό είναι το ότι υπάρχει κάποιο κράτος δηλαδή μια κάστα ανθρώπων στρατοκρατών-γραφειοκρατών που έφτιαξαν κάποιους μηχανισμούς για να μας εξουσιάσουν και να διευθύνουν το πνεύμα και το σώμα μας. Η ιστορία δεν σταματάει εδώ, το κράτος ζητά λύσεις για να ισχυροποιηθεί και φυσικά να διατηρήσει ένα Status ανάμεσα στους διευθύνοντες και τους εκτελεστές, πιο απλά ανάμεσα στα αφεντικά και τους εργάτες(πνευματικούς-χειρονακτικούς).

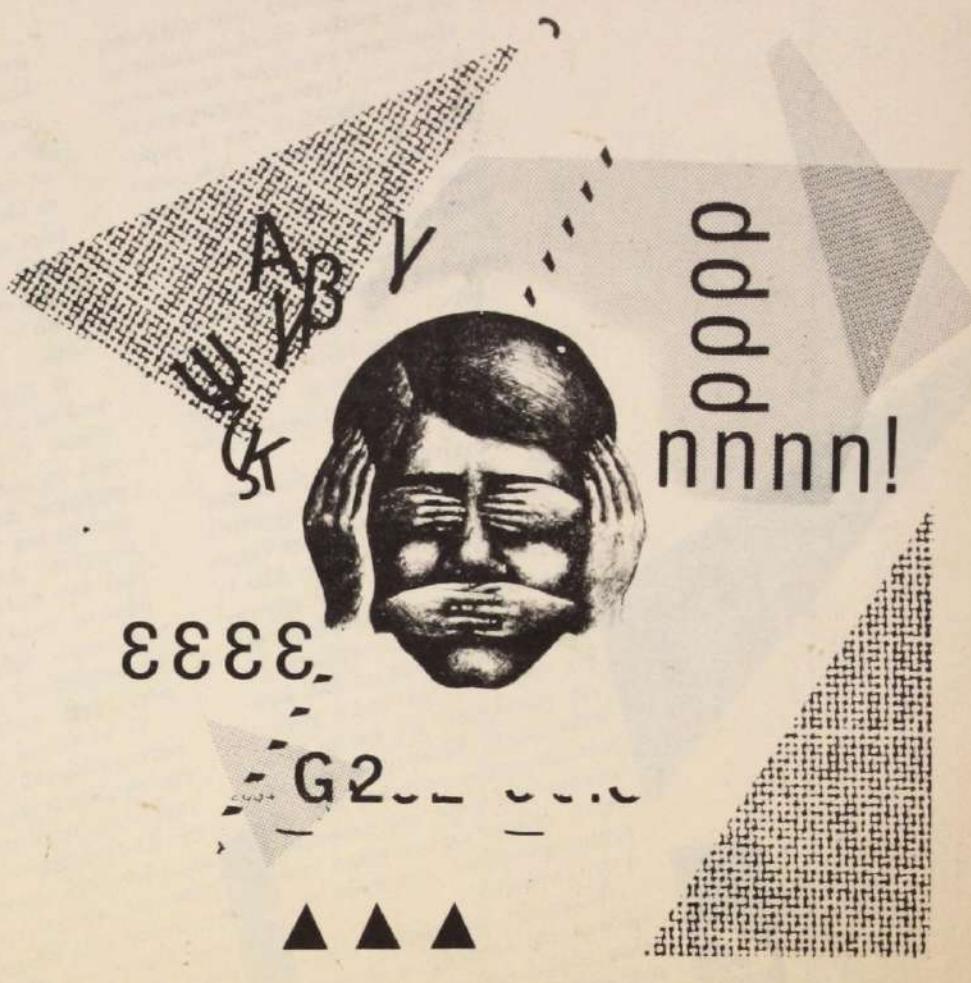
Στη φεουδαρχική κοινωνία, η οματική βία, η εξαθλίωση και η άγνοια, ίως αρκούσαν για μια προσωρινή διατήρηση της κατάστασης. Στην αστική κοινωνία όμως; Μετά από τόσες επαναστάσεις και μεταρρυθμίσεις οι διεύθυντες- εξουσιούς τα κατάλαβαν ότι χρειάζονται κι άλλα μέτρα για τη πανανθρώπινη καταστολή. Μαζί λοιπόν με τα φεουδαρχικά μέτρα, πρόσθεσαν τα οικονομικά (αυτή τη φορά δηλαδή να την αναπαράγει σ' όλα τα επίπεδα της. Σ' αυτό το σημείο έρχεται η μήχη. Γιατί υπάρχουν δύο δυνάμεις που αντιταλεύουν η μία την άλλη.

Όπως είπα πιο πάνω οι κρατιστές θέλουν να διατηρήσουν και να ισχυροποιήσουν το σύστημα τους γι' αυτό φτιάχνουν και χρησιμοποιούν κάθε τι που υπάρχει γύρω μας. Φτιάχνουν και χρησιμοποιούν: την ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ, την χειρότερη μορφή κλεψίας που υπήρξε από τότε που δημιουργήθηκαν οι πρώτες κοινωνίες των ανθρώπων. Η ιδιοχτησία δημιουργεί αντίθεση ανάμεσα στους εκτελεστές και αυτό είναι το φοβερότερο. Την ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ που έχουντας πατριαρχική δομή αναπαράγει ρόλους και σχέσεις εξουσίας (πατέρας- μητέρα- παιδί) τις ανταγωνιστικές σχέσεις, την υποταγή τη μίζερια, την πληκτική καθημερινότητα και φυσικά την σεξουαλική στροφή και πείνα. Τη ΘΡΗΣΚΕΙΑ -ΕΚΚΛΗΣΙΑ αυτό το αποκορύφωμα του παραλογισμού και της δειλίας που σα σκοπό έχει την προσφορά ενός εξουσιούσιου θεμέλιου γιά την ανήθυκη Δικαιοσύνη τους, δίχως την οποία δεν μπορεί να επιζήσει η κοινωνία τους. Ο φόβος και η άγνοια για το υπέρτατο δν. Το ΣΤΡΑΤΟ για να κατακερματίσουν, να ισοπεδώσουν να αλλοτριώσουν

και τέλος να αφομοιώσουν κάθε ελεύθερο πνεύμα. Γιά να αναπαράγουν τις ιεραρχικές σχέσεις και την υποταγή. Γιά να καταπλέουν κάθε τόσα νέες αγορές στις κάθε φορά εμπόλεμες περιοχές. Διαιωνίζουν την έννοια της υπεροχής και της πατρίδας. Τις ΦΥΛΑΚΕΣ για να στιβάζουν τους επαναστάτες και φυσικά τους κάθε λογής εγκληματίες δημιουργώντας την κοινή συναίνεση και την σωπή της κοινωνίας, το φόβο, την ανασφάλεια, τις αναστολές χωρίς να λένε τι πραγματικά έφταιξε, ποιο ήταν το σίτιο του τάδε "εγκλήματος". Φτιάχνουν και χρησιμοποιούν για τους ίδιους λόγους τα ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΑ και τ' ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΡΙΑ καταπάτωντας κάθε έννοια της ανθρώπινης υπόστασης. Φτιάχνουν και χρησιμοποιούν τους ΤΟΠΟΥΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ και τα ΕΡΓΑΛΕΙΑ είτε αυτό λέγεται κτήμα είτε εργοστάσιο είτε γιατί. Σκοπός τους να μην αφήσουν περιθώριο για σκέψη αλλά και να πλουτίσουν. Γίνεται σχεδιασμός παραγωγής από τα αφεντικά και οι εργάτες εκτελούν, παράγουν χωρίς να ελέγχουν πόσο παρόγυνον, γιατί νο το παράγουν, που θα πάει το εμπόρευμα. Η ειδίκευση στην παραμικρή βίδα σημαίνει καταμερισμός εργασίας, σημαίνει εξάντληση, προσωπικότητας, σημαίνει σταμάτημα του μυαλού για X ώρες, σημαίνει εξάντληση, κίνδυνος για αφομοίωση, θάνατος της ενεργητικότητας και της φαντασίας. Μισθωτική εργασία: η πιο σύγχρονη μορφή δουλείας από τη μάι και από την άλλη το κεφάλο. Στα σήγουρα μιά κύρια αντίθεση της κοινωνίας που ζούμε, μιά αντίθεση που πρέπει να γίνει συνειδηση και που το αποτέλεσμα της εξαρτάται από μας. Φτιάχνουν και χρησιμοποιούν τις ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ του ΚΡΑΤΟΥΣ(δημόσιες)εντάσσουν μια μεγάλη μερίδα εργαζομένων μέσα στα γρανάζια της κρατικής μηχανής, και τους μπλέκουν σ' ένα φαύλο κύκλο συμμετοχής στο παιχνίδι του λαδώματος της.

Για να φτάσω επιτέλους και στο ΣΧΟΛΕΙΟ σα φορέα της κυριαρχης ιδεολογίας μα όχι μόνο αυτής, αλλά και σαν φορέα διάδοσης συγκεκριμένων και "κοινωνικά αποδεκτά" στάσεων, συμπειφοράς και τρόπου ζωής. Μίας και η "δουλειά" του ΚΡΑΤΟΥΣ γίνεται και στις τρείς μα φυσικά σε διαφορετικό επίπεδο. Πιστεύω ότι το σχολείο θα πρέπει να το δούμε σαν ένα χώρο παραγωγής, όχι βραχυπρόθεσμης όπως τα εργοστάσια κ.τ.λ. αλλά μακροπρόθεσμης, όπου γίνεται η επιλογή των αυριανών στελεχών και εργαστών.

Εκεινώντας ένα παιδί από το Δημοτικό, αρχίζει πρώτα -πρώτα να "μαθαίνει και να "δέχεται", πρότυπα εξουσίας (Δάσκαλος -γονίδ), αυθεντίας (Δάσκαλος). Ακόμα το τυλίγουν με το μανδύα του κονφορμισμού επιβάλλοντάς του συγκεκριμένες αξίες (πατρικής-θρησκείας-οικογένεια), στάσεις (υπακοή - πειθαρχία-σεβασμό) και συμπειφορές (ηθική - δίκαιο- συγκράτηση ορμών, καταπιεσμένη σεξουαλικότητα, ανταγωνιστικές σχέσεις). Όλα αυτά γίνονται πότε με ωμό τρόπο (σε περιόδους φασισμού, στρατοκρατούμενες κοινωνίες) και πότε με τρόπο διαλεκτικό (σε κοινωνίες φιλελεύθερες, αστικές). Κοινό χαρακτηριστικό στοιχείο είναι ότι ποτέ δεν μπαίνουν περιθώρια ανάπτυξης της κριτικής σκέψης - της δημιουργικότητας - της αυτενέργειας - της αυτοδιάθεσης και τελικά της ουσιαστικής ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ για την ανάπτυξη της προσωπικότητας του παιδιού. Σ' όλα αυτά έρχεται να προστεθεί ο αυταρχισμός και η μετάδοση στείρων γνώσεων έκοπμενών μεταξύ τους και από τη φύση. Σπρώχνουν το νέο άνθρωπο στον παπαγαλούμο που είναι η ασφαλιστική δικλείδα για το αυριανό πέρασμα στο δυτικό τρόπο σκέψης στον αμειλικτο ορθολογισμό. Μέσα σ' ένα περιβάλλον που θυμίζει στρατό και στρατώνες γίνεται η καθημερινή πλύση εγκεφάλου.

Το μπετόν και τα καταπιεστικά χρώματα των τοίχων, οι άδειες-κρύες και καταθλιπτικές τάξεις, η ιεραρχία, ο φόβος, η μοναξιά, η πλήρη έρχονται να συμπληρώσουν την εικόνα του σχολείου. Κανείς δεν ρώτησε τους νέους ανθρώπους τι θάθελαν να κάνουν, τι νοιώθουν, τι αισθάνονται, τι σκέφτονται. Όλα είναι προγραμματισμένα για αυτούς μα έχω από αυτούς, χωρίς αυτούς.

Εδώ έρχεται η καταστολή. Απουσίες-αποβολές-βαθμοί-εξετάσεις-εντατικοποίηση των σπουδών, είναι σε θέση μάχης για να αντιμετωπίσουν τους Αμφισθητίες. Αυτά μέσα στο σχολείο. Έχω από το σχολείο έχουν στηθεί μια σειρά από μέτρα για να συνεχίσουν την καταστολή της προσωπικότητας των νέων. Αφού έχουν κλειστεί όλες οι πόρτες για την ελεύθερη έκφραση και διάθεση για ζωή τις λίγες εξωσχολικές ώρες, μπαίνουν στην ημερήσια διάτοξη τα Fast Food με τα πλαστικά φαγητά, τα σπαίσια χρώματα που δημιουργούν την αποξένωση και τον αποπροσαντολισμό και οι ντισκοτέκ μ' εκείνη την ερμαφρόδιτη μουσική. Μέτρα που έχουν σχέση με την εκτόνωση της ενεργητικότητας και την καταστολή της σεξουαλικότητας. (Πόσοι νέοι-νέες έχουν στη διάθεσή τους ένα σπίτι για να εκφραστούν ερωτικά.)

Μα παρ' όλη αυτή την καταστολή έχει δημιουργηθεί ένα νεολαίστικο κίνημα που αντιστέκεται καθημερινά είτε απομικρά, είτε συλλογικά σ' αυτή την καταστολή. Η έκφραση αυ

ΜΟΔΑ ΕΙΝΑΙ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ,

Το περιοδικό που σύμφωνα
με τα αστικά κριτήρια έκδοσης
είναι αυτή τη στιγμή πρώτο στη
χώρα μας, είναι αναμφισβήτητα
ο **TAXYDROMOS** του συγκρο-
τήματος Λαμπτράκη. Και όταν
λέμε αστικά κριτήρια δεν εννο-
ούμε μόνο από πλευράς πωλή-
σεων άρα και κερδών για τον εκ-
δότη, αλλά και από πλευράς
στήριξης των καπιταλιστικών
σχέσεων εξουσίας, γνωστοί
όντος του γενικώτερου ρόλου
του αστικού τύπου (εφημερί-
δες και περιοδικά) στην κοινω-
νία.

Εξηγώντας λίγο περισσότερο
το δεύτερο χαρακτηριστικό¹
πρέπει να πούμε ότι στον Ταχυδρόμο συγκεντρώνονται όλα εκείνα τα στοιχεία που κάνουν
ένα περιοδικό λειτουργικό να
την μετάδοση της κυριαρχησίας
δεολογίας. Πρώτα απ' όλα άφο-
γη εμφάνιση, με πολύ χρώμα
και γυαλιστερό ως επί το πλεί-
στον χαρτί. Εξώφυλλο είτε με
κάποια ωραία γυναικά, είτε με
κάποιο πρόσωπο της επικαιρό-
τητας (κύρια απ' τον χώρο του
κινηματογράφου, του θεάτρου,
ή της μουσικής).

Πολιτικές αναλύσεις νεο-
λύδεις, της λογικής να είμασ-
μέσα σ' όλα και να διαβαζόμα-
στε αν είναι δυνατόν απ' όλους
(πρωθιώντας το προσδευτικό
προσωπείοντέλο της σύγ-
χρονης φιλελεύθερης αστικής
δημοκρατίας). Αφθονες φωτο-
γραφίες που συχνά αποτελούν
φωτογραφικό αφιέρωμα σε κά-
ποια ιστορική περίοδο (πχ ο εμ-
φύλιος 46-49) με ανώδυνες λε-
ξάντες και χωρίς καθόλου
μενο.

Η κοσμική στήλη του περιοδικού με τον διάσημο πατέρα Ιακώ (και εδώ και λίγο καρό την κόρη του Μανίτα) είναι η πιο πετυχημένη απ' όλες τις ανάλογες σε περιοδικά και εφημερίδες, και μάλιστα μπορούμε να πούμε ότι είναι και η πρώτη διάξασα. Πολλοί μεγάλη επιτυχία του περιοδικού είναι η στήλη IN και OUT που λίγο πολὺ δίνει συνταγές στους νεοέλληνες πως να πετύχουν στις κοινωνικές εξορμήσεις τους (κύρια βέβαια στο καμάκι).

Ρεπορτάξ μόδας, πρόσωπα σης παγκόσμιας επικαιρότητας ταυτόχρονη παρουσία πολιτισμών, πορνοστάρ, αθλητών), συντεξεις (κατά κύριο λόγο αδυνετές του τύπου πόσα παιδιά τε, ποιο ηλεκτρονικό παιχνίδι σας αρέσει), κριτική κινηματογραφικών ταινιών με άριθμη 5 αστεράκια, κόμικς της με τον παντού ευρισκόμενην Ιωάννον, αθλητικό μπολιού.

Άλλο μέρος της

πρόσωπα μένη προτύπων εκφράζει κείμενο χαρακτήρας γενικών σαν έντυπων πάρχει με ση του αντικείμενου πρώτων που μα αρκετά στην ιστορία μάτων, δεν γίνεται ανήχυδη μένων, μα προσθέτει ανήχυδη που θα αναζητηθεί κάποια άτομα, ή κάτια ομάδες εργασίας εμφανίζονται πως Ολη η ιστορία μόδα, που σύμφωνα μόδα, που σύμφωνα ρογράφο " οι μόδες στρατηγικές που χρησιμοποιούνται για να ξεχωρίζουν τους μεγαλύτερους δεξιούς για την νεολαία κώδικες νηματολογικού κώδικα, χρησιμοποιούνται καταστημάτων που θύνουν των καταστημάτων που μας βοηθούν να ξούμε πιο ωραία.

θέ-
σα
ύ-
" Ήτοι τέλος κοινωνίας εμφανίζονται ό-
μόδα, που σύμφωνα με τον αρθ-
ρογράφο " οι μόδες είναι οι
στρατηγικές που χρησιμοποιεί η
νεολαία για να ξεχωρίζει από
τους μεγαλύτερους " ή οι "μό-
δες για την νεολαία είναι οι ε-
νδυματολογικοί κώδικες που
χρησιμοποιεί, για να αναγνωρί-
ζεται και να ξεχωρίζει (όπως

*Μόνο με τον Ταχυδρόμο εί-
στε μέσα στα πράγματα, λέει το
διαφημιστικό σλόγκαν, και τε-
λικά οι χιλιάδες αναγνώστες
του (που σημειωτέον σύμφωνα
με στοιχεία του περιοδικού που
το ίδιο παρουσιάζει με πολύ κα-
μάρι ανήκει στην μορφωμένη υ-
ψηλή εισοδηματική τάξη στο
μεγαλυτερό της ποσοστό) φαι-
νεται να το έχουν πιστέψει από-
λυτα.*

Ο Ταχυδρόμος ξεφεύγοντας από το κλασικό λαικό περιοδικό τύπου Ρομάντζο, Ντόμινο κλπ από τη μα, καθισθητά διαχωρίζομεν από κάποια άλλα κοινότυπα και πιθανήζοντα έντυπα όπως το ENA ή οι EIKONEΣ από την άλλη, αντιπροσωπεύει σήμερα στον αστικό τύπο, το καλύτερο δείγμα περιοδικού-εμπορεύματος για όλες τις ώρες, για όλες τις ηλικίες. Γι αυτό και δεν διστάζει να κάνει ρεπορτάξ για την νεολαία τις συνήθειές της και τα στέκια της συνήθειές της απα- (15) όπως αυτό του τεύχους 43 σ 25-10-1984 που θα μας απαλλήσει και παρακάτω. Ένοιορτάξ που με αφορμή και τα νότα στα Εξάρχεια δείχνει λειτουργεί σήμερα η κυριολεοπογία μέσα από τον που λέγεται περιοδικό ποτητας.

ΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ: Κ
κή ανάλυση και χι
διάθεση:

Ο πτίλος του ρεπορτάξ ήταν
ιόδα είναι θα περάσει", το κεί-
νο γράφτηκε από τον Φώτη
οργελέ και η εικονογράφη-
γινε από τον γνωστό στους
υς των κόμικς Βαγγέλη Πε-
Μπορούμε μάλιστα να το
ουμε σε δυο μέρη: αυτό
εμένου όπου ο Γεωργε-
οσπαθεί να δώσει κύρια
κά χαρακτηριστικά των
υορφών εμφάνισης
αίας (με φαινόμε-
ρορά και σε φαινόμε-
νο χίππις, πάνκ κλπ),
τό που αποτελείται
κτηριστικά σκίτσα
όπου παραπλέυρως
εγόμενο focus ον-
έροντα ο χώρος
ν τα αντίστοιχα
άνιση, η αγαπη-
τα φίλμς που
οι αγαπημένες
οιτόν από το
ε αμέσως

νωνικής προέλευσης.
Αλλά θα πρέπει να περάσουμε και στα σκίτσα με τα ανάλογα χαρακτηριστικά για να έχουμε την συνολική εικόνα του ρεπορτάζ. Και μια απαραίτητη παρατήρηση: Σε όλο το κείμενο, αλλά και στα 9 από τα 10 σκίτσα το γυναικείο φύλο αποσιάζει. Για τον αρθρογράφο οι κοπέλλες δεν αποτελούν το μεσό και παρασάνω τμήμα της νεολαίας, δεν ακολουθούν κάποια μόδα στην εμφάνιση, στην μουσική, στα στέκια, αλλά δεν υπάρχουν. Και μόνο από αυτό καταλαβαίνει κανείς την ποιότητα του ρεπορτάζ, αλλά ας πάμε παρακάτω.

Εδώ λοιπόν λειτουργεί μια ακόμη

μα ακόμη φορά η λογική της καρτελοποίησης των ατόμων βάσει ωρισμένων χαρακτηριστικών που τυχαίνει να εμφανίζονται στην παρότι ο ίδιος ο Γεώργιος γράφει πως "Να τα διαβάσετε όλα τα προηγούμενα

Χρησιμοποιεῖ καὶ τους κώδικες
τῆς γλώσσας για τὸν ἴδιο σκο-
πό. Φτάνει δὲ να γράψει στὸν
επίλογο πως "Υπάρχει πιο σω-
στή μόδα; Εἶναι η τελευταία
που ακυρώνει τις προηγούμε-
νες; Η πιο μόνιμη; Αυτή που δεν
μπορεῖς να κατατάξεις; Ποιά εί-
ναι η καλύτερη; Εδώ δεν υπά-
ρχει απάντηση. Το προσωπικό
ας στυλ θα σας βοηθήσει".
Καμιαά σχέση λοιπά.
Σ με την

της μόδας με την κοινωνική πραγματικότητα, καμμία σχέση με τα κοινωνικά κινήματα των νέων που απολούθουν κάποια "μόδα" (αφού για τον αρθρογράφο πχ. η κριτική των νέων στην κατεστημένη μόδα ντυσιματος της αστικής κοινωνίας, ήταν απλά αλλη "μόδα"), όλα στο κάποια της γραφής είναι ζήτηση-κάτω της προσωπικού στύλου.

Το γεγονός ότι όχι μόνο οι ανθρώποι, αλλά γενικότερα οι αναζητήσεις της κοινωνίας, αναζητήσεις της ταυτότητας που θέλει κάποια ταυτότητα απόδειξη, κάνει ευρύτερα την ίδια την ταυτότητα να τους δώσει αρνείται να τους δώσει αποκρύπτεται, και έντεχνα αγόνται στην διαφοροποίηση.

του προσωπικού σα δεν εξετάζεται πώνεται. Η μόδα είναι ακόμα τους κατέρδους για ουσιαστικά
αλλά πιο αναγνώριζε κώδικας αποδοχής
οσπάθεια σχητικό στον κοινωνικό τον ενδιαφέρεικας
τον δυνατότητα κατ' ετην προσφέρει
.).

H ANTIΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Για τον Γεωργελέ λαιπόν, κα-
τον αστικό τύπο γενικώτερα
υπογραφή
είναι όνομα, μια υπογραφή
είνα όνομα, και ο μό-
δα.
αριέ-

τις αξίες της καπιτά-
κονωνίας είναι ο ίδιος
που προβληματίζεται
άπειναντι στο πανε-
την οικογένεια, στην
μόνη τους μουσική,
σύχα, στη μόδα,
αν αλλάζει η εμφανί-
ση και οι κυριλές
λεομα τα γι-
και ο πάνικ νηγέτης!!!

τις ἡγετησίαι!!!
στικό σύστημα
τουργούν οι νέ-
γιν μόδα που το
πα απ' τους μη-
άλογα με την
ο ίδιο δίνει
ες μέσω της
ιδεολογίας.
ιστέκονται:
ν καθημε-
τα στους
μα θέλει
κάν να
σαν τον
κά του
μένουν
τους:
ΑΡ-

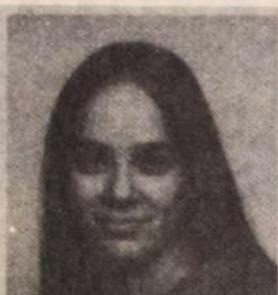
ηματικά· με αρκετή^{τη}
ορ. Άλλιως επικέτες
Και η καρτελοποί-
ο σκοπός του ἄρ-
με όλο το ρεπο-
κάνει και πίποτα
σωστός επαγγε-
ω, ξέρει πως οι
τελικά θα δώ-
ια στο τι γρά-
πο, αλλά αυτό
είναι τα σκι-
χαρακτηρι-
σάσον τους

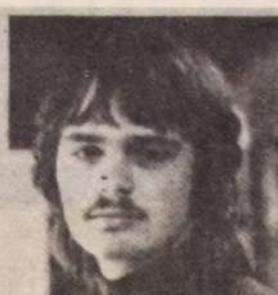
Julie Belmas

Gerry Hannah

Ann Hansen

Doug Stewart

Brent Taylor.

Οι 5 του Βανκούβερ

Κατ' αρχήν μερικές πληροφορίες για την υπόθεση που έχει γίνει γνωστή σαν "οι πέντε του Βανκούβερ". Τον Γενάρη του 1983, πέντε αγωνίστες στέθησαν στο Βανκούβερ συνελήφθησαν κατηγορούμενοι για τοποθέτηση βομβών, σε υποσταθμό υδροηλεκτρικής ενέργειας στη νήσο του Βανκούβερ (Μάρτιος 1982), και στα καταστήματα Red Hot όπου προβάλλονται πορνο-βίντεο (Νοέμβριος 1982) και στο εργοστάσιο της Λίττον στο Τορόντο (Οκτώβρις 1982), που κατασκευάζει τα ηλεκτρονικά εξαρτήματα για τους αμερικανικούς πυράλούς Κρούζ. Η δίκη τους άρχισε ένα χρόνο μετά τη σύλληψή τους, και συνεχίζεται μέχρι και σήμερα. Κατά τη διάρκεια της δίκης, φάνηκε ξεκάθαρα ότι ο υπόπτος ρόλος της αστυνομίας. Οι πέντε αγωνίστες είναι:

Αντιμετωπίζοντας την ζωή της φυλακής, πιστεύεις ότι μπορώντες να έχεις πράξει διαφορετικά;

Σίγουρα ακόμα παραμένω μια φεμινίστρια, μια υπερασπίστρια του περιβάλλοντος και μια ιδεαλίστρια. Είναι φανερό πως το πο μεγάλο μας λάθος ήταν η βόμβα στην Litton. Δεν έπρεπε να βάλουμε τη βόμβα έξω από το κτίριο που δούλευαν άνθρωποι. Ήταν τρομερό για μένα το γεγονός ότι το κτίριο δεν είχε αδειάσει εντελώς όταν τηλεφωνήσαμε για την βόμβα. Εξηγούσαμε στο απειλητικό τηλεφώνημα ότι είχε τοποθετηθεί ένα φορτηγό έξω από το κτίριο. Υπήρχαν μέσα μερικοί εργάζομενοι που έκαναν την υγραερινή βάρδια. Δεν τους ήταν τίποτα να αδειάσουν εντελώς το κτίριο. Δεν το άδειασαν όμως έως ότου να φτάσει η ομάδα εξουδετέρωσης βομβών, και έπειτα για κάποιο άγνωστο λόγο η βόμβα εξεράγει πρόωρα, 12 λεπτά.

"Όχι, αναλαμβάνουμε την ευθύνη. Το λάθος ήταν, πως δεν μπορείς να βασιστείς στην αστυνομία ή στη φρουρά ασφαλείας για να δράσουν. Κάποιος μπορεί να είναι στην τουαλέτα, και να μην ακούσει το σήμα εκκένωσης του κτίριου. Έτοι αυτό ήταν το λάθος, και αναλαμβάνω την ευθύνη... Βέβαια το όλο αποτέλεσμα των εκρήκεων διογκώθηκε επίτηδες.

"Όταν άκουσες τι συνέβη στο Cheekeye-Dunsmuir, στα Red Hot video, και στην Litton, αισθάνθηκες ότι είχατε πετύχει;

Στην Litton δεν ένωσε καμιά υπερηφάνια όταν άκουσα τι συνέβη τελικά. Ήταν μια από τις πο τραυματικές μου εμπειρίες. Πολύ απλά, τρομακτική. Στο Cheekeye, ένωσα χαρά, δεν είχα απολύτως καμιά τύψη. Θεωρούσα αυτό το πράγμα σαν ένα ασφαλεία και χάρηκα δεν το είδη να καταστρέφεται. Πίστη δεν σταμάτησε στην υδροηλεκτρική ενέργεια, αλλά θέλαμε να σταματήσουμε την ανάπτυξή της τουλάχιστον για ένα χρόνο και κάπια παραπάνω. Το ίδιο χαρούμενα ένωσε και για τα Red Hot video, αφού οι βόμβες φάνηκε πως βοήθησαν. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης χτύπησαν κάθε φεμινιστική πόρτα για να μάθουν πως ακριβώς είχαν τα πράγματα, κάπια που είχαν να συμβεί μήνες.

Η Julie Belmas 20 χρονών, η Ann Hansen 29, ο Gerry Hannah 26, ο Doug Stewart 25, και ο Brent Taylor 26. Όλοι είχαν ενεργό πολιτική ανάμεικ για πολλά χρόνια σε αγώνες για το περιβάλλον, στα οικολογικά και αντιτυρμηνικά κίνημα, για τον φεμινισμό, για τα δικαιώματα των φυλακισμένων κλπ. Συμμετέχαν στο Αναρχικό Κόμμα Καναδά, σε εκδόσεις εφημερίδων και περιοδικών, ακόμη και σε μουσικά συγκροτήματα (ο G'Hannah) που έπαιζαν για διάφορα πολιτικά θέματα δύο ώρες πχ το Rock ενάντια στις φυλακές. Η συνέντευξη της Ann Hansen που ακολουθεί, είναι παρόμοια με αυτήν της Julie Belmas, στο μονοπάτι του πολέμου ή ευθυνόσαστε όλοι το ίδιο για αυτές τις πράξεις;

Η μητέρα σου είπε ότι ποτέ δεν πλήγωσες κάποιον. Οι φίλοι σου είπαν πως αγαπούσες τα ζώα και πως ήσουν ουσιαστικά μας ευγενική προσωπικότητα. Αργότερα στο τύπο και στο δικαστήριο εμφανίστηκες σαν μια τρομοκράτισσα που θα πυροβολούσες ανθρώπινες φρίγουρες και δεν θα σταματούσες μπροστά σε τίποτα. Ποιά είναι η πραγματική Ann Hansen;

Δεν πιστεύω πως θα πείραζα οποιονδήποτε. Ποτέ δεν πυροβολήσαμε κάποιον και ποτέ δεν σκότωσα κάποιον. Δεν μπορώ να πω πως δεν θα πυροβολούσα, αν με πυροβολούσαν σε μια ληστεία. Άλλα ο καθένας, ένας συντηρητικός που ψηφίζει Δεξιά, ή το οποιοδήποτε μέλος μιας κυνηγητικής λέσχης, πυροβολεί αδιστάκτα μια ανθρώπινη αιλουρέτα. Είναι μια σταθερή διαδικασία. Εμείς πυροβολούσαμε σε κονσερβούτια και σε βαρέλια.

Πιστεύεις πως από την αρχή έπρεπε να ξεκαθαρίσεις τη θέση σου, κάνοντας μια πολιτική δήλωση, ή πιστεύεις ότι πρέπει να αφήσεις τους δικηγόρους σου να προσπαθήσουν να ανατρέψουν τις υπάρχουσες αποδείξεις;

Αναφορικά με ότι έγινε, θα ήταν πιο τίμιο πολιτικά, αν είχα αρνηθεί να συνεργαστώ στο την αρχή, και ομολογούσα στο την ενοχή μου. Γιατί, αν δεν συνεργαστείς, οι δίκες δεν μπορούν να συνεχιστούν χωρίς εσένα. Δεν υπάρχει λόγος να περιμένεις 2 ή 3 χρόνια για κάτι που ξέρεις εκ των προτέρων.

Σκέφτηκες ποτέ να πιάσεις μια δουλειά; Γιατί κλέβατε όπλα και χρήματα;

"Όταν ζεις παράνομα προσπαθώντας να αποφύγεις την αστυνομία, δεν μπορείς να πιάσεις δουλειά ή να μπεις στο Ταμείο Ανεργίας, γιατί έτσι προδίδεσαι στην αστυνομία. Τα όπλα τα πάρναμε για την αυτοάμυνά μας. Δεν υπήρξε ποτέ ένα σχέδιο να σκοτώσουμε κάποιον. Μερικοί αναρωτιούνται γιατί είχαμε τόσα πολλά όπλα. Τελικά ήταν περιοδέρη περίπτωσης. Καθώς η σκηνή στριφογυρίζει, οι τρείς χορευτές της Αερόμπικ ανεβάνουν στην πλατφόρμα και αρχίζουν να τεντώνονται, να τραβιούνται, και να περιστρέφονται άνισα, καθώς ακούγεται το μοντού θέμα της Bonanza. Το πλήθος σφύριξε επιδοκιμαστικά, όταν ακολούθησαν δύο μυνόδεις γυναίκες, με τα λαδωμένα κορμά τους, καλυμμένες μόνο από ελαχιστά ρούχα. Χωρίς προσπάθεια πέταξαν τις γόβες τους σ' ένα μικρό κομμάτι του Ντεμπιστό.

Αφού είχατε όπλα, δεν είναι ευνόητο ότι κάποτε μπορεί να τα χρησιμοποιούσατε;

Αν μας πυροβολούσαν θα απαντούσαμε.

Πως πιστεύετε ότι αντέδρασε ο κόσμος, όταν στις ταινίες που παίχτηκαν στο δικαστήριο, ακούστηκε από σας πως πιθανώς να σκοτώνατε ένα φρουρό της Brink;

"Ίως χάσαμε μερικούς υποστηρικτές, γιατί οι πιο πολλοί άνθρωποι δεν σχεδιάζουν ληστείες, και έτσι δεν κάθονται στο σπίτι τους να το ουζητήσουν. Οι μαγνητοτανίες έδιναν λαθεμένη εντύπωση. Όταν κάθεσαι στο σπίτι σου, λες ένα ασφαλό τρομερό πράγματα που δεν θα τα έλεγες ποτέ δημόσια αστεία, κουτσομπολιά, ζήλειες, πράγματα που ακούγονται σε κάθε σπίτι ή σε κάθε οικογένεια. Πολλά απ' αυτά που λέγαμε στοίπι μας, είχαμε τα δικαιώματα να τα λέμε σε ιδιωτικό περιβάλλον.

Βέβαια, αν έχεις αποφασίσει να δράσεις παράνομα, πρέπει να έχεις προσαρμοστεί στην ιδέα ότι μπορεί να περάσεις κάποιο καιρό στη φυλακή. Όμως στ' αλήθεια, είσαι έτοιμη να αντιμετωπίσεις μια ισόβια κάθειρξη;

Ο καθένας αντιμετωπίζει την ιδέα της φυλακής, έστω κι από διαφορετική οπτική γνώνα. Δεν πιστεύω ότι ο καθένας μπορεί να γίνει αντάρτης πόλεων. Πρέπει να αφιερώσεις όλο το χρόνο σου, πολλή ενεργητικότητα, κι είναι αλήθεια πως μπορεί να σκοτωθείς ή να φας ισόβια. Αυτές είναι οι πραγματικές συνέπειες. Αν δεν έχεις ετοιμαστεί για αυτά, δεν πρέπει να γίνεις αντάρτης.

Τους έτριξες τα δόντια στο δικαστήριο; Πιστεύεις ότι έπερπε να κάνεις την πολιτική σου δήλωση νωρίτερα;

Προφανώς δεν έτριξα τα δόντια και δεν ξεφώνισα. Ήταν τόσο ψυχρός και ανελέητος ο δικαστής! Δεν πιστεψε την δήλωση στη Τζόουλι για το πόσο όσχημα ένιωθε για τους τραυματίες της Λίττον (κάτι που συνέβαινε στην πραγματικότητα). Με καταδίκασε σε ισόβια χωρίς καν να με κυττάξει!

(Η συνέντευξη αυτή δημοσιεύτηκε κατ' αρχήν στην εφημερίδα *The Province* της Κυριακής 24 Ιουνίου '84 και αναδημοσιεύτηκε από το *Black Flag*. Μια μικρή διευκρίνιση για δύο ουσιών που πιθανά θα σκεπτόντουσαν πώς το βρετανικό αυτό αναρχικό περιοδικό θα ήταν υπεύθυνο για ορισμένες πράγματα αφελείς ερώτησες.)

ΤΟ ΤΟΟΥΓΛΑΝΙ!

συνέχεια από σελ. 16

13

προσδιοριστης μέσης ηλικίας, μια πρώην πρώτη μπαλλαρίνα στο Μπονένος 'Αιρες, "Νομίζω ότι όλοι είσαστε όμορφοι, και ο Τζέρρυ Ρούμπιτεν είναι η πιο όμορφη προσωπικότητα στον κόσμο", ενθουσιάστηκε με ένα βραχνό ρωτικό τονίσμα, σχετικά με την φασαρία της "δικτύωσης". Καθώς η σκηνή στριφογυρίζει, οι τρεί

Αναφορά για τη «δίκη των έξι» του Βελιγραδίου

20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ: Σ'ένα διαμέρισμα στο Βελιγράδι 28 όπου συνελήφθησαν και ανακρίθηκαν, μετά από έφοδο της αστυνομίας. Αφέθηκαν σύντομα ελεύθερα, αλλά εν συνεχείᾳ ορισμένα υποβάλλονταν συχνά σε ανάκριση.

30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ: Ένα απ' αυτά τα άτομα, τον Ράντομπιρ Ράντοβιτς, τεχνικό στην επιχείρηση "Hidrotechnika", των συνέλαβαν 2 φορές. Για τελευταία φορά τον άφησαν στις 23 Απριλίου. Η θεία του που έμενε μαζί του, βλέποντας ότι δεν γύρνανε σπίτι, άρχισε να τον φάχαιρε στις φυλακές και τα νοσοκομεία. Τελικά βρέθηκε νεκρός κοντά σε μια βίλα, κοντά στο χωριό Obravonac. Το θέμα καλύφθηκε σαν αυτοκτονία. Οι φίλοι του Ράντοβιτς και ο δικηγόρος του Κνέζεβιτς μιλούν για "βίαιο θάνατο". Ένα ανοικτό γράμμα με 19 υπογραφές στάλθηκε τότε στον Στέιτιν Ντόλανκ, υπουργό εσωτερικών από τις 6 Μαΐου, όπου τίθενται οι εξής ερωτήσεις:

— Είναι αλήθεια πως οι εκπρόσωποι της υπηρεσίας στην κρατική ασφάλειας συλλαμβάνουν και κρατούν σε περιορισμό "ύποπτα" πολιτικά άτομα χωρίς να έχουν δικαστική απόφαση;

— Είναι αλήθεια πως οι έρευνες στα σπίτια των υπό κράτηση ατόμων γίνονται χωρίς τα απαραίτητα χαρτιά του πρωτοδικείου;

— Είναι αλήθεια πως οι συλλήψεις γίνονται πολλές φορές για "πληροφοριακούς" λόγους επιβάλλοντας έτσι σε ορισμένους στέρηση της ελευθερίας τους χωρίς καμιά επίσημη διαταγή ή απόφαση οποιουδήποτε δικαστηρίου;

— Είναι αλήθεια πως οι υπάλληλοι της ασφάλειας χρησιμοποιούν μεδόδους ψυχολογικής πίεσης ή ωμαστικής βίας σαν μέσα, για να αποσύσσουν ομολογίες απ' τους φυλακισμένους;

Εν συνεχείᾳ οι γράφοντες προσθέτουν:

"Σκεφτόμαστε ότι ως υπουργός εσωτερικών, είστε πολιτικά υπεύθυνος για το σύνολο των πράξεων της υπηρεσίας ασφάλειας και συνεπώς έχετε το δικαίωμα να διαλέξετε μεταξύ των παρακάτω:

— Ή να κατευθύνετε την έρευνα για τον θάνατο του Ράντοβιτς ως το τέλος και να οδηγήσετε τους ενόχους στα δικαστήρια.

— Ή να επωμισθείτε εξ' ολοκλήρου τις πολιτικές ευθύνες των εγκλημάτων των υπαλλήλων σας.

Εάν διαλέξετε το δεύτερο, δεν σας μένει παρά να υποβάλλεται την παραίτησή σας όχι μόνο σαν υπουργός εσωτερικών αλλά και σαν μέλος του ανώτατου συμβούλου της Ομοσπονδιακής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας, γιατί όπως καταλαβαίνετε κάποιος που έχει βεβαρημένη συνέδηση μετά το θάνατο ενός νέου ανθρώπου δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να συνεχίσει να είναι μέλος του ανώτατου συμβούλου της χώρας.

15 ΜΑΪΟΥ: Ο Βολισλάβ Σεσέλγι, βωηθός πανεπιστημίου στις πολιτικές επιστήμες, φυλακίζεται στο Σεράγεβο και αρνείται να υπερασπίσει τον εαυτό του ενάντια στις κατηγορίες που του αποδίδουν και που ο ίδιος αγνοεί. Έτσι αρχίζει απεργία πείνας.

23 ΜΑΪΟΥ: Ο Παβλούσκο Ιμσίροβιτς (ένας από τους 28), ο Βλαντιμίρ Μιγιάνοβιτς και ο Μίλαν Νικολίτς πλάστηκαν στο Βελιγράδι. Έλαβαν ενεργό μέρος στις διαμαρτυρίες για τις υποθέσεις των Ράντοβιτς και Σεσέλγι και καταδικάστηκαν. Ο Μιγιάνοβιτς τον Μάη του 1968 ήταν ένας από τους βασικούς εμψυχωτές των φοιτητών, οι Ιμσίροβιτς και Νικολίτς είχαν διαμαρτυρηθεί για το στρατιωτικό νόμο στην Πολωνία τον Δεκέμβρη του 1981. Κάνουν απεργία πείνας κατά τη φυλακισή τους που την θεωρούν παράνομη.

9 ΙΟΥΛΙΟΥ: Ο Σεσέλγι κατηγορείται ότι "κινούμενος με σαναρχο-απελευθερωτικές και εθνικιστικές θέσεις, θέλει να ενώσει αυτούς που ασπάζονται τις ιδέες του και να τους κινητοποιήσει ενάντια στη δύναμη της εργατικής τάξης. Η κατάσταση αυτή κράτησε από το 1982 μέχρι το Μάη του 1984", και τον οδήγησε σε 8 χρόνια φυλάκισης.

Οι κατηγορίες που του αποδόκιμεναν είναι:

— Η συγγραφή κεμένου τον Σεπτέμβρη του 1983, μη δημοσιευμένου, όπου θέτει υπό συζήτηση την υπευθυνότητα της Κομμουνιστικής Γιουγκοσλαβικής Ένωσης στην υπάρχουσα κοινωνική κρίση, και υπό αμφισβήτηση την υπαρξη της μουσουλμανικής εθνικότητας.

— Οι μιλίες σύμφωνα με αναφορές μαρτύρων, από συζήτησης που έκανε σε ένα τρένο και στο πανεπιστήμιο.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

"Έξι άτομα θα περάσουν πολύ σύντομα από δίκη στο Βελιγράδι:

— Ο Τζέρνταν Γιοβάνοβιτς (γεννήθηκε το 1961, φοιτητής φιλοσοφίας).

— Ο Μίοντραγκ Μίλιτς (γεννήθηκε το 1929, χωρίς δουλειά).

— Ο Ντράγκομπιρ Όλουγιτς (γεννήθηκε το 1949, διπλωματός πολιτικών επιστημών, υπάλληλος στο Ράδιο-Βελιγράδι).

(Κινηγήθηκαν και οι τρεις στις 20 Απριλίου στην τότε επιχείρηση της αστυνομίας και αργότερα κατηγορήθηκαν).

— Ο Παβλούσκο Ιμσίροβιτς (γεννήθηκε το 1948, μεταφραστής).

— Ο Βλαντιμίρ Μιγιάνοβιτς (γεννήθηκε το 1946, σαν φοιτητής της φιλολογικής αρνήθηκε να περάσει τις διπλωματικές του εξετάσεις γιατί οι καθηγητές του έχασαν τις θέσεις τους και έμειναν χωρίς σταθερή δουλειά).

— Ο Μίλαν Νικολίτς (γεννήθηκε το 1947, κοινωνιολόγος υπάλληλος του Ινστιτούτου Αγροτικής Οικονομίας).

(Συνελήφθησαν στις 23 Μαΐου και έκαναν απεργία πείνας καθ' όλη τη διάρκεια της προφυλάκισής τους).

Παρουσιάζουμε στη συνέχεια δύο ντοκουμέντα:

1. Περιληπτικό αντίγραφο της κατηγορίας:
2. Ανοιχτή επιστολή απευθυνόμενη από τον Βλαντιμίρ Μιγιάνοβιτς στον Πρόεδρο του R'SF'Y'

1. Περιληπτικό αντίγραφο της κατηγορίας (κατατεθεμένο από τον Εισαγγελέα στο δικαστήριο της 6-8-1984).

Οι κατηγορούμενοι, από το 1977 ως τον Απρίλη του 1984, είχαν στο Βελιγράδι επαρκές μεταξύ τους με θέσεις αντεπαναστατικές, με σκοπό να δημιουργήσουν, να πλατείνουν και να ενδυναμώσουν ένα γκρούπ προοριζόμενο να προκαλέσει αντιταγή στη συγκεντρώσεων, προκάτιον της επαναστασιακής πράξης που αφορά το συναγερμό για τις εχθρικές προς το σύστημα πράξεις που η καταδίκη τους μπορεί να φτάσει από 1 μέχρι 15 χρόνια φυλακή.

Ο δικαστήριο καλεί τους κατηγορούμενους και 26 μάρτυρες να παρουσιαστούν, προτείνει να διαβαστούν οι κατοθέσεις 64 άλλων απόμενων και τα κείμενα μερικών κατηγορούμενων, να εξεταστούν τα ντοκουμέντα που αναφέρονται στις προγούμνες απαλλαγές των κατηγορούμενων και τα ντοκουμέντα που συγκεντρώθηκαν κατά την ανάκριση. (Αυτά κατασάχετηκαν από το γραφείο του δικηγόρου Πόποβιτς).

Η πρώτη συγκέντρωση έγινε το 1977 στο διαμέρισμα του Μιγιάνοβιτς με δική του πρωτοβουλία. Εκεί εξήγησε τους λόγους που έκαναν υποχρεωτικές αυτές τις συγκεντρώσεις και την ανάγκη δημιουργίας ενός πυρήνα που θα γινόταν η εργατική ομάδα του γκρούπ. Αυτή η ομάδα οργάνωνε συγκεντρώσεις κάθε δευτέρη Παρασκευή του μήνα, διαλέγοντας αυτούς που θα συμμετέχουν.

Έπαιρνε ενεργό μέρος στις συζητήσεις βεβαιώνοντας την ιδεολογική κατεύθυνση τους. (Ακολουθούν τα παραδείγματα των κειμένων που διαβάστηκαν από τους κατηγορούμενους στις 24 υπογραμμένες συγκεντρώσεις με πλήρη αναφορά του τόπου όπου γίνανε).

Ήταν δηλαδή μια εγκληματική πράξη που εμπίπτει στην παράγραφο 1.3.6. μέρος 10, αναφερόμενη στην παράγραφο 1.1.4. του ποινικού κώδικα που αφορά το συναγερμό για τις εχθρικές προς το σύστημα πράξεις που η καταδίκη τους μπορεί να δίχασεν τη δικαιολόγηση της διαδικασίας.

Οι κατηγορούμενοι, από τη διάρκεια της έρευνας, προτείνει να παρατηθεί η διαδικασία για την ανάγκη δημιουργίας δράσης στη φραξιονιό με συνέχιση των πράξεις τους παρά τις αποφάσεις της αστυνομίας. Δύο απ' αυτούς αρνήθηκαν να μιλήσουν και να απολογηθούν κατά τη διάρκεια της έρευνας.

Ο Ν. Όλουγιτς υπερασπίστηκε τον εαυτό του λέγοντας ότι δεν πρόκειται για παράνομες αλλά για φιλικές συγκεντρώσεις, μερικές προετοιμασμένες, άλλες με δύο παρευρισκόμενους και δεκάντες με δεκάντες.

Είπε επίσης, πως αυτές οι συγκεντρώσεις γίνονται εδώ και σχήτως κρόνια και πως κάθε ενδιαφερόμενος μπορούσε να παρεβεθεί. Είπε επίσης πως είχαν αποφασίσει να καλέσουν τον Μίλοβαν Ντιγίλας, όταν θέλησαν να πάρουν εθνικά θέματα. Τέλος επιβίωσε το γεγονός, πως έγραψε ένα θεωρητικό λίβελλο με τον τίτλο "Απ' τον πλουραλισμό στον μονισ-

<p

ήταν αντικαθεστωτικοί και πως οι κατηγορία στηρίζεται στο νόμο.
Ο βοηθός του Εισαγγελέα
Ντανίλο Νάνοβιτς

ΣΧΟΛΙΑ

* Η αντιλογία μεταξύ αφ' ενός του χαρακτήρα του συγκροτημένου αυτού γρουπ του οποίου οι οργανώτες κατηγορούνται για αυτές τις "τυχαίες συναντήσεις" κι απ' την άλλη η απουσία δεσμών μεταξύ των μελών του που γνωρίζονται ελάχιστα, είναι φυσική.

* Η επανάληψη και η ασυναρτησία στις κατηγορίες δεν μπορούν να κάνουν ή να συνδέουν τα λεπτά σημεία (οι περιγραφέμενες ενέργειες περιορίζονται σε συζήτησες και στο περιεχόμενο γραπτών μη δημοσιευμένων). Οι τωρινές δίκες δημιουργούν μια νοσταλγία που θέτει κάθε Γιουγκοσλάβο πολίτη στη θέση του κατηγορούμενου και του -υποχρεωτικά- αντιτίθεμενου με την πολιτική εξουσία.

* Οι "ένοχες" συγκεντρώσεις, οργανωμένες από ομάδες φίλων από το 1968, αναφέρθηκαν πολλές φορές στον τύπο από το 1977. 'Άρα ήταν γνωστές στην αστυνομία. Γιατί λοιπόν οι απαγορεύσεις τώρα;

Φοίνεται πώς η επίδειξη δυνάμεως στις 20 Απρίλιος ήθελε πάνω από δύο να υποβάλλει και να επιβάλλει ένα εμπόδιο μεταξύ των αντιπολευτικών μένων, και οι συλλήψεις στις 23 Μάη να γίνουν η επιβεβαίωση κατά της πρακτικής δραστηριότητας προς όφελος των ελευθερών που αφέθηκαν από τον θάνατο του Ράντοβιτς και την ενοχοποίηση του Σεσέλι. Έτσι για παράδειγμα, ο Μιγιάνοβιτς ήθελε να συναντήσει τη θεία του Ράντοβιτς που είχε συντάξει ένα γράμμα που δεν δόθηκε στη δημοσιότητα μετά τον θάνατο του ανηψιού της. Τότε ήταν που τον συνέλλαβαν.

* Οι παραβιάσεις του Γιουγκοσλαβικού συντάγματος και των ανθρώπινων δικαιωμάτων πολλαπλασιάζονται μ' αυτές τις υποθέσεις:

-Περισσότερα από δέκα "ανοιχτά γράμματα" στάλθηκαν στον τύπο και αφορούσαν την επόμενη δίκη των έξι κατηγορουμένων του Βελιγραδίου, και προστίθονται στις αναφορές που γίνονται στις ανώτερες αρχές από τις κυριώτερες πόλεις και από διαφορετικούς επαγγελματικούς συλλόγους. Σύμφωνα με το σύνταγμα αυτά τα γράμματα έπρεπε να δημοσιευτούν, αλλά κανένα δεν δημοσιεύτηκε. Αντιθέτως, οι εφημερίδες πολλαπλασιάζουν τις επιθέσεις κατά των κατηγορουμένων ακόμα και μέχρι την ενδεχόμενη καταδίκη τους (π.χ. "Βγαζένικ" 3.7.84, "Πολιτικά" 4.7.84 κλπ.)

-Οι βιαστήτες και οι εκφοβισμοί της αστυνομίας γίνονται με τρόπο συστηματικό: Οι επισκέψεις τους στα καφενεία κι οι ανακρίσεις είναι πλέον καθημερινή υπόθεση, οι μάρτυρες που οφείλουν να παρουσιαστούν στο Βελιγράδι επελέγουν μεταξύ των πιο νέων που λάμβαναν μέρος στις συγκεντρώσεις, των πιο άπειρων και επομένων είναι αυτοί που επιρρεόνται ευκολότερα. Οι απόπειρες αυτές έγιναν με σκοπό να τους κάνουν να αρνηθούν εκείνους που υπέγραψαν τις αναφορές διαμαρτυρίας που στάλθηκαν στις ανώτερες αρχές.

-Οι συνήγοροι βλέπουν τις κινήσεις τους να εμποδίζονται: στο Σεράγεβο, πληροφορίες που δεν είχαν μπει από πριν στο ντοσίες της υπόθεσης αναφέρθηκαν από τον εισαγγελέα: ο δικηγόρος Σ. Πόποβιτς υπέστει έρευνα στο γραφείο του και του απαγορεύτηκε να υπερασπιστεί τον Μιγιάνοβιτς με την απειλή να αναφερθεί στο δικαστήριο σαν μάρτυρας.

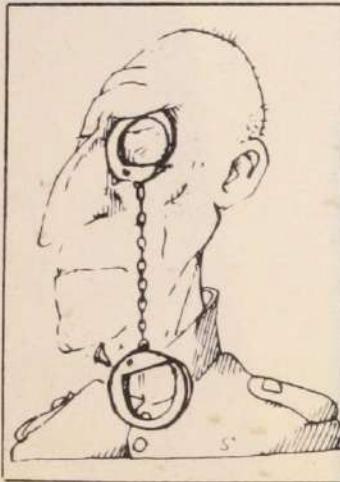
ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΜΙΓΙΑΝΟΒΙΤΣ ΣΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΗΣ R.S.F.Y.

Προς τον κύριο Βαζελίν Ντιουράνοβιτς, Πρόεδρο της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας, Βελιγράδι 6 Αυγούστου 1984.

Κύριε πρόεδρε,

κατά τη διάρκεια 68 ημερών (απ' τις οποίες 42 φυλακισμένος) παρακαλούσθηκα με προσοχή την αντίδρασή σας, και την ομιλία σας που δημοσιεύτηκε στον καθημερινό τύπο της 31 Ιούλη. Ενώ είμαι ακόμη στη φυλακή, όπου οικειοθέλως δεν έπινα παρά νερό, σκέφτηκα ότι θα δεχόσασταν την πρόσκλησή μου που βρίσκεται μεταξύ των δικαστικών εγγράφων και ορίζει την μέρα της σύλληψης μου, εκφράζοντας την επιθυμία μου να έλθω σε επαφή μαζί σας. Αυτό τη ληπτίκα παρά τον τρόπο που με μεταχειρίστηκαν οι εκπρόσωποι

του νόμου σας, που όχι μόνο με χτύπησαν στις 25 Μάη στις κεντρικές φυλακές, αλλά και αρκετά συχνά έχουναν να σδειάσουν τον αέρα από τα σωληνάκια που χρησιμοποιούσαν για την βίαιη διατροφή μου. Παρόλα αυτά είμαι ζωντανός και προσωρινά ελεύθερος, ευτυχισμένος που χωρίς φίλους εδώ καθώς και στο εξωτερικό. Να με μεταχειρίσετε όμως έτοι μέσω των εκτελεστικών οργάνων των νόμων σας μου φαίνεται πως ξεπερνάει τα όρια, μια κι αυτοί δεν έχουν την παραμορφή ιδέα για τους λόγους που με σδημησαν στη φυλακή για μένα. Άλλα τώρα, εφόσον αντιδράστε, τα πράγματα άλλαξαν, κι αυτό είμαι ζωντανός και προσωρινά με ευχαριστίες πολλές. Είστε ο πραγματικός δικαστής μου. Δεν μου φαίνεται λοιπόν εξεζητημένο να απευθυνθώ σας σαν απόδειξης πολιτής μ' αυτή την ανοιχτή επιστολή, γιατί ο καθένας έχει το δικαίωμα να απευθύνεται στο δικαστή του.

Φυσικά, ξέρω ότι η συνταγματική και νομοθετική τάξη της χώρας μας αναγνωρίζει σε παρόμοιες περιπτώσεις την δικαστική αρμοδιότητα ενός δικαστηρίου ανεξήρτητα απ' την εκτελεστική εξουσία. Άλλα όταν μ' οποιονδήποτε τρόπο δεν γίνεται έτσι, γιατί να κάνεις τον αθώο; Γιατί θα τόκων αυτό στον προστάτη στης τοινής γνώμης κάνετε ότι θέλετε την δικαστική εξουσία; Εξάλλου ούτε καν προσπαθείτε να κρυφτείτε περισσότερο από τον συνδελόφος σας Μπράνκο Μίκουλίτς, που πριν τρεις μέρες πριν ακόμα αναγελθεί η επιμηγορία, καταδίκασε δημόσια τον Βολισλάβ Σεσέλιγκ ούτε περισσότερο από άλλους όπως τους Ντραγκοσλάβ Μάρκοβιτς και Στάνε Ντόλαντ. Αποφασίστε να μαρτύρηστε πια πίσω από τις καταστάσεις και γι αυτό σας παραπέμψω με προσοχή. Και γιατί άλλωστε η ευθύνη για για τα "λαϊκά μέτρα" (όπως συνθίζετε να αποκαλείται τις συλλήψεις) θα έπεφτε στα συχνά σθώμα δικαστηρία; Στους λόγους σας και όχι δικαστήρια καταδίκαστε "την ομάδα των διανοούμενων" (μεταξύ των οποίων με τον ποποθετήσατε) που κρίθηκε από την πολιτική της δράση που στρέφεται κατά της υπάρχουσας "τάξης". Αφού ανακοινώσατε δημόσια την απόφασή σας, τι μένει να κάνει το δικαστήριο; Η "Ομάδα" ούτε καν πήρε στα χέρια της το κατεργορητήριο (θα το πάρει κάποια μέρα), ούτε κι αυτή τη δικογραφία. Το κατηγορητήριο δεν ήρθε από το τοπικό δικαστήριο, ούτε το ομοσπονδιακό γιατί μας έχετε ήδη αναγγείλει ενόχους. Οι δικαστές μπορούν να διαφανήσουν; Δυσκολεύματα να το πιστέψω. Οι χάρες που δίνετε με καθυστέρηση, η φάρσα της αποκατάστασης των καταδικασμένων και η αλεργία που έχετε στη θέσα κάθε αναφοράς διαμαρτυρίας προς τις αρχές ή την έκφραση "δικαιώματα του ανθρώπου", άλλα αυτά δεν με ενδιαφέρουν καθόλου. Αηδιάλω!

Φαίνεται πώς η ιδεολογία σας στην πράξη μεταφράζεται σε φυλακίσεις, σε απαγορεύσεις βιβλίων και εφημερίδων, στην ορθοτεκνή γραμμή που χαράζεται μεταξύ του δυνατού και του παγκορευμένου, στη μαύρη λίστα των καλλιτεχνών, στους χωροφύλακες με πολιτικά που θέλουν να μιλήσουν τους ταξιδιώτες των τρένων, στα μέσα που χρησιμοποιούνται για να ελέγχεται η σκέψη του καθενός, στη "συντήρηση" των αστυνομικών, στην οπλισμένη αστυνομία στα εργοστάσια, στις ανακλήσεις και στις απολύτωσις, στις ραδιοινγκέρες και στα καμύλων.

-Μια ομάδα 30 ποδηλατών έκανε συνεχώς αργές βόλτες στους γύρω δρόμους για να μπλοκάρει την κυκλοφορία. Αμέτρητοι άνθρωποι μπανιόβγαναν στις τράπεζες, ανοίγοντας και κλείνοντας συνεχώς λογαριασμούς. -Γυναίκες διαμαρτύρονταν έξω από τις τράπεζες για την απλήρωτη εγχώρια εκμετάλλευση.

-Το Μέτωπο για την Απελευθέρωση των Ζώων επενέβη και διέλυσε την αγορά κρέατος. -Πλήθη γυναικών έκαναν επιδρομές σε φαρμακεία και πέταγαν στους δρόμους τα μαρμότες σαν ένδειξη διαμαρτυρίας για τον φόρο "πολυτελείας" που έχουν.

-Ανθρώπινο οδόφραγμα 200 ατόμων σχηματίστηκε πάνω στη γέφυρα του Λονδίνου.

-Χιλιάδες προκρυπούμενοι μοιράστηκαν σε εργάτες από "μοναχές" και "χρηματιστές". Εκατοντάδες αυτοκίνητα ακινητοποιήθηκαν στα πάρκινγκ. Πολλές κλειδαριές κολλήθηκαν, ενώ οι τοίχοι της πόλης γέμισαν από συνθήματα.

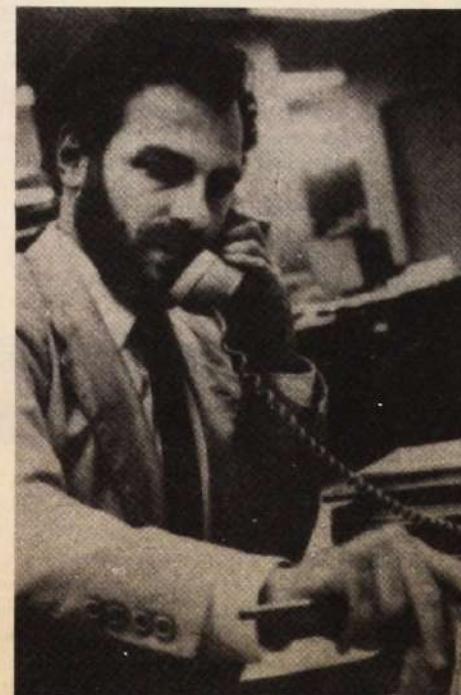
Ζητάτε από το κομμουνιστικό κόμμα να εγκαταλείψει την "αρμυτική τακτική" (βάζοντας μας φυλακή, εμένα και τους άλλους) για να αναδειχθείτε νικητές απ' την "ιδεολογική και πολιτική" πολεμική, που πρέπει να ασκηθεί με μέσος όσχετα από τη συζήτηση. Δεν είναι δικό μου λάθος αν σας λείπουν τα επιχειρήματα.

Σας το λέω: ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΙ να είμαι ένοχος εξαιτίας της οδυναρίας των "ιδεολογικών και πολιτικών" θέσεών σας. ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΙ να μου φορτώνεται όλους τους δικούς σας πολέμους" προκαλούμενους από στιδήποτε. ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΙ να είμαι η υποδειγματική περίπτωση που χρησιμεύει για να τρομοκρατεί τους άλλους. ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΙ να θεωρώ ωπεύθυνος όλων σας των σφαλμάτων. Κι όπως είναι επόμενο, μετά από αυτά, δεν δέχομαι να χρησιμοποιηθώ

Do it!

with a
business
card

Tο στούντιο 54, με όλη του την λάμψη σαν επιχρυσωμένος καθρέφτης, έχει ξεθρίασει λίγο. Δεν ταυτίζεται πάλι απόλυτα με τον χορό. Οι ντισκοτέκ έρχονται και φεύγονται, και παρότι το "στούντιο" παραμένει στην μόδα όσο μπορεί, ο καθένας αντιλαμβάνεται ότι οι αληθινοί βιτς (οι Brookes, οι Warhols και οι Laurens αυτής της πόλης) πίνουν το Perrier τους, κάπου αλλού. Άλλα παρόλα αυτά διατηρεί μια αναμφισβήτητη γοητεία.

Οι μπάρμεν, ο καθένας και ένας νεαρός Άδωνις, ακόμη μπαίνουν στην μέση και ιδρώνουν σερβίροντας τα ποτά. Η σκοτεινή γκρίζα τουαλέτα των ανδρών καυχιέται για τον υπηρέτη που μοιάζει σαν να βγήκε από τα πλάσια του «Brideshead Revisited». Οι νεαρές γυνάκες στην γκαρνταρόμπα είναι όμορφες σαν μοντέλα, και είναι προνόμιο να διεκπεριώνουν τα μάλλινα παλτά σου.

Ναι, είναι μακρύς ο δρόμος από τα πάρκα το 1968, σε ένα μεγάλο τίναγμα σκόρπιων λογαριασμών από μετοχές στο πάτωμα, ή από την αποβολή από το γήπεδο του κολλέγιου, γιατί προέτρεπες αθώους νέους να επαναστήσουν ενάντια στην καθεστηκυία τάξη.

Άλλα για 8 δολάρια τις Τετάρτες το βράδυ, μπορείς να συνδύσεις και τα δύο, ώς ένα σημείο, και να προσεγγίσεις το "Σαλόνι δικτυακών επιχειρήσεων" του Τζέρου Ρούμπιν. Ο Τζέρου πήρε εκδίκηση και τώρα είναι έτοιμος να κάνει για τους μοναχικούς επαγγελματίες του Μανχάταν, ότι κάποτε έκανε για τους αποξενωμένους φοιτητές της δεκαετίας του '60: να τους μεταδώσει την δική του άποψη για τα κοινά.

"Προσκαλώ τους πιο ενδιαφέροντες ανθρώπους να φέρουν άλλους ενδιαφέροντες ανθρώπους και να περάσουν όμορφα" γράφει η πρόσκληση. Εντάξει. Είμαι ένας ενδιαφέρων γύρος, μου φαίνεται ότι θα πάω. Μερικές από τις ευκολίες δύταν τηλεφόνησα στον Ρούμπιν αργότερα, με έκαναν να ανακαλύψω ότι ο καθένας που θέλει μπορεί να μπει στην λίστα των καλεσμένων.

Στην διάσημη βελούδινη, προστατευόμενη από τους σωματοφύλακες, πόρτα του στούντιο, έδειξα την μικρή μου πρόσκληση, και μία από τις επαγγελματικές μου κάρτες. Οι κάρτες είναι το κεντρικό σημείο της ιστορίας. Πρέπει να είναι φθαρμένες, ανταλλάξιμες, μαζεμένες από ένα γύρω, περασμένες. Αυτή είναι η "δικτύωση". Για να μπορέω να μπω στο "ταμπλώ δικτύωσης" μια μοντέρνα νεαρή γυνάκα πάρων την κάρτα και μερικές πληροφορίες – όνομα, διεύθυνση, απασχόληση – πάρων τα 8 μου δολάρια, μου δίνει ένα όνομα-ετικέττα και μου δείχνει τον δρόμο.

Είναι ένα μεγάλο μέρος. Το κύριο πάτωμα, οι διάδρομοι και το κεντρικό μπάρο έχουν όλα ένα πράσινο-γκρι χρώμα και είναι γεμάτα από εκατοντάδες "δικτύωμένους", γελαστούς, στριφογυρίζοντας

και πίνοντας. Εδώ όπως υποσχέθηκε ο Τζέρου, υπάρχουν πολλά από δίκτυα, επαφές, σύντροφοι, αδελφές ψυχές.

Τριγυρίζοντας στο μπαρ έδωσα 4 δολάρια για μια βότκα τόνικ, έβγαλα το σημειωματάριό μου σαν κάποιο είδος ασπίδας, τακτοποίησα την ετικέττα με το όνομά μου και κατηφόρισα στην αίθουσα χορού να ελέγχω τα εκθέματα πριν προχωρήσω σε κάποια πραγματική επαφή. Κάτω από το λάβαρο του Body Lab 56, η Λίζα από το La Jolla ντυμένη με ένα τοιγγούνικο κοστούμι τζόγκινγκ είναι ξαπλωμένη σε ένα τραπέζι γυμναστικής, με ένα σωρό από ηλεκτρόδια, συνδεδεμένα με τα εκτεθεμένα πάχη της. Προπονείται. "Αυτή είναι μια παθητική ακηλησία", εξηγεί η ασπροντυμένη βοηθός. "Φυσιολογικά ο εγκέφαλος στέλνει την ώθηση στους μυς και αυτοί ανταποκρίνονται, αλλά με την μηχανή μας το σύστημα απλά αντιταρέρχεται το κεντρικό νευρικό σύστημα και οι μυς διεγερούνται με την τεχνητό τρόπο".

"Είμαι από την Δυτική ακτή, αλλά δεν είχα γυμναστεί αφότου ήρθα εδώ. Χρησιμοποιώ το Body Lab" εξηγεί η Λίζα. "Έδω ασθάνεσαι, το βλέπεις; Μπορείς να ασθανθείς τις συσπάσεις. Είναι υπέροχο".

• • •

Το ειδικό θέμα αυτή την Τετάρτη είναι "το Μπόντυ Μπίλντινγκ και οι συγγραφείς" – στον Τζέρου αρέσει να προκαλεί συζήτησης ανάμεσα σε αντίπαλα στρατόπεδα. Δεν υπήρχαν συγγραφείς αγκιστρωμένοι σε ηλεκτρικά κουτιά δημιουργίας, αλλά υπήρχαν πολλοί Μπόντυ Μπίλντερς στολισμένοι με ρούχα της τελευταίας μόδας. Επίσης μας υποσχέθηκαν την παρουσίαση της κατασκευής ενός γυναικείου σώματος, σαν η κάπταρη στην βασική ιδέα του Τζέρου.

Ζήτησα μια ακόμα βότκα τόνικ, αλλά ο Paul Pierog με πλησίασε και ανέλαβε να με εισάγει στην "δικτύωση". Ανταλλάξαμε κάρτες καθώς μάλωνε την παρέα μου. "Γιατί φοβάσαι να αποκαλύψεις τον εαυτό σου, βάζοντας μια ετικέττα;" Ήσαστας να περιμένει μια απάντηση ο Paul

αναφέρθηκε στην αποτελεσματικότητα της "δικτύωσης". Έρχεται από τις αρχές του περασμένου Μάρτη, έχει κάνει μια ντουζίνα χρήσιμες γνωριμίες και έχει ένα μικρό βιβλίο με όλα τα ονόματα των ανθρώπων που συνάντησε, γραμμένα κάτω από κατηγορίες επαγγελμάτων. Η όλη ιστορία είναι εντάξει, αλλά ο Paul προτιμά τα μικρότερα σουαρέ που ο Τζέρρου διοργανώνει τα βράδυα της Τρίτης. "Εκεί θα βρεις τους πραγματικά σοβαρούς "δικτύωτες". Αυτό μου φαίνεται καλό. "Πώς προσκαλείσαι σ' αυτά;" "Προσκαλείσαι από κάποιον που έχει προσκαλεσθεί" ξεφεύγει ο Pierog.

Τελικά, μια γυνάκα μου διευκρίνιζε το όλο θέμα. "Άκουσα ότι οι άνθρωποι εδώ πέρα ανήκουν σε ψηλότερο στάτους από άλλους σε άλλα μοναχικά μπάρς. Δεν έχω απογοητευθεί" προσθέτει με κάποια έμφαση.

Η φίλη της, μια παντρεμένη γραφίστας, έρχεται από "δικτύωση" και είναι απογοητευμένη. "Διάβολε" λέει, το μόνο που είδα είναι άντρες έτοιμοι να μου την πέσουν".

Αποφάσισα να βρω τον Τζέρρου. Θα μου εηγήσει αυτήν την μάλλον μπερδεμένη ιστορία. "Ηταν μόλις εδώ πέρα" λέει η γραφίστρια. "Δεν μπορείς να τον μπερδέψεις" λέει η φίλη της. "Μοιάζει σαν κουνάβι σε ένα σκούρο μπλε κοστούμι".

"Όταν επιτέλους μετά από παρακλούθηση τον συνέλαβα, δεν ήθελε να μου μιλήσει. Ήταν πολύ απασχολημένος με την δικτύωση. "Ελα, δώσε μου την επαγγελματική σου κάρτα. Ας αρχίσουμε μ' αυτό" λέει βάζοντας στην τσέπη του το στάχτοκιτρινό χαρτί και ανακατεύτηκε με ένα πλήθος θαυμαστών.

Άλλα δεν είμαι τελείως χαμένη. Έχω αποκτήσει ένα αντίτυπο από το "Οι κανόνες του Τζέρου Ρούμπιν για την δικτύωση", κάτι σαν τοελεμεντές δηλαδή. Να μερικά αποσπάσματα: "Νούμερο 6: Απέφευγε την πολλή κουβεντούλα. Διερεύνησε με το άλλο πρόσωπο πώς μπορεί να στηρίξει ο ένας του άλλους τις ιδέες, την καριέρα, τις υποθέσεις. Νούμερο 10: Πραγματοποίησε δύο γεύ-

ματα στην καθε περιπτωση. Νούμερο 14: Μην περιμένεις από κάποιον να υποθέσει τι μπορεί να κάνει για σένα. σκέψου πως Εσύ μπορείς να τον βοηθήσεις. Νούμερο 16: Θυμήσου ότι η δουλειά της δικτύωσης είναι χαρά. Και ότι χαρά μπορεί να είναι και δουλειά".

Ανανεωμένη από το διάβασμα των κανόνων ξέρω ότι πρέπει να βουτήξω προς τα μπροστιστούν. Το πρόβλημα είναι αυτός ο μοναδικός συνδιασμός του Dale Carnegie, της αναδειασμού Yippie, και του εστεπισμού, που δεν φαίνεται να αποδίδει καν τόσο πολύ. "Είναι μόνο ένα βαρέτο πάρτυ κοκταΐλ" λέει ο Timotby Bay, ένας συνγραφέας. "Ο Τζέρου Ρούμπιν έγινε ο Perle Mesta των μοναχικών".

Γιατί έρχεσαι Ann; ρώτησα μια νεαρή ειδικευμένη στο μάρκετινγκ. "Μου φαίνεται, λόγω του ονόματός του" απαντά ακαθόριστα. "Δεν θα ξανάρθω".

Building bodies κι επόμενο

Η Madeline Levine, μια εμπορική αντιπρόσωπος της Digital Computers, περιγράφει τον εαυτό της, σαν "αρκετά ανακατεμένη με την δεκαετία του '60, ώστε να αηδιάζει απόλυτα μ' αυτή την ιστορία. Εννοώ ότι χρησιμοποιεί το όνομά του για να κερδοσκοπεί από την μοναξιά των ανθρώπων. Προτιμώ να δώσω τα λεφτά μου στον 'Αμπτι Χόφμαν".

"Αργησα και το σόου έχει αρχίσει. "Θυμηθείτε" προφέρει με ιδιαίτερο τόνο ο Τζέρρου, καθώς στέκεται στο μέσο της σκηνής για να παρουσιάσει τους αποφοίτους καλεσμένους, "για να αποδώσει η δικτύωση πρέπει να έρχεστε κάθε βδομάδα". Είναι μόνο μικρό ριζικό αργούμενο. Η παρέλαση των προσκαλεσμένων αρχίζει. Κατά τα φαινόμενα, το μόνο που απαιτείται είναι προθυμία να προσποιηθείς για λίγο δίπλα στον Τζέρρου, έχοντας την ευκαιρία να βγάλεις ένα μικρό λόγο. Ένας προσκαλεσμένος είναι ειδικός στο "να βοηθάει στον έλεγχο του όγχους, και στην ολοκλήρωση του απόμουνο". Ένας άλλος εηγήσεις σε βιαστικό τόνο ότι "κάνω κριτική σε πνευματικές ταινίες. Πρέπει να δείτε τον Καλιγούλα αυτήν την βδομάδα. Είναι ένα από τα καλύτερα πνευματοσεξουαλικά έργα που έγιναν τα τελευταία δύο χιλιάδες χρόνια".

Στις 9.30, ο Μπόντυ Μπίλντερς είναι έτοιμοι. Η Maruscka, η γυ

**ΑΡΚΟΥΔΕΑΣ
ΡΗΞΗ**

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΟΝΤΕΣΣΑΣ ΒΑΛΕΡΑΙΝΑΣ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ № 1

Τα γεγονότα που ακολούθησαν την πορεία ενάντια στην φασιστική σύναξη του Κάραβελ είναι σε γενικές γραμμές, γνωστά. Η επίθεση-εμπρησμός στο Κάραβελ και στο Χίλτον, τα οδοφράγματα στη Σόλωνος, οι συγκρούσεις με τα MAT και τα ΜΕΑ, η επίθεση στη Ρήξη, η χειραγώηση από τους ιδιοκτήτες του χώρου, η άνευ όρου παράδοση των 150 έγκλειστων στα πρωτοπαλήκαρα του Γεωργάκη παρά τις έντονες διαφωνίες των συντρόφων μας, η γενικευμένη τρομοκρατία του κράτους, η απαγόρευση των συγκεντρώσεων κ.λπ., στο ειδησεογραφικό μέρος τους καλύφθηκαν απόλυτα. Ο αστικός τύπος έκανε τη δουλειά του.

Άλλες όμως πηγές πληροφόρησης, όπως οι πολιτικές ομάδες που οργάνωσαν τη διαδήλωση ενάντια στον φασίστα Λεπέν, φρόντισαν να παρουσιάσουν τα γεγονότα με τις δικές τους πολιτικές εκτιμήσεις, να τις φορτίσουν γενικά με σημασίες θετικές και αρνητικές, να τα καλύψουν με μια ιδεολογική επίστρωση προσαρμοσμένη στην πολιτική τους ταυτότητα.

Άλλα αυτό μόνον, φάνεται πως δεν τους ήταν αρκετό. Προχώρησαν σε μια παραπληροφόρηση ολότελα ύπουλη.

Οι ψήφισματα, οι διακηρύξεις στα αμφιθέατρα των συσπειρώσεων, στην πρωτοβουλία, στα γραφεία των πολιτικών οργανώσεων που είχαν εκ των πραγμάτων γίνει κέντρα πληροφόρησης, και δραστηριοτήτων, οι συνεχείς ύβρεις ενάντια στους αντιεξουσιαστές ήταν στην ημερήσια διάταξη.

Η γραμμή ήταν συγκεκριμένη. Δεν τους καταγγέλλουμε ανοιχτά, αλλά προχωράμε σε μια συστηματική συκοφάντηση, οικειοποιούμεθα κάποιες ενέργειες που ανήκουν στις δικές τους επιλογές, αντικαθιστούμε την ανοικτή καταγγελία με την έρπουσα προβοκατορολογία, ανευθυνολογία, διανθισμένη με κτυπήσεις ύβρεις —σημασίες— κόβουμε σε «φέτες» τα πραγματικά γεγονότα, απομονώνουμε αυτά που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε αρνητικά για τους αναρχικούς και γενικά επαναφοριώναμε τα γεγονότα αποκρύβοντας την πραγματικότητα.

Άλλα εναι γνωστό γιατί αυτοί οι μικροπολιτικοί αριστεριστές προτιμούν την ύπουλη παραπληροφόρηση και συκοφάντηση από τις ανοιχτές καταγγελίες.

Στο παρελθόν η τακτική της ανοικτής καταγγελίας τους στοίχισε αρκετά.

Οι οργανώσεις τους διέλυσαν. Οι πολιτικές τους θεωρίες πετιόντουσαν στο καλάθι των απορριμάτων τη μόνη θέση που τους ανήκει. Οι κοινωνικές συνθήκες γεννούσαν νέα ρεύματα, νέες εκτιμήσεις για τη ζωή και τον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό, διαπερνούσαν τις νέες γενιές.

Ο αριστερισμός, ή αν θέλετε η άκρα αριστερά του κρατισμού, αργοτέλεν και οι οργανώσεις του ήταν πλέον ένα σώμα γερασμένο χωρίς νέα μέλη, καταδικασμένες στην μαρξιστική και εξουσιαστική νεύρωση, στον πλήρη διαχωρισμό τους από τα νέα κοινωνικά κινήματα.

Οι καταλήψεις των σχολών, και ο Νοέμβρης του 80, υπήρξαν το χρονικό σημείο της οριστικής τους περιθωριοποίησης.

Επέλεξαν αυτά τα δύο γεγονότα, για να κτυπήσουν και απομονώσουν τους αναρχικούς. Απέτυχαν οικτρά. Ειδικά το φιάσκο του 80 με τους δύο νεκρούς ήταν το κύκνειό τους άσμα.

Κάλυψαν τότε τις δικές τους ευθύνες της επιλογής του σπασίματος της απαγόρευσης χωρίς την κατάλληλη αυτοοργάνωση με τις υπερίες για τις σπασμένες βιτρίνες. Υπονόμευσαν την πρόταση των αναρχικών για κατάληψη του Πολυτεχνείου το ίδιο βράδυ.

Την επόμενη μέρα από τη δολοφονική επίθεση του κράτους οι αναρχικοί έδιναν μόνο τους μια πρώτη απάντηση κάνοντας πορεία στους δρόμους τη στιγμή που αυτοί πανικόβλητοι έφαγαν σπίτια για να κρυφτούν.

Κατηγγέλλαν τότε τους αναρχικούς και τους προλεταρίους και απομονώθηκαν οριστικά: «Όλοι ήξεραν ότι το κράτος δεν κτύπησε για τις σπασμένες βιτρίνες, ότι ο δύο νεκροί ήταν στο Σύνταγμα και όχι στην Πανεπιστημίου ή στην Πατησίων, ότι όσα εμπορεύματα δεν κάηκαν από τους προλεταρίους λεχατήθηκαν απ' αυτούς που είχαν κάθε λόγο να τα κάνουν. Οι προβοκάτορες λοιπόν, ήταν πράγματι μέσα στους διαδηλωτές, αλλά δεν ήταν μέσα στο μπλοκ των αναρχικών: οι αριστεριστές ταυτίστηκαν πλήρως με τον αστικό τύπο.»

Από τα γεγονότα του Πολυτεχνείου του 80 και μετά η γραμμή αλλάζει ριζικά σε σχέση με την άγρια νεολαία, τα νέα κινήματα και τους αντιεξουσιαστές.

Οι αλυσίδες περιφρούρησης εγκαταλείπονται, οι ανοικτές καταγγελίες για τους προβοκάτορες, για τους αντιύμουνους αναρχικούς για τα φρικιά και τους εκτονωσάκηδες ανήκουν στην ιστορία.

Αρχίζει το γλυψό για την άγρια νεολαία, την αναρχική νεολαία και τα αντιεξουσιαστικά κινήματα, ο λενινισμός και ο παλήρης εργατισμός εγκαταλείπονται, η καταγγελία των αναρχικών γίνεται πλέον με τον πιο ήπιο αλλά και ύπουλο τρόπο.

Μερίδα των αριστεριστών προσπαθούν να κάνουν επιστήμη αυτήν την αλλαγή προσανατολισμού. Είναι και οι μόνοι που κατορθώνουν να επιβιώσουν οργανικά. Στην παραπληροφόρηση των αριστεριστών και την έρπουσα συκοφάντηση των αναρχικών δεν θα απαντήσουμε εμείς με τα ίδια μέσα. Και αυτό γιατί, και το θήρος μας δεν το επιτρέπει, αλλά και για να διατυπωθεί επιτέλους η αλήθεια των γεγονότων.

Κανένας δεν μπορεί να οικειοποιηθεί τις δικές μας δραστηριότητες, να τις παραποτήσει, και να τις επαναπροσδιορίσει με ψέματα και διακηρύξεις.

Αυτός είναι και ο λόγος που κυκλοφορεί το δελτίο αντιεξουσιαστικής πληροφόρησης.

Αρχίζουμε από την οργάνωση της πορείας. Η πρωτοβουλία ενάντια στην επίσκεψη του Λεπέν αποφάσισε την Δευτέρα το βράδυ το περιεχόμενο της πορείας και καταλήγει στα παρακάτω: Διευκρίνιζε ότι δεν πηγαίνει για σύγκρουση με την αστυνομία. Μιλάει για συμβολική επίθεση με κόκκινα αυγά στην πρόσωπη του Κάραβελ. Σε περίπτωση απαγόρευσης της πορείας η απόφαση είναι συγκεκριμένη, προσπαθούν να αποθήσουν τους καπελάκηδες και σε περίπτωση επίθεσης των αστυνομικών δυνάμεων οπισθοχωρούν σε μπλοκ οργανωμένα και αμύνονται στην επίθεση. Διο αναρχικοί που συμμετέχουν στην συζήτηση τους λένε καθαρά ότι αυτοί θα πάνε για να σπάσουν το Κάραβελ και ότι θα συγκρουστούν με αυτούς που θα προσπαθήσουν να κρατήσουν τους διαδηλωτές και τους φασίστες που πιθανόν να είναι εκεί. Το λένε καθαρά και προτείνουν στην πρωτοβουλία ή να μην πάει καθόλου στο Κάραβελ ή να πάνε εκεί για να το κτυπήσουν χωρίς παιδιαρισμούς, γιατί είναι σίγουρο πως τα γεγονότα θα τους ξεπεράσουν. Τα μέλη της πρωτοβουλίας όχι μόνο επιμένουν στα σχέδια τους, αλλά λένε εινώνως πως σε περίπτωση που οι αναρχικοί πρωχήσουν στις δικές τους επιλογές, αυτοί θα διατηρήσουν το μπλοκ τους και θα ακολουθήσουν τις δικές τους. Εκβιάζουν μάλιστα την Ρήξη που είχε μια παρόμοια με τους αναρχικούς θέση, στο να τους δώσουν ως το πρώτη έγγραφη συμφωνία με το πολιτικό και πακτικό περιεχόμενο της πορείας, πράγμα που αυτοί από όσα ξέρουν δεν το έκαναν.

Στην πορεία οι αντιεξουσιαστές αυτοοργάνωσαν το μπλοκ τους, πιστώντας ότι της πρωτοβουλίας και των αριστεριστών και προχωρούν προς το Κάραβελ με το δικό τους σχέδιο δράσης: Την ίδια στιγμή που οι αριστεριστές απωθούν τους καπελάκηδες, βγαίνουν τρέχοντας από το πλάι, επιτίθονται στο Κάραβελ και το καίνε. Στο μεταξύ το μπλοκ της πρωτοβουλίας ξεχνάει τι έλεγε την προηγούμενη και οπλίζεται. Προφανώς η Ρήξη πέρασε τη γραμμή της. Τα πράγματα πλέον ακολουθούν την φυσική τους πορεία. Η αλυσίδα των μπάσων σπάει από την πρωτοβουλία, οι αναρχικοί προτίθονται από τα πλάγια, και γίγεται το Κάραβελ, αρχίζει η επίθεση των MAT, των ΜΕΑ και των φασιστών.

Το μπλοκ των αναρχικών αμύνεται αποτελεσματικά και τα MAT κρατιούνται σε απόσταση. Τουλάχιστον οι μισοί άνθρωποι της πορείας διαλύνονται άτακτα. Οι αναρχικοί, η Ρήξη και διάφοροι αυτόνομοι σύντροφοι αρχίζουν οργανωμένα να οπισθοχωρούν προς την Βασ. Σοφίας. Καίγεται η πίσω πλευρά του Χίλτον, σπάεται η πρόσοψη μιας τράπεζας και 4-5 ακριβά αμάξια έχωνται από το Χίλτον. Η ζαναυσγκροτημένη πορεία συνεχίζει από Β. Σοφίας προς Σύνταγμα με συνθήματα, στο πίσω μέρος της, ομάδες αναρχικών και πανκ κρατάει τα MAT που καταφτάνουν με κλούβες σε απόσταση.

Σπάζεται μια κλούβα με MAT και τραυματίζονται δύο από αυτούς. Τα MAT ακολουθούν την πορεία ως το Σύνταγμα. Στα προτύπων που πρόκειται να διαλυθεί η πορεία MAT και ΜΕΑ επιτίθονται. Διαλύνουν τον κόσμο. Οι αναρχικοί διατηρούν κάποια συνοχή και καταφέγγουν ως την Νομική που είναι ανοικτή. Η περιοχή γύρω από τη Νομική είναι γεμάτη από MAT και ΜΕΑ.

Η πρωτοβουλία ενώ ήδη έχει διαλυθεί στα προπύλαια ανακοινώνεται σε αυτούς που προσπαθούν να ο

πεταχτούν στα MAT αν επιχειρούσαν εισβολή στην Νομική. Άλλοι σύντροφοι βγαίνουν πάλι στην Σόλωνος και αναγκάζουν τα MAT να οπισθοχωρούν και να εξαφανιστούν ελπίζοντας στην αποχώρηση πλέον του κόσμου από τους δρόμους.

Κάποιοι από τους συντρόφους ανοίγουν το κυλικείο και διανέμουν τα τρόφιμα κα τα τσιγάρα. Τελικά αποφασίζεται να μην γίνει κατάληψη της Νομικής όπως είχε προταθεί, αλλά να αποχωρήσουμε οργανωμένα και να διαλυθούμε προς Κολωνάκι και Εξάρχεια.

Για τους αναρχικούς είναι λοιπόν φανερές δύο διαπιστώσεις από την πρώτη μέρα των γεγονότων. Η πρώτη είναι ότι οι αριστεριστές σύρθηκαν σε επιλογές που δεν ήταν δικές τους, ανεξάρτητα αν για λόγους αφομοίωσης πήραν την ευθύνη για το Κάραβελ. Η δεύτερη είναι ότι παίρνοντας την ευθύνη για το Κάραβελ μπορούσαν πλέον, μέσα από τα γεγονότα που δεν τους αφορούσαν, να διαχωριστούν από τους αναρχικούς, σε σχέση με την Νομική.

Η δική μας η θέση είναι, πως Κάραβελ και Νομική είναι πράξεις που συνδέονται με την οργανωμένη αναδίπλωση της διαδήλωσης. Οι αναρχικοί πιστεύουν απόλυτα πως αν στο Κάραβελ δεν συγκρατούσαν σύντροφοι τα MAT, πως αν δεν τα κρατάγμε σε απόσταση στην Βασ. Σοφίας, αν μετά τα Προπύλαια δεν απασχολούσαν στη Νομική τα MAT, θα είχαν γίνει δεκάδες συλλήψεις και όχι μόνο έξη, θα είχαμε δεκάδες κακοποιημένους από τα MAT-MΕΑ και τους φασίστες που κυκλοφορούσαν στους δρόμους και τελικά το χτύπημα που έγινε την επόμενη ημέρα θα είχε γίνει την Τρίτη. Όλα τα άλλα που επικαλούνται οι αριστεριστές είναι καταστάσεις για να διαχωριστούν από τους αναρχικούς και να τους προβοκάρουν.

Σχετικά με τις μικροκαταστροφές στην Νομική εμείς δηλώνουμε ότι η λογική συνέπεια της πρόθεσης την συντρόφων μας να αμυνθούν με κάθε μέσο, από την θέληση κάποιων φτωχών συντρόφων να φάνε και να προμηθευτούν τσιγάρα τα οποία εξάλλου διανεμήθηκαν, κι από τις πέτρες που πέταγαν τα MAT στους έγκλειστους. Πάμε λοιπόν στην Τετάρτη. Μετά τις απαγορεύσεις των συγκεντρώσεων στα Προπύλαια και την Εισαγγελία, με πρόταση της Ρήγης καταφεύγουν γύρω στους 100 αναρχικούς, μαζί με άλλους συντρόφους στα γραφεία του περιοδικού. Καθώς μπαίνουμε στο κτίριο, τα MAT και οι ασφαλίτες μας επιτέθηκαν απροκάλυπτα. Την επίθεση άρχισαν τα ΜΕΑ από την Κωλέτη. Κι αφού ξύλοκόπησαν συγκεντρωμένους συνδικαλιστές του ΠΑΣΟΚ και περιέργους που είχαν συγκεντρωθεί, χτύπησαν την είσοδο του περιοδικού προσπαθώντας να απωθήσουν τα MAT που είχαν κυκλώσει την περιοχή, αλλά γρήγορα αναγκάστηκαν να μπουν στα γραφεία μετά την έφοδο των κρανοφόρων. Η πολιορκία

των MAT, κατήλθε του λεωφορείου και τους έτρεψε σε φυγή. Οι αναρχικοί κατερχόμενοι την Β Σοφίας, πετούσαν πέτρες προς διάφορες κατευθύνσεις, λιθοβάλλοσαν το υπουργείο Ε-Επιτερικών και τελικά έφθασαν στη Νομική Σχολή. Έστησαν οδοφράγματα, ανέτρεψαν ένα αυτοκίνητο και άναψαν φωτιές. διέκοψαν δε την κυκλοφορία των οχημάτων επί τριών περίπου.

Οι αστυνομικές δυνάμεις στην ανεπιτυχή προσπάθειά τους να τους διαλύσουν δέχτηκαν καταιγισμό λίθων. Διαλύθηκαν περί ώραν 23:00.

Χθες 5/12/1984, περί ώραν 16:00' οι αριστεριστές είχαν προγραμματίσει συγκέντρωση στα Προπύλαια, την οποία όπως απεδείχθη δεν πραγματοποίησαν. Περί 16:30' έκαναν από την είσοδο του Χημείου από την πλευρά της οδού Ναυαρίνου, συγκεντρώθηκαν περίπου 50 αναρχικοί, παρέμειναν για λίγο εκεί και εν συνεχεία κατήλθαν την οδό Ναυαρίνου και εισήλθαν στην οδό Ζωδόχου Πηγής σε μικρούμβες. Περί ώραν 17:30' 100 περίπου αναρχικοί συγκεντρώθηκαν στην οδό Πατησίων έναντι του αριθμού 30, όπου είναι τα γραφεία των ανακριτών, στα οποία είχαν προσαχθεί 4 ομοιδέστες κρατούμενοι. Οι μισοί, από τους 100, ήταν πάνω στο πεζοδρόμιο ενώ οι υπόλοιποι ήταν στο μισό περίπου οδόστρωμα. Μεταβήκαμε με μέσως εκεί με αστυνομικές δυνάμεις και τους διάσπασαν και άλλες αστυνομικές δυνάμεις. Ο κ. ΧΟΧΤΟΥΛΑ λόγω του τραυματισμού του σπεχώρης, εμφανιστήκαν όμως οι αναρχικοί, περίπου 200, στην οδό Θεμιστοκλέους και κατά διαστήματα πετούσαν, προς την οδό Σόλωνος, πέτρες. Στη συνέχεια, 150 περίπου αναρχικοί, εισήλθαν στα γραφεία του περιοδικού "ΡΗΓΗ", το οποίο από όσο γνωρίζω ανήκει στον γνωστό για την ανάμεικη του σε παρόμοιες περιπτώσεις, ΚΑΡΑΜΠΕΛΙΑ. Από τα μπαλκόνια και τα παράθυρα αυτοί φώναζαν διάφορα συν-

άρχις. Δημιουργήθηκε για λίγο πρόβλημα με κάποιους συντρόφους που οπλίστηκαν και κατέφυγαν στην ταράτσα του κτιρίου. Υπήρχε ο κίνδυνος να πετάξουν αντικείμενα στις αστυνομικές δυνάμεις. Αυτός ο κίνδυνος γρήγορα αποσοβήθηκε. Γύρω στα δέκα ώρα μετά την πράξη της Ρήγης, οργάνωσαν την άμυνα της ταράτσας του κτιρίου. Οι αναρχικοί προτείνουν την περιφρούρηση του κτιρίου, επομένως δεν θα κτυπήσει το κτίριο, επομένως δεν χρειάζεται, κι ο Καραμπελιάς προχωράει με δική του πρωτοβουλία σε διαπραγμάτευση με τους εισαγγελέα. Συλλαμβάνεται αμέσως. Τα MAT γύρω από το κτίριο πάνωσαν, τρομοκρατούν τον κόσμο που μαζεύεται, κάνουν εκκαθαρίσεις στην περιοχή των Εξαρχείων. Οι αναρχικοί που επέμεναν στην περιφρούρηση του κτιρίου, καταφέύγουν στην ταράτσα και συγκεντρώνουν τούβλα κι άλλα αντικείμενα για την περίπτωση που επιχειρηθεί εισβολή. Ο Γεωργακάκης ανακοινώνει το «ούτως ή άλλως είστε κρατούμενοι, γιατί παραδοθείτε», απειλεί με εισβολή. Ο κόσμος αρχίζει να πανικοβάλλεται. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή άνθρωποι της Ρήγης τελείωσαν καταποτημένοι, ανακοινώνουν την εκτίμηση τους, ότι τα MAT θα σπάσουν με τεσκούρια την πόρτα και θα εισβάλλουν στο κτίριο, ότι δεν έχουμε δυνατότητας άμυνας και ότι αν αμυνθούμε θα γίνει μακελειό. Οι αναρχικοί με την έκαθαρη θέση της άμυνας του κτιρίου, ήταν έκομενοι μαζί με της της Ρήγης στην ταράτσα. Ένας σύντροφος που κατέβηκε για λίγο προστάθησε να πείσει τον κόσμο να αμυνθεί, ήταν όμως αργά, γιατί ο πανικός είχε πλέον επικρατήσει. Οι άνθρωποι της Ρήγης με τα χέρια ψηλά παραδίνοντουσαν. Οι σύντροφοι της ταράτσας αναγκάστηκαν να διαφύγουν από τα γύρω κτήρια κλαίγοντας από τη λύσσα τους. Δεν τους δόθηκε ούτε ο χρόνος να ειδοποιήσουν τον κόσμο ότι υπήρχαν έξοδοι διαφυγής.

Οι διαπιστώσεις είναι έκαθαρες. Η Ρήγη εμπόδισε τον κόσμο να οργανώσει την περιφρούρηση του κτιρίου, σύντροφοι αφοτλίστηκαν βιασα. Ο αυταρχισμός και η αισθήση της ιδιοκτησίας του κτιρίου επιβλήθηκε εκ των πραγμάτων. Οι αναρχικοί υποχώρησαν για ένα και μόνο λόγο. Σεβάστηκαν κάποια δουλειά που γινόταν εκεί μέσα και κάποια τεχνική υποδομή της «Κομμούνας». Τίποτε άλλο κι ας το έχουν υπόψη τους οι άνθρωποι της Ρήγης. Δυνατότητα περιφρούρησης του κτιρίου υπήρχε, παράλληλα με τη δυνατότητα απομόνωσης του δεύτερου ορόφου. Ο κόσμος εμποδίστηκε να ακολουθήσει τέτοια τακτική, από τις πολιτικές εκτιμήσεις ότι δεν πρόκειται να μαρτύρησεν οι μπάτσοι κι ούτε υπήρχε δυνατότητα διαπραγμάτευσης κι εξόδου. Μετά την σύλληψη του Καραμπελιά αυτές οι εκτιμήσεις σε στροφή 180 μορίων, απέτρεψαν έστω και την ύστατη στιγμή τη δυνατότητα να κρατήσουμε το κτίριο και τέτοια δυνατότητα υπήρχε τουλάχιστον ως την ώρα που θα καταλαβαίναμε ότι θα είχαμε νεκρούς. Κι η δική μας εκτίμηση ήταν και είναι ότι το ΠΑΣΟΚ θα δίσταξε και θα οπισθοχωρούσε μπροστά σ' αυτό το ενδεχόμενο. Εξάλλου το κτίριο με τα χοντρά παραθύρουλλα, τα βάρη που υπήρχαν για την πόρτα και η υπερσπλέλαση ταράτσας έδιναν την αίσθηση της σιγουρίας. Έτσι έχουν τα πράγματα σχετικά με τις μαζίκες συλλήψεις στη Ρήγη και μην προσπαθήσουν οι άνθρωποι της να αποπιθεύσουν τις ευθύνες τους για τις λαθαμένες εκτιμήσεις, τον αποπλισμό του κόσμου και την ήτταπάθεια που σπειράνε. Καλό θα είναι λοιπόν, το παραμύθι που εφέυραν, ότι τάχα εμπόδισαν τον κόσμο να περιφρούρησε το κτίριο και τον προτρέψανε να παραδοθεί, επειδή φοβόντουσαν τα ανεξέλεγκτα άτομα, να το εγκαταλείψουν γρήγορα.

Στη ρεβάντων καθαρότατων αριστεριστών σχετικά με το Νοέμβρη του '80, μην παρουσιάζουν τον αναρχικό κίνδυνο για το άλλοθι τους.

Κλείνοντας το δελτίο θα πρέπει να έκαθαρίσουμε πως δεν κεντράρουμε την πληροφόρηση σχετικά με τα γεγονότα του Κάραβελ, σε μία αντιαριστερίστικη επίθεση. Εκ των πραγμάτων και για την αποκατάσταση της αλήθευσης ασχολήθηκε με αυτούς τόσο πολύ.

Είναι προφανές πως η αντιεξουσιαστική πληροφόρηση θα πρέπει να αναπτυχθεί προς άλλη κατεύθυνση. Πρόκειται σύντομα να κυκλοφορήσουμε δεύτερο δελτίο που διεξοδικά θα απαντήσει σε όλες τις ιδεολογίες που διακίνησαν τα κρατικά μέσα πληροφόρησης.

Θήματα: όπως "μπάτσοι γουρουνία" ή τρομοκρατία δεν θα περάσει", "Λευτεριά στου κρατούμενους", "Φασίστα Σκουλαρίκη παρατήσου", "Ο Λεπέν προχωρεί στο ΠΑΣΟΚ υποχωρεί", "Ζήτω η αναρχία", "ΜΑΤ και ΜΕΑ για μια Ελλάδα νέα", ταυτόχρονα και σε άλλο οίκημα από την δεξιά πλευρά στον επάνω ορόφο, είχαν εισέλθει 25 αναρχικοί και από τα μπαλκόνια και τα παράθυρα φώναζαν τα